DEBRA DIXON

Mai mult ca odinioară

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IOAN DRĂGHICI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Eden îşi privi fiul şi-l întrebă dacă era sigur că vrea să-şi însoţească bunicii în Franţa.

Copilul avu o uşoară ezitare.

— Cred că da... Trebuie să fie bine, dar ar fi şi mai bine dacă ai veni cu noi.

Eden închise o clipă ochii pentru a alunga amintirea verii în care, împreună cu Dane, se dusese în căutarea soarelui până la ţărmul Mediteranei. Simţi privirea lui Jonathan fixată asupra ei şi, în ciuda tulburării, îi răspunse cu o voce fermă:

— Este numai pentru două săptămâni şi ştii bine că nu pot lăsa magazinul.

— Bunica spune că nimic nu te împiedică, spuse el bosumflat.

— Jonathan! Bunica nu înţelege, dar tu ar trebui. Trebuie să câştig existenţa pentru amândoi şi nu-mi pot permite să-mi iau oricând concediu.

— Bunica spune că pentru că acum nu mai eşti căsătorită...

— Ajunge, Jonathan! exclamă ea.

Refuza să asculte asemenea cuvinte venind de la un copil de cinci ani şi jumătate care probabil nici nu le cunoştea înţelesul. Şi-i reproşa teribil mamei ei că vorbise de divorţ, fără îndoială nu lui Jonathan, dar totuşi în prezenţa lui.

Nu mai suporta s-o audă spunând în preajma ei că Trevor Lawson s-ar putea plictisi într-o zi să aştepte. Mama ei nu accepta că după experienţa ei cu Dane, nu era deloc grăbită să se angajeze din nou. De altfel, ea nu-i ceruse nimic lui Trevor, nici s-o aştepte, nici s-o curteze. Îi aprecia compania, desigur, dar n-avea nicio dorinţă de a se căsători cu el.

Când fiul ei, mai îmbufnat ca oricând, îi ceru permisiunea să se uite la televizor, i-o acordă imediat. Închizând cu grijă

uşa salonului, Eden luă telefonul şi-şi sună mama.

— Îl păstrezi pe Jonathan cincisprezece zile, nu mai mult. Tonul glacial al Irenei Spencer îi trăda decepţia.

— Şi ce vei face cu el în restul vacanţei? Este absurd, Eden…

— Mai este încă doamna Willis, mamă, şi în zilele când nu va putea veni, mă va însoţi la magazin.

— Este complet nesăbuit. Dacă cel puţin ai accepta să te căsătoreşti cu Trevor, n-ai avea nevoie să munceşti. Sunt ani de zile de când ai divorţat şi lui Jonathan îi trebuie un tată.

— Mamă, nu începe iar!

Tânăra femeie îşi păstra cu mare greutate calmul când discuţia lua această întorsătură, dar nu ştia cum să-şi oprească mama, pentru care era subiectul preferat.

— N-ar fi trebuit niciodată să te căsătoreşti cu acel…

Eden închise brutal telefonul. Irene nu va înceta niciodată să-i repete: „Căsătoreşte-te cu Trevor, el are bani, ca tatăl tău, nu ca acel bun de nimic Dane Sutherland…”

De altfel, Dane nu era un „bun de nimic”. După unele informaţii culese din ziare, se pare că devenise cineva. Desigur, la optsprezece ani cât avea ea când se căsătorise cu el împotriva voinţei părinţilor, el se străduia cu mare greutate să-şi facă un loc în lumea petrolului şi nu avea timp de consacrat unei căsătorii pe care n-o dorise.

Ea fusese aceea care vrusese această căsătorie. Pe vremea aceea, nu făcea decât după capul ei. Şi acum, pregătind cina lui Jonathan, se gândea cu amărăciune la acel scurt mariaj care nu-i adusese decât decepţie şi durere. Nu împlinise încă nouăsprezece ani în momentul divorţului. Copilul se născuse şase luni mai târziu; Dane nu ştiuse probabil nimic. Şi acum, n-o să se lase influenţată să încerce din nou o experienţă care s-ar putea dovedi la fel de dezastruoasă.

***

A doua zi dimineaţă, duminică, îi telefonă mamei ei. În pofida recentei lor dispute, Eden nu fu prea uimită. Irene făcea o chestiune de onoare din a nu păstra niciodată ranchiună, cel puţin asta declara cu o vagă ipocrizie. Acest cusur n-o supăra cu adevărat pe fiica ei, care învăţase să se împace cu asta. De ce se temea Eden, era că Irene, care dispunea de tot timpul ei, să nu-l folosească înlocuind-o pe lângă Jonathan, şi... să nu reuşească încetul cu încetul.

— Te aşteptăm la prânz ca de obicei, draga mea; tatăl tău îl va trimite pe Briggs cu maşina. Şi nu uita lucrurile lui Jonathan. El doarme la noi seara asta, deoarece plecăm mâine.

În realitate, era vorba de a doua zi după-amiază, dar nu voia să-şi supere mama asupra acestui punct.

— M-aş fi lipsit bucuroasă de acest prânz. Totuşi, dacă insişti...

— Insist, murmură Irene cu o voce suavă.

Când îl zări pe Trevor printre invitaţi, înţelese motivul acestei insistenţe!

— Aţi putea să vă vedeţi mai mult amândoi, fără Jonathan, le spuse Irene, zâmbind cu un aer inocent.

Trevor încuviinţă cu ochi strălucitori.

— Poate voi reuşi s-o conving să mi se alăture într-un weekend...?

— Nu, mulţumesc. În perioada asta a anului, Saint-Tropez este foarte puţin interesant pentru mine, i-o tăie Eden pe un ton sec.

— Oh, eu ador acest loc! fredonă mama ei.

— Pentru că este plin de oameni la modă şi pentru că toate prietenele tale frivole sunt acolo, replică fiica ei caustic.

— Eden este răutăcioasă! se plânse ea, întorcându-se spre Trevor.

— Este prea frumoasă pentru a fi răutăcioasă, dar vă înţeleg, draga mea Irene.

Stupiditatea acestei reflecţii o exasperă pe tânăra femeie, care se îndreptă spre celălalt capăt al grădinii, să-l vadă pe tatăl ei. Îl găsea mai puţin insuportabil; deşi foarte bogat, considera averea drept o virtute şi n-avea stimă decât pentru ea. Nu-l iertase niciodată pe Dane că nu se lăsase cumpărat, dar odată cu vârsta, devenea mai tolerant; poate chiar îşi schimbase părerea despre el… Cu o mişcare bruscă a capului, ca pentru a-l alunga pe Dane din gândurile ei, îşi aruncă spre spate părul greu blond şi începu cu Richard Spencer o discuţie pasionantă despre plantările lui.

Mai târziu în timpul serii, Trevor o duse să cineze şi, firește, trebui o dată mai mult să-i refuze cererea în căsătorie.

— N-o să spui nu toată viaţa! remarcă el cu un aer îngrijorat, trântind portiera maşinii lui într-un mod care arăta limpede ce credea despre cartierul în care locuia tânăra femeie.

Nu se arătă mai mulţumit când ea îi răspunse că nu intenţiona să-şi schimbe viaţa, deocamdată. În schimb, în seara asta era obosită şi el nu va putea rămâne mult.

— Magazinul acela blestemat! zise el pe un ton acru.

Prefera să invoce această scuză, în loc să admită că ea urmărea să scape de el.

— Dacă ar fi un comerţ obişnuit, ai putea să livrezi mărfurile. Dar antichităţile, ce idee! Eşti obligată să mergi tu însăţi să scotoceşti peste tot, să cumperi mobile şi bibelouri ca să le revinzi după aceea, n-are sens!

Dacă Eden nu s-ar fi simţit atât de obosită şi de contrariată, ar fi râs despre modul cum descria el meseria ei.

— Îţi reamintesc că eu mi-am ales această activitate. Asta mă priveşte, şi trebuie să-mi câştig existenţa.

Trevor oftă lung, ridicând ochii spre cer.

— Dar am eu destui bani ca să duci o viaţă confortabilă, împreună cu Jonathan.

— Vrei să spui că tatăl tău are bani.

— Şi al tău se scaldă în bani, i-o întoarse el. Am putea fi pe deplin fericiţi, dacă ai consimţi să te căsătoreşti cu mine.

„Şi de ce nu?” se gândi tânăra femeie. Îl privi ca în vis. Era puţin mai în vârstă decât ea, avea prestanţă şi o adora dintotdeauna.

— Într-o zi, poate, murmură ea, ezitând pentru prima dată. Trebuie să-mi laşi timp.

O asemenea cerere părea exagerată după atâţia ani, dar Trevor, bucuros că obţinuse această slabă concesie, consideră mai elegant să nu discute acest aspect şi abordă alte subiecte de conversaţie. La ora zece, după un ultim pahar, plecă fără să se lase rugat. „Este într-adevăr fermecător”, îşi spuse Eden închizând uşa după el, uitându-l imediat.

Apartamentul i se păru pustiu fără Jonathan. Singurătatea o apăsa uneori, de când locuia aici. După naştere, când vrusese să fie independentă, nu-şi făcuse iluzii: ştia că nu va fi uşor. Avusese totuşi norocul să găsească aceste patru camere, bine amenajate, şi o doamnă de încredere în acelaşi imobil care acceptase să se ocupe de copilaş... Şi munca ei... Ce şansă avusese, de asemenea, să fi întâlnit o comerciantă de antichităţi care ştiuse să recunoască la tânăra femeie gustul ei foarte sigur şi talentul înnăscut pentru descoperirea veritabilelor obiecte de artă. Este adevărat că Eden cotrobăise mult timp, de plăcere, magazinele cu lucruri de ocazie înainte s-o cunoască pe Lydia Granger. Şi când aceasta, în urmă cu trei ani, hotărâse să se retragă, Eden putuse să preia magazinul, cu ajutorul unei mici sume moştenite de la bunicul ei.

Afacerile mergeau bine. Asta îi permitea să aibă

răspunderi şi să fie suficient de ocupată ca să-i abată mintea de la gândurile sumbre.

Numai când era singură acasă, aceste gânduri o asaltau din nou.

A doua zi, spre ora şase, după închiderea magazinului, asculta cu o ureche distrată informaţiile la radio, ocupându-se de diverse treburi, când încremeni brusc, auzind o scurtă ştire:

„S-a anunţat producerea unui accident pe o platformă de foraj a unei companii petroliere care prospectează în Marea Nordului, în preajma Insulelor Shetland. Doi bărbaţi au murit, iar conducătorul lucrărilor, Dane Sutherland, este grav rănit. Sperăm să vă putem da alte amănunte în următoarele noastre ediţii…”

Vocea continua, dar Eden n-o mai asculta. Lividă, căzu pe un scaun, cu capul în mâini.

— Oh, nu! gemu ea. Nu se poate, nu lui Dane.

Degeaba divorţaseră, era tatăl lui Jonathan, la urma urmei. El nu ştia că are un fiu, Eden nu i-o spusese niciodată. Încercase, când era la spital, cu puţin înainte de naştere; îi încredinţase lui Trevor o scrisoare, ca s-o pună la poştă. Nu îndrăznise s-o dea mamei sale, deoarece era sigură că Irene, care se opusese cu înverşunare căsătoriei, n-ar fi trimis-o destinatarului. Neprimind răspuns după naşterea copilaşului, îi trimisese încă una, pe aceeaşi cale. În cele două misive, îi scria doar că era bolnavă şi că trebuia să-i anunţe ceva, dar Dane nu dăduse vreun semn de viaţă. Or, trebuia să le fi primit, deoarece le adresase Companiei unde lucra, cu menţiunea să fie trimisă pe numele destinatarului. Dane îi lipsise îngrozitor în perioada aceea, apoi sentimentul se estompase de-a lungul anilor.

Deodată, fu cuprinsă de o senzaţie de greaţă şi trebui să-şi toarne un coniac. Când, după câteva înghiţituri, îşi reveni în fire, hotărî să treacă la acţiune. Vestea accidentului o tulburase; avea convingerea că nu putea risca să-l vadă pe

Dane dispărând fără să-i fi vorbit despre Jonathan. Nu se opri nici măcar asupra gândului că reacţia ei, poate excesivă, dezvăluia fără îndoială sentimente pe care prefera să le ignore. Se duse să agaţe în vitrina magazinului un anunţ care informa clienţii că va lipsi până săptămâna următoare.

Oare cât timp îi trebuia să ajungă în Insulele Shetland? Dane va mai fi încă în spital? Descuie uşa, branşă sistemul de alarmă şi ieşi. Cel mai bine era să telefoneze la „Petroles Budford”. Acolo, vor şti să-i dea toate informaţiile de care avea nevoie.

Într-adevăr, odată primul moment de surpriză trecut, deoarece evident nimeni de acolo n-avea cunoştinţă de existenţa unei doamne Sutherland, Compania se dovedi de o remarcabilă eficacitate. Eden fu ea însăşi uimită de respectul care i se arăta: avion privat cu reacţie, elicopter, niciun mijloc nu fu economisit pentru a-i permite să ajungă cu bine într-un timp record.

Baza era situată pe una din insulele cele mai îndepărtate de coasta scoţiană. Luminat slab de lună, locul i se păru făcut mai mult pentru pescăruşi şi foci decât pentru oameni. Era impresionată.

Înainte de a părăsi Londra, telefonase în Franţa. Mama ei fusese stupefiată.

— Eşti nebună, biata mea copilă! La ce-ţi va folosi asta?

— Mamă, nu ştiu dacă va supravieţui rănilor, şi are dreptul să afle de existenţa lui Jonathan.

— De ce? strigase Irene cu o voce ascuţită. Nu mai are niciun drept!

— Te sun când mă întorc, mamă; sărută-l pe Jonathan pentru mine.

***

Contempla insula din elicopter, înfiorându-se. Poate că mama ei avea dreptate. Dane va fi cu siguranţă furios aflând vestea. Îşi aminti firea lui destul de impulsivă.

— Ajungem, doamnă Sutherland, îi spuse stewardesa scrutând-o cu interes.

Dar Eden nu era dispusă să flecărească. Încă de la plecare, avusese clar impresia că toată lumea o privea cu un aer uimit. Păreau că acceptă foarte bine ideea că Dane Sutherland avea o soţie, dar poate nu ştiau că divorţase? Sau poate că toţi cei pe care-i întâlnise până acum erau prea bine crescuţi pentru a vorbi despre asta…

Compania petrolieră Budford luase amploare după ce Dane începuse să lucreze acolo. Inginer tânăr plin de talent, călătorise în toată lumea, în Statele Unite, în Orientul Apropiat, în Mexic, urcând una câte una treptele succesului. Irene îi condamnase ambiţia, pe care o considera deplasată; după ea, ar fi trebuit să rămână la Londra lângă tânăra lui soţie, cu zece ani mai mică decât el, şi să lucreze într-un birou, în loc să alerge exaltat în cele patru colţuri ale planetei…

Eden descoperi stupefiată o bază uriaşă. Dacă Dane era conducătorul unui loc ca acesta, făcuse mari progrese! Sub ochii ei uimiţi se întindeau clădiri imense pentru administraţie, locuinţele personalului. Dar Eden era prea neliniştită pentru a se exterioriza.

Nici măcar nu îndrăznise să-i ceară şoferului care o luase de la eliport veşti despre Dane, de teamă că acestea nu erau bune.

La spital, Bill Fraser, doctorul care o primi, îi spuse cu căldură că Dane va fi cu siguranţă foarte fericit de venirea ei.

— Care este starea lui? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Bună. Cu puţin noroc, se va restabili complet în câteva zile.

— Dar la radio, am auzit spunându-se că este grav rănit.

— La început, s-a crezut că se afla pe platformă în momentul accidentului, îi explică el calm. Desigur, a suferit o comoţie puternică, dar în afară de câteva hematoame şi două sau trei zgârieturi, nimic foarte serios. Va avea totuşi o serioasă migrenă când se va trezi!

Era oare un avertisment? Eden simţea că o cuprinde jena sub privirea atentă a tânărului medic. Dacă Dane nu era în pericol, trebuia oare să rămână? Când îşi va reveni, ce explicaţie va putea să-i dea? Şi cum să-l facă să înţeleagă tăcerea ei în legătură cu Jonathan? Poate că n-avea de altfel nicio dorinţă să audă vorbindu-se despre asta. La urma urmei, ducea o viaţă pasionantă, şi să se trezească dintr-odată tată, după toţi aceşti ani, nu era probabil ceea ce aştepta.

Bill Fraser îi luă braţul şi o conduse politicos.

— Pe aici, doamnă Sutherland.

O idee îi trecu fulgerător prin minte. Pentru că toată lumea accepta atât de uşor prezenţa ei, era oare posibil să existe o altă doamnă Sutherland? Dane putea foarte bine să fie recăsătorit şi să fi vorbit despre soţie celor din preajma lui. Ce se va întâmpla dacă va alerga şi ea la căpătâiul lui? Cuprinsă de panică, Eden fu cât pe ce să povestească totul medicului, dar se răzgândi imediat. Nu-şi putea asuma riscul cu Fraser, temându-se de un scandal, să n-o lase să se apropie de Dane. Trebuia să-l vadă, să-i vorbească, să ştie. Dacă n-ar fi decât pentru a fi sigură că sentimentele pentru el dispăruseră.

Încăperea era ca orice cameră de spital, luminoasă şi sobră. Firește, patul era prea mic pentru Dane, cu picioarele lui lungi. Eden îşi stăpâni un fior de groază văzând bandajele care-i acopereau capul, dar nu îndrăzni să privească faţa bolnavului, de teamă să nu fie copleşită de o prea vie emoţie. Bill Fraser îi arătă un scaun de lângă pat.

— Sunteţi şocată, doamnă, dar credeţi-mă, va scăpa cu

bine. Ar trebui mai mult decât asta ca să doboare un bărbat ca el. Este robust!

— Pot să rămân lângă el? întrebă ea timid.

— Cât doriţi, cel puţin până îşi recapătă cunoştinţa.

— Cum puteţi fi sigur că nu va avea sechele?

— Nu suntem absolut siguri, dar este foarte puţin probabil... Nu vă neliniştiţi, adăugă el cu blândeţe, văzând-o luptându-se cu lacrimile. Voi cere să vi se aducă o ceaşcă de ceai. Se pare că aveţi mare nevoie.

— Sunteţi foarte amabil, bâigui ea.

Aşteptă să audă uşa închizându-se în urma lui ca să-l privească în sfârşit pe Dane. Faţa lui îşi pierduse tinereţea, dar nu farmecul, în ciuda obrajilor palizi. Totuşi, se schimbase, îmbătrânise. Se putea oare ca ea să fi contribuit la această transformare? Cu inima bătând mai repede, făcu apel la amintiri. Într-adevăr, ea fusese aceea care ceruse divorţul, dar Dane acceptase cu atâta grabă, încât trebuie că nu suferise deloc. În plus, nu încercase niciodată s-o revadă. Nici măcar nu se oferise să-i plătească o pensie alimentară, mulţumindu-se să-i adreseze un mic bilet în care să-i spună că n-ar vrea pentru nimic în lume să fie un obstacol între părinţii ei şi fiica lor. Tocmai această mică frază o determinase pe Eden să scape de tutela lor după naşterea lui Jonathan.

Oftă, cu ochii aţintiţi asupra lui. Avea încă acelaşi păr des neîmblânzit, castaniu-închis. Sub pleoapele închise, îi ghicea ochii cenuşii ca oţelul a căror strălucire scrutătoare sporea aroganţa nasului drept şi întărea conturul voluntar al gurii şi al bărbiei. Îi atinse pe furiş mâinile, aceste mâini late şi puternice care-i dăruiau atâtea mângâieri minunate... La acest gând, simţi că roşeşte. Dar brusc, tulburarea ei se transformă în spaimă când degetele lui Dane le strânseră pe ale ei, făcând-o să le retragă în grabă.

Văzând-o palidă, infirmiera care-i aducea ceaiul o întrebă dacă se simţea bine. Eden încuviinţă, deşi nu era atât de

sigură. După ce luă pulsul bolnavului şi aruncă o privire îngrijorată vizitatoarei, infirmiera zâmbi. Tânăra femeie avu încă o dată impresia că era ţinta unei anumite curiozităţi. Îşi imagina foarte bine personalul vorbind despre ea: „Mai curând slabă, de talie mijlocie, blondă, nimic ieşit din comun…” Şi dacă Dane se recăsătorise într-adevăr? Şi dacă apărea cealaltă femeie înainte ca el să deschidă ochii? Cu un nod în gât, luă ceaşca, dar reuşi cu greu să ia o înghiţitură de ceai.

— Dumnezeule, ce să fac? murmură ea.

Frecventele incursiuni ale lui Bill Fraser în cameră dovedeau că Dane era un personaj important. Din ce în ce mai nervoasă, Eden îşi desfăcu părul ca să se destindă, lăsându-l să cadă în cascadă pe umeri.

Când o văzu astfel, Bill Fraser nu-şi putu reţine o privire admirativă pe care o sublinie cu un zâmbet călduros.

După a treia vizită a doctorului, Dane deschise în sfârşit ochii, şi privirea goală pe care o fixă asupra ei, ca şi cum n-o recunoştea, o împietri.

Brusc, o întrebă pe un ton tăios:

— Ce faci aici?

— Am venit să te văd, răspunse ea puţin stupid, luată pe nepregătite de ostilitatea care se desprindea din cuvintele lui.

— Câtă amabilitate!

— Cum te simţi?

— În plină formă, fireşte! N-ai răspuns la întrebarea mea. Cuprinsă de teamă, îndrăzni cu o voce răguşită:

— Dane, eu… aş vrea să-mi spui imediat… te-ai recăsătorit?

— Nu încă, răspunse el tăios. Nu sunt atât de grăbit s-o iau de la capăt, imaginează-ţi!

La ideea că scăpase din încurcătura pe care o asemenea situaţie ar fi provocat-o, dar refuzând să admită în ea însăşi că uşurarea ei se datora poate altei cauze, Eden îşi regăsi

dinamismul; se pregătea să cheme medicul când acesta intră.

— Scoate-o imediat de aici, Bill, ordonă Dane. Nu sunt în stare să primesc o soţie pe care n-am văzut-o de atâta timp.

Obrajii lui Eden se înroşiră şi, plecând capul ca să-şi ascundă umilinţa, ieşi repede prin faţa unui Bill Fraser uluit. Mai întâi, n-avea decât o dorinţă: să fugă cât o ţineau picioarele. Ce proastă! Era o mare greşeală că venise aici, dar ar fi fost una şi mai mare să rămână! apoi se gândi la Jonathan. Nu putea să plece fără să fi vorbit. O scrisoare n-ar fi fost potrivită. Ar citi-o măcar? Trebuia aşadar să rămână până se va restabili. De altfel, nu va dura cu siguranţă mult: un bărbat capabil să se înfurie atât de repede, nu era foarte bolnav!

Doctorul o sfătuise totuşi să evite orice iritare a pacientului său. Va aştepta…

— Soţul dumneavoastră va fi curând pe picioare, doamnă. Aşezat în faţa ei în sala de aşteptare, Bill Fraser o privea cu simpatie. Uimită de propria ei amărăciune, ea replică:

— Sunt sigură, după fermecătorul lui caracter!

— Este un semn bun; nu pentru cel care-l suportă, de acord, dar nu-i acordaţi atenţie. După şocul pe care l-a suferit, este normal să reacţioneze în felul acesta puţin… brutal. Şi dacă l-aţi fi auzit adineauri! S-ar fi întors deja la locul forajului dacă nu mă opuneam ferm!

— Când pot să-l revăd?

— Deocamdată doarme. Cred că ar fi bine să vă odihniţi puţin şi să vă amânaţi vizita pentru mâine dimineaţă. Dane a spus să vă instalăm la el. Dar casa lui este destul de îndepărtată de centru, şi poate preferaţi să fiţi găzduită în vecinătatea spitalului.

Oscilând între cele două soluţii, Eden optă în cele din urmă, fără tragere de inimă, pentru prima. Ar fi preferat

desigur să rămână în preajma lui Dane, dar se temea ca la trezire să n-o respingă cu aceeaşi bruscheţe. Şi avea ocazia unică să vadă unde locuia; era convinsă că va reuşi astfel să-l cunoască mai bine.

Terminându-şi ziua, Bill Fraser insistă s-o conducă.

— Am primit ordine, aşa că nu discutaţi, zise el râzând.

Îl urmă docil, cu impresia clară că aici nimeni nu se gândea să conteste un ordin al lui Dane.

Casa era într-adevăr la distanţă bună de instalaţiile principale ale bazei. La stânga ei, Eden zărea uneori în întuneric spuma albă a valurilor de-a lungul coastei, peste o întindere sumbră care putea fi un teren mocirlos, un câmp de turbă sau cu iarbă-neagră. Bill conducea repede şi vorbea puţin. El îi explică pe scurt împrejurările accidentului. Se pare că Dane salvase mai multe vieţi.

Când ajunseră la destinaţie, fu uimită. Casa din piatră arăta rustic; totuşi, când intrară, putu să constate că era dotată cu tot confortul. La parter se afla o bucătărie mare şi un salon primitor. Camerele erau la etaj. La gândul să ocupe patul lui Dane, faţa i se îmbujoră. Îşi plecă repede capul când Bill îşi luă rămas-bun, pentru ca el să nu-i remarce obrajii stacojii. El îi propuse să trimită pe cineva să-i ţină companie, dar ea prefera să fie singură, în ciuda izolării casei.

Ce diferenţă faţă de Londra! Acolo, reuşea să uite zgomotul permanent al circulaţiei; aici, tăcerea era atât de deplină, încât fiecare sunet căpăta o stranie dimensiune: ţipătul ascuţit al unui pescăruş, lătratul unui câine şi un alt zgomot, mai aproape, pe care nu reuşi să-l identifice.

Eden îşi alungă temerile, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Era prea obosită ca să se lase cuprinsă de teamă. Nu închisese ochii de peste douăzeci de ore şi cel mai bun lucru de făcut era să se culce. După o noapte de somn reparator, va putea reflecta cu calm la problemele ei şi să le găsească, spera, o soluţie. Se îndreptă hotărât spre

bucătărie, îşi pregăti un bol de latpte cald, stinse lumina şi urcă să se culce.

Capitolul 2

Eden se chinui mult să-şi găsească somnul. Se sucea şi se răsucea în patul mare ale cărui cearşafuri şifonate degajau încă slab mirosul corpului lui Dane. Oh, desigur, căutase un alt pat, dar în camerele vecine nu erau făcute şi nu putuse găsi aşternuturi. Încercă să numere, dar fără rezultat. De ce era oare atât de neliniştită? De ce se temea? Dane nu era totuşi duşmanul ei! Vor reuşi cu siguranţă să se suporte reciproc timp de câteva zile. Îndată ce va fi în stare s-o asculte, îşi va face penibila confesiune şi se va întoarce la Londra.

Epuizarea avu în cele din urmă câştig de cauză şi adormi adânc.

Trezindu-se a doua zi la ora şapte, primul ei gând fu să telefoneze la spital pentru a se interesa de starea bolnavului.

— Este mult mai bine în dimineaţa asta, doamnă Sutherland, îi răspunse o infirmieră cu numele de McLeod.

— Vă mulţumesc. Voi veni să-l văd puţin mai târziu, spuse Eden oftând uşurată.

— Va fi cu siguranţă foarte fericit, doamnă.

Lui Eden i-ar fi plăcut să fie la fel de sigură. Se îmbrăcă în grabă şi coborî să ia o cafea şi să ronţăie o felie de pâine prăjită. Bucătăria, care păstra ceva din farmecul uneia de ţară, era amenajată totuşi foarte modern şi nu-i lipsea nimic. Dar aspectul nou-nouţ al maşinii de gătit şi conţinutul destul de limitat al frigiderului arătau că Dane îşi lua mesele principale în exterior.

Micul dejun înghiţit rapid, Eden urcă din nou pentru a-şi termina toaleta. După ce făcu patul, îşi împleti părul, şi această coafură, împreună cu blugii şi cămaşa, îi sporeau înfăţişarea juvenilă. Se machie totuşi cu mai multă grijă decât de obicei, pentru a-şi ascunde cearcănele lăsate de

noaptea aproape albă.

Când părăsi casă, soarele încălzea aerul încărcat de mirosuri marine. Vedea în sfârşit peisajul măturat de vânt şi marea foarte apropiată, cenuşie sub cerul senin. În ciuda sufletului de orăşeancă, şi în pofida aspectului dezolant al locului, Eden fu cucerită de frumuseţea lui sălbatică.

Nu avea decât o idee foarte aproximativă despre distanţa care separa casa de bază. În ajun, drumul nu i se păruse atât de lung; din nefericire, nu era încălţată cu pantofi foarte comozi. Când ajunse în cele din urmă la spital, picioarele pline de băşici abia o mai ţineau.

— Doar n-aţi venit pe jos? exclamă Bill Fraser, neîncrezător.

— Ba da, din păcate, răspunse ea cu un aer vrednic de milă.

— Dar există mijloace de transport, ar fi trebuit să vă spun ieri seară.

— N-are importanţă, aveţi lucruri mai bune de făcut şi, în ciuda băşicilor, am apreciat plimbarea. A fost un bun exerciţiu.

— Într-adevăr, aerul este mai curând întremător, pe aici. Asta ne menţine pe toţi în formă! Ei bine, presupun că aţi venit să vă vedeţi soţul. Imaginaţi-vă că voia să părăsească spitalul, în dimineaţa asta!

— Atunci, se simte mult mai bine? zise ea, cu ochii strălucind de speranţă.

Doctorul nu se putu împiedica să-i admire încă o dată frumuseţea.

— Un altul n-ar fi scăpat atât de bine, dar vă repet, este robust. Îmi va fi greu să-l mai reţin mult aici… numai dacă nu reuşiţi dumneavoastră să-l faceţi să asculte de raţiune.

— Am puţine şanse să reuşesc, răspunse ea.

— Vom vedea, zise el înfundându-şi mâinile în buzunarele bluzei, într-un gest care arăta că nu se aştepta la un miracol.

Eden îl urmă. Se pare că se hotărâse să-i servească drept ghid, deoarece o conduse el însuşi la patul lui Dane.

— Soţia dumitale, anunţă el, vocea lui trădând un pic de invidie. Cu un pas nesigur, ea se apropie de pat, dar Dane nu părea mai amabil decât ieri. I se schimbase bandajul care-i acoperea capul, acesta fiind mai redus. El îşi scosese bluza de pijama, şi Eden constată că braţele şi pieptul îi erau pline de vânătăi. Se înfioră.

— Aici nu este loc pentru suflete delicate, zise el ironic. Dacă preferi să pleci, nu te reţin.

— Pot să iau loc pe un scaun? întrebă ea cu un aer rugător, întorcându-se spre medic.

Acesta îi adresă un mic zâmbet înainte de a ieşi din încăpere.

— Dacă ai intenţia să-mi explici de ce eşti aici, mai bine aşază-te confortabil.

Rănită de sarcasmul lui, Eden se refugie într-un fotoliu şi în cele din urmă se încumetă:

— Rămân câtva timp; vom avea ocazia să vorbim despre asta, nu este urgent...

— Ah, da? Până când?

— Cinci sau şase zile.

Dane o fixa cu răceală, încruntat. Eden nu îndrăznea nici să respire. O va hărţui cu întrebări, şi ea ce-i va spune? Câteva secunde care i se părură interminabile, rămase în aşteptare. El se destinse în sfârşit şi, încrucişându-şi braţele peste pieptul puternic, declară cu o voce tărăgănată:

— Mă pui pe gânduri; nu înţeleg. Acum şase ani nu ştiai cum să scapi mai repede de mine, iar acum alergi la cea mai mică rană.

— Credeam că eşti grav rănit.

— Aşadar, se credea că sunt pe patul de moarte?

— Într-un fel... Nu este nostim! adăugă ea în faţa zâmbetului lui cinic.

— Nici eu n-am găsit că este nostim, zise el, brusc

îmblânzit. Dar ce sperai? O împăcare pe patul de moarte? Sau… am ghicit! Părinţii tăi sunt ruinaţi şi te gândeai să scapi de mizerie şi de cerşit venind să încasezi o mică moştenire.

— Este ridicol, nu înţeleg despre ce vorbeşti. Şi lasă-i în pace pe părinţii mei; totul este în ordine cu ei, slavă Domnului.

— Ai venit fără avocatul tău? Intenţionai poate să-l contactezi pe al meu?

— Avocatul meu?

— Nu crezi totuşi că am uitat înverşunarea ta de a te căsători cu mine!

Eden sări în picioare.

— N-am venit să vorbesc despre trecut, Dane. Şi nu-mi pasă de testamentul tău, dacă la asta faci aluzie.

— Bun, să spunem că m-am înşelat. Dar recunoaşte că aparenţele sunt împotriva ta. Ce alt motiv ai putea să ai? Ce cauţi aici?

— Nimic, zise ea cu o voce tristă, căzând la loc în fotoliu.

— Ce-ai fi făcut dacă ai fi găsit o altă doamnă Sutherland sosind aici?

— Nu m-am gândit la asta.

— Mă găseşti, aşadar, atât de puţin seducător?

Evident, râdea de ea. Avusese întotdeauna mult succes la femei, care se aruncau literalmente de gâtul lui.

— Ei bine, nu m-am recăsătorit, adăugă el. Dar nu există doar căsătoria…

— Tu… ai o amantă?

— Nu aici, în orice caz. Şi tu?

— Eu? bâigui ea, încurcată.

— Da, tu! Te observ de un timp, şi am ajuns la concluzii interesante, pe cuvântul meu. Chiar în această ţinută, eşti încă la fel de fermecătoare ca atunci când te-am întâlnit, la fel de tânără; mi se pare totuşi că te-ai maturizat. Aşadar, cine este fericitul ales?

Eden roşi gândindu-se la Trevor; nu dorea să audă comentariile ironice pe care Dane n-ar întârzia să le lanseze la adresa lui… Înainte să deschidă gura, două infirmiere intrară în încăpere.

— Puteţi să ieşiţi o clipă, doamnă Sutherland? o întrebă cea mai în vârstă.

— Dimpotrivă, nu poate rămâne? interveni Dane pe un ton sarcastic. Dacă vrea să se ocupe de mine, trebuie să înveţe.

Eden strânse din dinţi, sperând că cele două femei nu vor remarca încurcătura; umilită, ieşi pe culoar, cuprinsă din nou de dorinţa impulsivă de a fugi departe de aici, dar imaginea lui Jonathan, care n-o părăsea, o reţinu din nou. Va trebui totuşi să-l facă pe Dane să înţeleagă limpede că nu-i va mai tolera agresivitatea neîncetată, altfel…

Zâmbi chinuit, realizând aspectul derizoriu al situaţiei; dacă ameninţa să plece, el va fi măcar contrariat? El n-avea nevoie de ea, cu toate aceste frumoase infirmiere care se învârteau în jurul lui! Acest acces de gelozie o surprinse şi se înfurie pe ea însăşi. Nu mai înţelegea nimic: până ieri, totul mergea bine. Putea chiar să-i ţină piept mamei ei, să-l ţină pe Trevor la distanţă, să-şi conducă afacerile, şi iată că era suficient un Dane Sutherland ca s-o facă să-şi piardă siguranţa! Era cufundată în aceste gânduri triste când o abordă Bill Fraser:

— Veniţi în biroul meu ca să-mi spuneţi cum îl găsiţi pe soţul dumneavoastră în dimineaţa asta.

Eden îl urmă fără convingere într-o încăpere atât de încărcată de dosare, de cărţi şi de diferite hârtii, încât abia avu loc să se aşeze.

— Pare mai… fortificat, zise ea şovăitor.

— Este cu siguranţă mai bine, dar nu recuperează atât de repede cum crede.

„Totuşi, după modul cum o priveşte pe infirmiera cu ochii negri!” se gândi Eden, care continuă:

— Nu mi-aţi spus că şi-a exprimat dorinţa de a ieşi de aici cât mai curând?

— Tocmai despre asta doream să vă vorbesc: într-o zi sau două, poate mai puţin, o va cere din nou şi îmi va fi foarte greu să-l reţin.

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— Mă veţi considera fără îndoială inoportun, doamnă Sutherland. Nu ştiu dacă aveţi afaceri urgente la Londra, dar nu i-aş permite lui Dane să se întoarcă acasă decât dacă consimţiţi să rămâneţi aici câtva timp ca să vegheaţi asupra lui. Oh, nu foarte mult, fiţi liniştită: aproximativ o săptămână. Înţelegeţi, nu voi fi liniştit dacă nu este nimeni lângă el care să-mi poată semnala neîntârziat cea mai mică problemă.

— Ce fel de problemă?

— Dureri de cap persistente, semne de oboseală excesivă, mici astfel de lucruri pe care numai cineva apropiat le poate sesiza imediat. La drept vorbind, continuă medicul pe un ton mai rezervat, nu sunt întru totul dezinteresat, doamnă. Soţul dumneavoastră este un personaj de cea mai mare importanţă pentru noi; depindem cu toţii de el.

— Nimeni nu este de neînlocuit, riscă Eden.

— Unii sunt, replică el.

Solicitarea lui Bill Fraser o aruncă pe Eden într-o mare perplexitate.

— Am un magazin de antichităţi, şi nu sunt sigură că…

— Gândiţi-vă şi comunicaţi-mi hotărârea îndată ce o veţi fi luat. Vă găsesc foarte palidă. O mică plimbare în aer liber vă va face cu siguranţă mai bine.

— Dar… Dane? Eram în plină conversaţie când…

— N-aveţi grijă, mă ocup eu de asta; şi el are nevoie de odihnă!

Eden era de fapt uşurată: scăpa astfel pentru un timp de ironiile soţului ei. Totuşi, înainte de a accepta cererea

medicului, ar fi dorit să lămurească anumite puncte cu Dane...

Ieşind pe peronul spitalului, un bărbat solid de vreo patruzeci de ani se repezi spre ea:

— Sandy Brown la ordinele dumneavoastră, doamnă; sunt şoferul domnului Sutherland şi am ordin să vă conduc unde doriţi!

— Şi... de la cine sunt aceste ordine? întrebă ea, surprinsă.

— De la doctor, dar ştiu bine că patronul m-ar ucide dacă n-aş veghea asupra damei lui, iertare, asupra soţiei lui.

— Mulţumesc foarte mult, zise Eden pe un ton amabil, pentru a-l linişti pe bărbatul acela cumsecade. De unde sunteţi?

— Din Londra, ca dumneavoastră, răspunse el cu faţa luminată de un zâmbet larg.

Cucerită de bunăvoinţa lui, Eden îl acceptă imediat.

— Ei bine, Sandy, cred că merg să prânzesc undeva, dar mai întâi, mi-ar trebui o pereche bună de pantofi!

Aruncând o privire sandalelor cu tocuri înalte ale tinerei femei, şoferul încuviinţă cu un aer înţelegător şi, foarte curând, Eden era înzestrată cu nişte mocasini confortabili.

După un prânz substanţial, îşi acordă o clipă de odihnă, bându-şi cafeaua, pentru a reflecta la propunerea lui Bill Fraser. Evident, era o scuză bună pentru a rămâne în preajma lui Dane, dar se temea puţin de promiscuitate. La drept vorbind, avea impresia clară că nu-i era indiferentă şi nu era sigură de ea însăşi că îşi putea stăpâni propriile sentimente... Pe de altă parte, dacă refuza, cum îi va vorbi despre Jonathan? Hotărât lucru, n-avea de ales.

Părăsind restaurantul, şi cum convenise cu Brown să vină s-o caute la spital, hoinări pe străzi, contemplând vitrinele magazinelor. Micul orăşel îi plăcea, cu străzile lui liniştite, şi nu era grăbită să-şi înfrunte soţul. Totuşi, în cele din urmă paşii o duseră la el.

De data aceasta, frumoasa infirmieră cu ochi negri o conduse până la cameră. Eden nu încerca simpatie pentru ea, dar n-ar fi ştiut să spună de ce.

— Începeam să cred că nu vei mai reveni! atacă Dane imediat ce o văzu.

— Poate ar fi trebuit să mă abţin, dacă mă primeşti în felul acesta.

— Deoarece tu crezi fără îndoială că am motive să fiu amabil! După ce mi-ai făcut!

— Probabil am greşit amândoi, zise ea conciliant.

— Greşeala mea este că m-am căsătorit cu tine!

— Încă o remarcă asemănătoare, şi eu... Eden fierbea de mânie.

— Linişteşte-te, îţi cer scuze.

Tânăra femeie avu nevoie de un timp ca să-şi revină.

— Aşadar... unde ajunsesem azi-dimineaţă, când am fost smulşi brusc unul de lângă celălalt? ironiză el.

— Nu păreai peste măsură de mâhnit. Am văzut privirea pe care o aruncai acelei infirmiere.

— Sper totuşi că nu eşti geloasă!

— Bineînţeles că nu!

— Bun. Să ne întoarcem la oile noastre.

Eden se temea ca discuţia să nu se orienteze spre subiecte pe care prefera să le evite: mai ales să nu-i vorbească despre Trevor, nici despre fiul lui!

— Dane, spuse ea, voiam să te întreb ceva încă de ieri seară... Se pare că toată lumea este la curent cu căsătoria ta; n-ai spus niciodată că eşti divorţat?

— Ei bine, nu, răspunse el pe un ton suav. Statutul de bărbat căsătorit este mai sigur! Sunt lăsat în pace.

— Te crezi atât de irezistibil?

— Contrariul te-ar satisface fără îndoială mai mult? i-o întoarse el cu un aer ironic pe care Eden îl găsi deosebit de iritant.

Cu o privire ucigaşă, ea reluă:

— Succesele tale feminine nu mă interesează. Vreau să ştiu cum sunt considerată, asta-i tot.

— Iar eu vreau să ştiu doar de ce eşti aici. Ochii cenuşii o fixau neîndurător.

— N-ai decât să cauţi, zise ea. Asta te va ţine ocupat.

Îşi muşcă imediat buzele: nu recunoştea astfel că exista un motiv precis al prezenţei ei? Acum, Dane nu avea linişte până îl va descoperi…

Pe neaşteptate, spre marea ei surpriză, o întrebă ce credea despre casă.

— Îmi place mult, şi peisajul de asemenea, răspunse ea cu entuziasm. Bineînţeles, presupun că timpul nu este întotdeauna foarte favorabil, dar îmi plac furtunile.

— Da, îmi amintesc.

Eden se prefăcu că nu înţelege aluzia la certurile lor violente. Continuă, cu aerul cel mai firesc de care era în stare.

— În orice caz, sper că n-ai nimic împotrivă să-mi prelungesc puţin şederea în casa ta.

— Vrei să spui în patul meu… atâta timp cât nu sunt acolo?

— Sunt şi alte paturi în casă, făcu ea roşind. Nu te voi deranja.

— Şi dacă aş hotărî să mă întorc acasă… mâine, de exemplu?

O privea aşa cum pândeşti o pradă, plimbându-şi distrat o mână peste pieptul gol, într-un gest care o fascina pe Eden. Îi reveneau în memorie anumite imagini, înfiorând-o de emoţie. Închise ochii.

— Nu eşti restabilit suficient.

— Asta spui tu! Nu voi câştiga nimic rămânând aici, întins pe spate; nu sunt femeie!

Şocată de această grosolănie, Eden îl fulgeră cu privirea, dar el îi adresă un surâs provocator.

— Mama ta m-a considerat întotdeauna un bădăran prost

crescut!

— Nu eşti obligat să-i dai dreptate! Oricum, medicul tău nu vrea să fii singur acasă.

— N-are decât să-mi dea o infirmieră la domiciliu! De ce nu pe cea cu ochii negri?

Eden se clătină; la asta nu se gândise.

— Ai vrea… să plec?

— Adică… două femei deodată, care să-şi dispute favorurile mele, ar fi prea mult!… replică el bine dispus.

— Dar Bill Fraser spune…

— El spune multe lucruri, şi care nu sunt pe gustul meu! Dacă îţi închipui că n-am remarcat modul cum te soarbe din ochi… N-a încetat să-mi spună că te găseşte fermecătoare; că încearcă să te curteze şi voi vedea eu cu cine am de-a face!

— Este ridicol, Bill nu este aşa!

— Toţi bărbaţii sunt aşa, micuţa mea!

— Nu cred! exclamă ea.

Dane strânse pumnii, cu fălcile încleştate:

— Bill nu trebuie să uite care sunt poziţiile noastre aici, reluă el mai calm.

Eden se simţi uşurată de răgazul pe care i-l furniza acest argument.

— Într-adevăr, am înţeles că ocupi un post important. Când eram căsătoriţi…

— Părinţii tăi spuneau că ambiţiile mele erau… deplasate, şi tu ai fost întotdeauna de părerea lor.

— Eşti nedrept, nu era atât de uşor…

— Evident, n-ai ştiut niciodată să le ţii piept, exceptând căsătoria cu mine, şi nici asta n-a durat! Erai incapabilă să te desprinzi de fusta mamei!

— N-am putea schimba subiectul?

Era dureros pentru ea să-şi amintească această perioadă, şi simţea în mod confuz că Dane nu greşea întru totul; părinţii ei reuşiseră s-o convingă că soţul ei o neglija, şi ea

cedase…

— Desigur, zise el cu un aer obosit. În felul acesta, avem câteva zile pentru a ne juca de-a cuplul perfect. Poate vom descoperi o mulţime de lucruri pe care nu le bănuiam despre noi înşine? După şase ani…

Eden nu-şi putea ascunde tulburarea. Jonathan! Nu îndrăznea să prevadă care va fi reacţia lui Dane când va afla. Se grăbi să schimbe cursul discuţiei.

— Dacă trebuie să revii curând, este necesar să pregătesc casa…

— N-am lipsit decât două zile, răspunse el cu răceală. Şi Brown se ocupă de toate, în principiu. Presupun că l-ai cunoscut?

— Da, este foarte serviabil. Îmi aminteşte de Briggs.

— Briggs? Ah, şoferul tatălui tău.

În faţa tonului său arogant, tânăra femeie regretă că menţionase numele servitorului, dar Dane adăugă, cu un zâmbet prefăcut:

— Apropo, cum se simt părinţii tăi?

— Foarte bine. În acest moment sunt în Franţa.

— Fără tine?

— N-am mai călcat acolo după… după călătoria noastră de nuntă.

— Ceea ce arată cât de mult mă deteşti.

— Nu te detest, murmură ea.

— Ei bine, dovedeşte-mi-o, zise el prinzându-i încheietura mâinii.

— Pe… mâine, bâigui ea, încercând să se desprindă.

— Eden!

O privea cu ochi strălucitori, ca şi cum o vedea pentru prima dată; Eden simţi un nod în gât, străbătută de un lung fior. I se tăie respiraţia.

— Sărută-mă, Eden, spuse el cu o voce răguşită. Abandonând orice rezistenţă, ca hipnotizată, îşi înclină încet capul, în timp ce Dane, strecurându-şi o mână după gâtul

ei, o trase spre el. Buzele lor se uniră într-un sărut arzător, şi fără sosirea inopinată a lui Bill Fraser în clipa aceea... Eden nu voia să-şi imagineze ce ar fi urmat.

Capitolul 3

Era a doua noapte pe care Eden o petrecea în casa soţului ei. Fusese o zi grea şi se simţea istovită; ţinuse să facă puţină ordine în casă înainte de întoarcerea lui Dane, care nu va putea aşadar să-i reproşeze că abuzase de ospitalitatea lui. Schimbase cearşafurile din patul mare şi se instalase în camera vecină. Această activitate îndârjită n-avea alt scop decât s-o ajute să uite senzaţia tulburătoare care o obseda de când Dane îi smulsese acel sărut. În zadar. Nici măcar duşul prelungit la care se supusese n-o putuse scăpa de impresia că îmbrăţişarea lor i se lipise de piele.

Refugiată sub aşternuturi, nu înceta să-şi rememoreze scena; se putea oare ca dragostea ei pentru Dane să nu fi murit? Dacă bătăile inimii ei erau încă atât de puternice, după şase ani... Dar atunci, de ce-l părăsise?

Încercă să-şi adune amintirile. Ceva îi spunea că, dacă regăsea firul, va înţelege mai bine ce provocase eşecul căsătoriei lor.

Poate va reuşi chiar să îndepărteze sentimentul de culpabilitate care o stăpânea?

Închise ochii... Era la Cairo, acolo unde-l întâlnise pe Dane pentru prima dată. Tatăl ei, un nume important în lumea finanţelor, era invitat mereu la recepţii fastuoase, şi la una dintre acestea, îşi însoţise părinţii într-o seară. Printre invitaţi se afla un tânăr prinţ arab pe care toate femeile îl urmăreau cu privirea, dar el nu avea ochi decât pentru Eden, pe care o urmărea stăruitor. Nu ştia cum să scape când se poticni brusc de silueta înaltă a lui Dane. Încrezându-se în înfăţişarea lui impunătoare, îi prinse braţul într-o inspiraţie subită, murmurând: „Vă rog, faceţi astfel ca şi cum aţi fi cu mine!” El înţelesese imediat situaţia şi o salvase antrenând-o într-un vals ameţitor, departe de adoratorul ei.

— V-a plăcut? o întrebă el cu aerul cel mai serios din lume.

— A fost perfect, răspunse ea râzând.

— Îmi place să fiu folositor.

— Eu… sunt mulţumită, lăsă ea să-i scape, copleşită de un sentiment plăcut pe care nu şi-l recunoştea.

Dansară împreună un timp, apoi o invită să bea ceva la bar. Surâsul îl părăsise când îi spuse cu un aer grav:

— Sunteţi foarte tânără ca să vă apăraţi în felul acesta.

Eden nu-şi putuse ascunde decepţia provocată de cuvintele lui. Îşi alesese cu cea mai mare grijă rochia al cărui decolteu îndrăzneţ îi punea în valoare corpul zvelt cu forme promiţătoare. Şi el îi vorbea ca şi cum abia terminase şcoala!

— Sunt cu părinţii, din nefericire! răspunse ea, înciudată.

— Ei bine, daţi impresia că vă distraţi nebuneşte!

Părinţii deoparte şi pretendenţii dumneavoastră de cealaltă…

Cuvântul „pretendent” îi conferea un statut de adult şi-i era recunoscătoare lui Dane că-l folosise, dar replică totuşi, cu un aer trufaş:

— De obicei, sunt capabilă să mă descurc singură.

— Ah, da? Ce vârstă aveţi?

— Optsprezece ani, răspunse cu mândrie. Şi dumneavoastră?

— Treizeci, sau aproape.

Îl observă atunci cu atenţie. Era brunet, foarte înalt, iar figura lui cu trăsături viguroase dar regulate, emana o formidabilă impresie de forţă.

— Cine este? E un băiat frumos! exclamase prietena ei Sherry puţin mai târziu.

— Lucrează în domeniul petrolului. Fii drăguţă, Sherry, spune că sunt invitată la tine mâine, i-ar plăcea să mă ia cu el la o plimbare pe Nil, răspunsese Eden.

Ziua următoare a fost idilică şi părinţii tinerei, prea

absorbiţi de numeroasele lor ocupaţii, nu găsiră nepotrivit că, după o seară petrecută la foarte serioşii lor prieteni, familia Merchant, Eden era atât de radioasă de fericire.

După această primă ieşire, au urmat altele; Dane care cunoştea foarte bine regiunea, o duse peste tot pe Eden, care era încântată. O trata totuşi ca şi cum era fratele ei mai mare şi rezerva lui o decepţiona puţin pe tânăra lui prietenă.

— Trebuie să plec, spuse el într-o bună zi.

— Şi noi. Tata se întoarce la Londra, oftă ea.

— Voi fi şi eu acolo curând. Cred că nu ne vom revedea, Eden.

Universul ei se prăbuşea!

— Dar… trebuie să te revăd! bâigui ea, gata să plângă.

— Nici nu se pune problema, replică el neînduplecat. Nefericită, ea se prăbuşi:

— Eşti prea crud.

— Iar tu, prea romantică! Haide, fetiţo, nu sunt genul de bărbat care îţi trebuie. N-am niciun ban. Ah, câştig bani, evident, dar îmi alunecă printre degete.

— C… cum?

El ridică din umerii largi.

— Alcool, femei…

Nu-l văzuse niciodată bând peste măsură; minţea, încerca s-o descurajeze!

— Puţin îmi pasă dacă eşti sărac şi că ai avut aventuri, eu…

— Eden!

Neacordând atenţie explicaţiilor lui, se aruncă în braţele bărbatului şi, tremurând, depuse un sărut pe buzele lui. Propria ei îndrăzneală o uimea; nu riscase niciodată o asemenea familiaritate. De altfel, Dane nu avusese în niciun moment vreun gest deplasat faţă de ea, spre marele ei regret! De aceea, fu stupefiată când o strânse în braţe gata s-o frângă şi-i răspunse la sărut cu o ardoare senzuală

care-i stârniră torente de dorinţă.

În căsuţa din Insulele Shetland, tulburată profund de această amintire, Eden deschise ochii.

Cu fruntea transpirată şi membrele îngheţate, vru să alunge aceste imagini, dar filmul vieţii se derula inexorabil în memoria ei…

Se revăzuseră la Londra, din pură întâmplare.

Dane o asigurase că va lua legătura cu ea îndată ce va putea, dar nu-şi ţinuse promisiunea. Fără veşti de la el, deprimată, tânăra refuza invitaţiile, lăsându-se copleşită de tristeţe. Totuşi, acceptase să meargă într-o seară la o recepţie, la insistenţele anturajului. Dane sosi când era pe punctul să plece. Îl însoţea o roşcată splendidă pe care i-o prezentă unui prieten, abandonând-o în mâinile acestuia îndată ce o zări pe Eden.

— Credeam că sunt capabil să-ţi rezist, îi mărturisise el într-un suflu, conducând-o acasă.

— Trebuia să-mi telefonezi.

Îşi îndulcise reproşul mângâind obrazul bărbatului.

— Credeam, şi cred acum, că nu este deloc rezonabil.

— De ce?

— Eşti prea tânără pentru o aventură fără viitor, şi ce am eu să-ţi ofer pentru a compensa asta?

„Asta”, era splendida locuinţă a familiei Spencer, situată într-unul din cartierele cele mai elegante ale Londrei. Era şocată că Dane putea recurge la un asemenea argument care pentru ea n-avea importanţă; totuşi, nu era dispusă să discute despre bogăţia părinţilor ei, nici despre luxul în care trăia.

— Cât timp vei rămâne? întrebă ea cu teamă.

— Vreo cincisprezece zile.

Eden profită la maximum de aceste două săptămâni, deşi Dane rămânea insensibil în faţa avansurilor ei repetate, şi ea trebuia să se mulţumească doar cu amabile săruturi pe obraz!

El avea un mic apartament, în apropiere de Holborn Street, suficient pentru rarele lui sejururi în Capitală. Lui Eden îi plăcea la nebunie să facă pe menajera şi-şi încerca talentele în bucătărie şi în activităţile casnice. În realitate, n-avea mare lucru de făcut, deoarece cel mai adesea Dane o ducea la restaurant. Plutea de fericire. Niciodată nu fusese atât de îndrăgostită şi bănuia că nevinovatele lor săruturi nu rămâneau astfel decât cu preţul imensului efort al bărbatului asupra lui însuşi.

— Ar trebui să ne căsătorim, îi sugeră ea într-o seară, când el se desprinsese brusc din îmbrăţişare, pradă fără îndoială unui acces de dorinţă pe care voia să-l tempereze.

Deoarece avea principii, şi le respecta. Ştia că nici nu se punea problema pentru el s-o atingă şi nu va face niciodată primul pas.

— Nimic nu ne împiedică, adăugă ea cu insistenţă. Propunerea ei nu stârni entuziasmul scontat.

— Nu fi ridicolă, Eden, aş fi un soţ foarte nepotrivit, n-aş avea timp să-ţi dedic şi cred că nici părinţii tăi nu vor sări în sus de bucurie la această idee!

— Nu este vorba să te căsătoreşti cu părinţii mei, remarcă ea cu umor.

— Cine ştie? Mi-e greu să te văd renunţând la confortul tău. Găseşti asta amuzant, zise el, indicându-i cu o privire circulară modestul lui salon, pentru că nu locuieşti aici. Dar dacă ar trebui să trăieşti aici, ţi-ai schimba repede părerea. Şi apoi, eşti prea tânără pentru mine.

— Am împlinit optsprezece ani săptămâna trecută.

— Iar eu mă apropii de treizeci; cunosc din viaţă lucruri care ţie îţi sunt străine; tu ai fost protejată până acum. Totul ne desparte. În următorii câţiva ani, trebuie să mă consacru carierei, dar vreau să reuşesc.

— Nu cariera este esenţialul în viaţă.

— Nu, bineînţeles. Dar pentru a mă căsători cu o fată ca tine, trebuie bani, mulţi bani, şi pentru mine este singurul

mod de a-i obţine.

— Atunci… eşti de acord! exclamă ea, plină de speranţă.

— În zece ani, poate…

Eden crezu că leşină, atât de mare era decepţia ei.

— Nu poţi să-mi ceri să aştept atâta timp!

— Îţi reamintesc că nu ţi-am cerut nimic. Tu ai abordat subiectul, îi aruncă el cu răceală.

Dar în faţa disperării care se vedea pe faţa ei, adăugă luând-o în braţe şi sărutându-i lobul delicat al urechii.

— Să nu ne certăm, draga mea.

Tânăra nu înţelegea astfel lucrurile. Era prea uşor. Desprinzându-se fără menajamente din braţele lui, îi strigă, cu o inocentă rea-credinţă:

— De ce ai acceptat să mă revezi, dacă nu mă iubeai? M-ai dus de nas!

— Dimpotrivă, am încercat să nu te mai văd.

— Du-mă acasă, i-o tăie ea.

El se supuse fără să spună nimic. Livid, cu maxilarul crispat, părea să lupte cu o emoţie intensă, dar nu făcu nimic să nege acuzaţiile aduse de Eden. Se despărţiră fără să fi schimbat un cuvânt.

Se strădui să-l uite, ieşi cu Trevor, dar două zile mai târziu, se regăsi, nerăbdătoare, pe palierul din faţa uşii micului apartament. Când el îi deschise, fu imediat în braţele lui.

— Oh, Eden, cât mi-ai lipsit! mormăi el cu o voce gâtuită.

— Eram atât de nefericită, mărturisi ea, ridicând ochii spre el. Ameţit, cu bărbia umbrită de un început de barbă, o privea avid, ca pentru a-şi astâmpăra setea. Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi, cu buzele sudate într-un sărut pasionat. Eden îşi simţi corpul luând foc şi încurajată de dorinţa care-i ardea în vine, îşi strecură o mână sub cămaşa lui Dane, care o strânse şi mai tare. Când o ridică de la podea ca s-o ducă în dormitor, ea se abandonă cu totul vârtejului de foc care o consuma. Când o întinse pe pat, teama se insinuă în

ea, dar o senzaţie ciudată punea stăpânire pe carnea ei, dominând-o în întregime. Răspunse cu aceeaşi pasiune mângâierilor fierbinţi ale lui Dane şi, învinsă, se lăsă în voia valului de emoţii intense pe care nu le recunoştea. Cu mâini experte, el o eliberase de haine şi de temeri, ca s-o conducă dincolo de hotarele unei lumi noi şi miraculoase. După aceea, când se liniştiră, el îi şoptise drăgăstos:

— Mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Mai mult ca oricând! exclamase ea.

Se duseseră să anunţe vestea părinţilor lui Eden, pe care Dane nu-i întâlnise. Îşi dădea seama acum că trebuia să nu fi fost foarte uşor pentru el să facă demersul în acele condiţii! Irene pălise brusc, gata să leşine, iar Richard Spencer declarase cu un aer înţepat că nu găsea gluma de bun-gust! Dane făcuse faţă curajos şi-i asigurase că cererea lui în căsătorie era absolut serioasă. Ei nici măcar nu încercară să-şi ascundă consternarea, dar tânărul bărbat nu cedase. Suportase fără să clipească lacrimile şi rugăminţile mamei, ameninţările şi izbucnirile de furie ale tatălui. Evident, nu apreciase deloc insinuările că nu avea cu ce să-şi întreţină decent soţia, sau că nu provenea dintr-un mediu destul de bun pentru ea. El nu se clintise, decât pentru a refuza, fără drept de apel, propunerea lui Richard Spencer care-i oferea un post în compania pe care o conducea! Se luară aşadar toate măsurile necesare şi căsătoria avu loc trei săptămâni mai târziu.

În timpul călătoriei de nuntă la Saint-Tropez, Eden trăi pe un mic nor… Fericirea o orbea până într-atât încât nu remarca expresia îngrijorată care întuneca uneori privirea lui Dane. Trebui totuşi să se încline în faţa evidenţei: ea nu era totul pentru el. Alte preocupări nu-i dădeau pace; primea frecvent telefoane din Orientul Mijlociu sau de la New York, de la diferite companii petroliere. Eden nu se interesa cu adevărat de afacerile soţului ei, exceptând situaţiile când le considera prea copleşitoare. Dar când se

plângea de asta, Dane îi replica scurt:

— Ştiai la ce te expuneai căsătorindu-te cu mine. Într-o zi, indignată, ea replicase:

— Dacă erai atât de absorbit de munca ta, de ce te-ai căsătorit?

— Trebuie să-ţi răspund?

— Nu pentru că m-ai sedus, totuşi?

— S-a produs mai curând contrariul, nu?

— Aşadar… nu mă iubeşti?

— Eden!

Exasperat, o prinsese de umeri şi o scuturase brutal, scăpându-i, cu regret parcă:

— Ştii foarte bine cât de mult contezi pentru mine.

Asta era tot ce putuse obţine vreodată de la el în materie de declaraţie de dragoste; din acest motiv, simţise întotdeauna o anume frustrare.

Săptămânile care urmară n-au fost deloc mai senine: călătoria de nuntă se întrerupse brusc, din motive profesionale, desigur; deplasările lui Dane erau numeroase şi adeseori neprevăzute. Sosea şi pleca pe nepusă masă, lăsând doar puţini bani lui Eden şi spunându-i să fie cuminte până la întoarcerea lui!

Ea ajunsese să nu mai poată suferi apartamentul. Se sufoca în el în absenţa soţului ei. Părinţii îi descoperiseră unul mai mare, în agreabilul cartier Knightbridge. Se instalase în el, lăsându-i lui Dane un bilet indicându-i adresa. Când o găsise, se înfuriase îngrozitor, îşi adusese soţia acasă la el, spunând că nu va accepta pomană de la socrii lui şi că era destul de mare pentru a se îngriji de nevoile menajului său.

În ziua aceea, Eden nu-i remarcase tenul cenuşiu şi urmele de oboseală care-i marcau trăsăturile. Era epuizat şi seara, când făcuseră dragoste, nu fusese conştientă decât de propria ei insatisfacţie. Îşi repeta că făcuse tot posibilul pentru a fi o bună soţie şi indiferenţa soţului ei era

intolerabilă. Trebuia să ia o hotărâre…

Un eveniment neaşteptat îi veni în ajutor. A doua zi dimineaţă, Trevor o sunase, mirându-se că se mutase din nou, amintindu-i că trebuia să treacă s-o conducă să prânzească la părinţii ei. Întrucât nu era prevăzut că Dane se va întoarce în acest weekend, prânzul era în onoarea ei. De fapt, când acesta lipsea, ea nu scăpa reuniunile duminicale din marea casă familială.

Nu mai ieşise singură cu Trevor după căsătorie, îl asigurase ea, dar soţul ei nu credea un cuvânt. Furtuna izbucnise inevitabil. Ultima imagine păstrată de Eden era a lui Dane trântind furios nişte lucruri într-o valiză, aruncând printre dinţi:

— Erai atât de grăbită să te căsătoreşti şi acum, iată-te grăbită să divorţezi. Nu eşti decât o copilă şi ar trebui să te maturizezi puţin dacă vrei să faci ceva în viaţă. Îmi voi vedea imediat avocatul.

Plecase, şi tatăl tinerei femei luase restul asupra lui…

În camera mică în care vuietul valurilor ajungeau până la ea, Eden oftă. Îşi dădea seama acum că nerăbdarea ei, apoi descurajarea care urmaşe, şi până la ranchiuna statornică pe care o păstrase mult timp faţă de Dane, toate îi fuseseră dictate de alţii… Chiar când aflase că este însărcinată, îşi ascultase mama care o sfătuia să păstreze tăcerea.

Se ridică brusc, neliniştită, şi se aşeză pe marginea patului. Încă din copilărie, de fiecare dată când o frământa o problemă gravă, se simţea prost, şi acum era copleşită de un val de ruşine şi de regrete… Se comportase ca un copil răsfăţat. Îndrăznise să-l forţeze la căsătorie pe un bărbat pe care abia îl cunoştea! Ar fi trebuit să lase timpul să-şi facă treaba, să aştepte ca amândoi să înveţe să se înţeleagă, să se consacre studiilor şi meseriei pe care ea şi-o alesese; Dane s-ar fi putut astfel obişnui treptat cu ideea unei vieţi noi. Ea s-ar fi maturizat… Ar fi fost fericiţi! Stricase totul cu comportarea ei iresponsabilă.

Nu-i rămânea decât Jonathan, şi risca să-l piardă şi pe el, deoarece acţionase într-un mod atât de stupid. Când va afla de existenţa fiului său, Dane nu va încerca oare să obţină păstrarea lui? în orice caz, va fi furios că Eden nu găsise de cuviinţă să-i anunţe naşterea lui.

Nu numai că-i era ruşine, dar se simţea umilită: astăzi ştia că se căsătorise cu ea fără tragere de inimă. El îşi dăduse seama că nu existase alt bărbat în viaţa ei şi ascultase de glasul conştiinţei. În plus, rapiditatea cu care acceptase divorţul dovedea destul că era fericit să-şi recapete libertatea!

Dacă în clipa asta nu s-ar teme să-şi atragă dispreţul lui, Eden s-ar fi dus să se arunce la picioarele soţului ei pentru a-şi cere iertare. Dar nu merita nicio indulgenţă. În cel mai bun caz, putea spera să-i tolereze prezenţa câteva zile...

***

A doua zi dimineaţă, după această lungă noapte de autocritică, avea tenul foarte palid, ochii cerniţi şi trăsăturile trase.

— Păreţi obosită, spuse Brown văzând-o.

— Sunt îngrijorată pentru Dane, răspunse ea sorbind din cafeaua caldă făcută de el. Am telefonat la spital; vor să-l mai ţină, dar el preferă să vină acasă. După părerea dumitale, cine va avea câştig de cauză?

— Trebuie pariat întotdeauna pe patron, doamnă! Deşi, cu aceste comoţii, este preferabil să nu glumeşti!

— Sunt întru totul de acord cu dumneata.

Brown îşi făcea de lucru în bucătărie: micul dejun era apetisant. Eden luă cu plăcere câteva înghiţituri, apoi adăugă, gânditoare:

— Numai să fiu la înălţime! Nu va fi uşor să mă ocup de el. Dacă are o recidivă, ce se va întâmpla? Am auzit spunându-se că deţine un post important...

Îl întreba pe şofer cu privirea.

— Da, este unul dintre şefi... Cu toate astea, l-am văzut de multe ori ridicându-se din pat în mijlocul nopţii.

— Vrei să spui... din cauza accidentelor?

— În petrol, doamnă Eden, este plin de accidente. Îmi amintesc...

— Aş prefera să nu aud vorbindu-se despre asta, te rog. Ştii, nu l-am văzut pe Dane de câţiva ani...

— Mi s-a spus, recunoscu el cu sinceritate. Toate căsătoriile au şi momente bune şi momente rele, nu-i aşa?

Aprecia faptul că n-o minţea. Totuşi, începea să regrete că Dane vrusese să ascundă divorţul lor. Cu timpul, asta i-ar putea provoca mai multă încurcătură decât plăcere!

— Am un magazin la Londra, zise ea în chip de explicaţie. Înainte să plec, aş vrea să fiu sigură că soţul meu este complet vindecat.

Cumsecadele om clătină din cap.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, doamnă Eden, nu ezitaţi să mă chemaţi.

Eden îi mulţumi călduros, spunându-şi că un asemenea ajutor ar fi poate binevenit: cel puţin, va putea s-o ducă imediat la aeroport dacă Dane o dădea afară!

Acesta reveni la domiciliul lui chiar în după-amiaza aceea, arătând astfel cât preţ punea pe autoritatea medicală!

În cursul dimineţii, Eden încercase să-l convingă să-şi schimbe hotărârea, dar el o rugase, fără delicateţe, să nu se amestece în treburile lui şi să nu vorbească despre ce n-avea cunoştinţă! în plus, refuzase să facă drumul în ambulanţă. Sosise cu Brown, cu un aer epuizat şi o figură cenuşie.

Eden făcu greşeala să alerge în întâmpinarea lui, ciufulită, cu picioarele goale în sandale... şi şi-o reproşă imediat: infirmiera cu ochi negri era acolo, elegantă în uniforma ei impecabilă! Ţinea braţul lui Dane şi când tânăra

femeie i-l propuse pe al ei, soţul ei replică brutal că avea tot ce-i trebuia! Rănită, bătu în retragere. Singura ei consolare fu să-l audă pe Dane concediind-o pe infirmieră cu aceeaşi blândeţe cu care aceasta îl sfătuia să se ducă drept în pat. Bill Fraser, care-i urmaşe în propria lui maşină, făcu recomandări înainte de a pleca:

— Nu este necesar să-l supravegheaţi în permanenţă. Veţi putea totuşi să mă căutaţi în orice moment dacă ceva nu este în ordine. Pentru astăzi, în orice caz, ar trebui să fiţi liniştită! încheie el zâmbind.

Într-adevăr, intrând în camera lui, Eden îşi găsi soţul dormind adânc şi-l contemplă visător. Îi descoperi riduri pe care nu le cunoştea. Părea golit de toată energia şi-i fu milă de el.

Nu remarcase că avea pleoapele întredeschise şi că, pe sub genele negre, o urmărea fără tandreţe.

— Îţi place să mă vezi astfel, în stare de inferioritate, şuieră el ţâfnos. Ea protestă iritată:

— Ajunge! Niciodată n-am crezut asta despre tine!

Îi sări totuşi în ajutor când se lupta cu bluza de pijama şi adăugă, cu fruntea încreţită de îngrijorare:

— N-ar fi trebuit să părăseşti spitalul atât de repede. Dacă va exista cea mai uşoară complicaţie, vei fi singurul vinovat!

— Întotdeauna a trebuit să mă sâcâi… Hotărât lucru, eşti o femeie insuportabilă! mormăi el pe un ton obosit.

Capitolul 4

Eden era consternată. O femeie insuportabilă! Era totuşi exagerat. Nu avu răgazul să mediteze mult timp asupra acestei opinii, deoarece Dane adăugă:

— La spital, n-ar fi putut face nimic mai mult pentru mine decât poţi face tu aici; la urma urmei, tu ai spus-o! N-am o rană gravă, doar lovitura pe care am primit-o în cap; nu-i nevoie să dramatizăm! E de-ajuns puţină răbdare…

— Ei bine, sper că vei avea, replică ea tăios. Ignorând ironia, el întrebă pe neaşteptate:

— Eşti capabilă să efectuezi lucrări de secretariat?

— Nu tocmai… Pot să ţin un registru de conturi.

— Ia te uită! Să nu-mi spui că ai învăţat în sfârşit să fii folositoare. Hotărâtă să ignore înţepăturile sarcastice a căror ţintă era, tânăra femeie răspunse evaziv:

— N-am avut timp să lucrez înainte de căsătoria noastră. Acest adevăr se pare că abătu cursul gândurilor lui.

— Cu siguranţă, una din căsătoriile cele mai scurte din istorie… spuse el visător.

Eden se ridică şi se îndreptă încet spre fereastră, strângându-şi nervos mâinile.

— Nici tu nici eu nu eram pregătiţi pentru viaţa aceea, zise ea. Eu eram prea tânără şi aiurită; cât despre tine, aveai alte preocupări.

— Probabil ai dreptate. Am stricat totul…

— Da, admise ea plecând capul.

— Tu cel puţin, ai avut bunul-simţ să vezi că asta nu ne ducea la nimic.

O examină îndelung, cu o privire atentă.

— Totuşi, privindu-te, trebuie să cred că am fost nebun să te las să pleci, continuă el.

Eden era tulburată, dar nu descoperea cu adevărat un compliment în aceste cuvinte…

— Am regretat totuşi un lucru, spuse el în sfârşit. Erai

minunată în pat…

Ea văzu roşu în faţa ochilor şi replică, revoltată:

— Dacă asta-i tot ce… începu ea, întrerupându-se aproape imediat. Dane recăzuse greu pe perne, cu un geamăt de durere. Unde-i era oare capul? Era acolo să-l îngrijească şi iată că era pornită pe ceartă! Cuprinsă de remuşcări, se apropie de el şi murmură:

— Oh, Dane, iartă-mă. Ce pot face pentru tine?

— Să-mi aduci de băut.

— Un ceai?

— Nu! Un whisky! Există jos.

Ea ezită. Ce va spune oare Bill Fraser?

Dar Dane era atât de palid, încât cedă. Dane privi cu un aer înciudat paharul în care ea turnase cu zgârcenie, îl goli dintr-o înghiţitură, apoi îi spuse, indiferent:

— Apropo, când va sosi secretara mea, vrei s-o conduci sus?

— Dar eşti bolnav! Medicul se va opune! Rişti o recidivă!

— Cu siguranţă, răspunse el cu o uşoară iritare. Nu încetaţi să mi-o preziceţi toţi, încât va sfârşi prin a se întâmpla! mai cu seamă dacă vei continua să mă indispui în loc să-mi ţii mâna şi să-mi răcoreşti fruntea arzând de febră!

Înainte ca Eden să dea frâu liber furiei care fierbea în ea, se bătu la uşă.

— Trebuie să fie Brown, cu miss Petrie! exclamă vesel Dane.

— S-o aduc aici?

— Nu-i nevoie, cunoaşte drumul.

În ciuda eforturilor, tânăra femeie nu-şi putu păstra calmul şi-i trânti în faţă o replică usturătoare în care era vorba despre femei pe care soţul ei le adusese acasă, când apăru o doamnă respectabilă cu păr cărunt, îmbrăcată într-un taior de tweed în ciuda soarelui de vară.

Dane, cu o sclipire amuzată în ochii cenuşii, făcu

prezentările. Eden, care ar fi intrat în pământ dacă ar fi putut, înaintă un scaun pentru miss Petrie şi aşteptă, nehotărâtă.

— Nu te voi reţine mult, Edith, vreau să-l văd pe Kildare.

— Soseşte, domnule, răspunse amabil secretara, dreaptă pe scaunul ei, gata de acţiune, cu blocnotesul şi creionul în mâini. Să ştiţi, domnule, continuă ea, totul a fost rezolvat cât se poate de bine. Datorită dumneavoastră, pagubele au fost limitate.

Dane o întrerupse:

— Mulţumesc, Edith. N-ai venit să mă tămâiezi cu complimentele tale. De altfel, nu mi-am făcut decât datoria. Eden, vrei să-i aduci o ceaşcă de ceai lui miss Petrie, te rog?

Tânăra femeie se supuse, nemulţumită că se debarasa astfel de ea. Odată sarcina îndeplinită, se refugie în bucătărie şi închise uşa ca să nu audă neîncetatul du-te-vino care invadă casa până seara. În cele din urmă, neputând să mai reziste, şi temându-se realmente ca Dane să nu se epuizeze, profită de o uşoară acalmie în ritmul vizitelor pentru a încuia uşa de la intrare. Când se prezentă un întârziat, îi strigă că soţul ei nu mai primea pe nimeni până mâine dimineaţă.

— Nici măcar pe mine? întrebă ironic Bill Fraser din spatele uşii. Deschise uşa, uşurată.

— Nu este prea devreme! îl dojeni ea.

— Am avut o apendicită de urgenţă şi n-am putut scăpa mai repede. Aşadar, jumătate din personal a defilat prin camera lui ca într-un birou, nu-i aşa? Trebuia să ne aşteptăm…

— N-ar fi trebuit să-i permiţi asta.

— Ar fi fost mai rău dacă ţineam să mă opun. Brown m-a prevenit, dar ştiam că n-ar servi la nimic să mă opun.

— Dacă l-ai vedea!

— Oh, ghicesc în ce stare poate fi. O să-i administrez un

sedativ care-l va linişti până mâine. Aşadar, voi încerca să-i vorbesc.

***

Eden nu află niciodată ce-i spusese Bill lui Dane ca să-l convingă că nu este un supraom; în orice caz, niciun alt membru al personalului nu se arătă a doua zi, iar el nu ceru să vadă pe nimeni. În schimb, o făcu pe ea să alerge! îşi petrecu ziua şi zilele următoare, urcând şi coborând scările.

Insuportabil, pretenţios, plângându-se permanent, voia mereu să-şi părăsească patul, într-un cuvânt, o înnebunea. Dar asta nu zdruncina buna dispoziţie a tinerei femei, care avea impresia că îşi redescoperă soţul. Desigur, nu mai era soţul ei acum, dar nu conta. Pe măsură ce trecea timpul şi în ciuda comportamentului tiranic al bolnavului, Eden simţea că devine prada unei atracţii crescânde: dragostea ei pentru el nu murise.

Începând din a treia zi, el se ridică mai mult. Conştientă de sentimentele pe care le trezea în inima ei, începu să regrete absenţa unor zăvoare la uşile interioare, în special când îl găsi într-o dimineaţă în camera ei. Rămase stupefiată: nu că-l bănuia de indiscreţie, dar intimitatea pe care o implica această situaţie o jena.

— Ei bine, intră, zise el fără să se scuze pentru intruziune. Te căutam.

Era îmbrăcat într-un simplu halat de baie care se deschidea larg pe pieptul musculos, şi ţinea în mână pandantivul din email al tinerei femei, pe care nu-l scotea decât când făcea duş.

— Frumos… murmură el.

Nu vorbea despre bijuterie. Ieşind din baie, Eden, care nu credea că era în picioare la ora asta, se înfăşurase într-un prosop. Dane o învăluia într-o privire aprobatoare… Stânjenită, îşi reluă colierul, bâiguind:

— Îl am de foarte mult timp, nu-ţi aminteşti?

El i-l dăruise. Amintindu-şi, se încruntă; dar nu acesta era scopul vizitei lui, deoarece continuă:

— Ai fost surprinsă să mă găseşti în camera ta, nu-i aşa?

— Recunosc.

— Eden, tu ai vrut să vii aici. Nu te oblig să rămâi.

— Plec săptămâna viitoare. Dintr-odată nefericită, adăugă:

— Nu ţii într-adevăr să scapi de mine?

Se apropie de ea cu un zâmbet strălucitor şi, strecurându-şi degetele în bogatul ei păr blond, spuse cu blândeţe:

— Nu cred că m-am gândit vreodată să scap de tine... Erai frumoasă, ai devenit splendidă. N-am uitat ce simţeai când erai în braţele mele.

Însoţind vorba de faptă, îşi puse mâinile pe umerii goi ai tinerei femei şi o trase spre el, punând stăpânire pe buzele ei. Eden era incapabilă să se mişte; ar fi trebuit să-i vorbească, să se opună, dar îndată ce o atinsese, voinţa i se topise ca zăpada la soare. Într-o clipă, corpul ei fu un vulcan a cărui lavă fierbinte îi alerga în vine; fulgerul se abătuse asupra ei, orbind-o. Dane îi muşca buzele, îşi plimba mâinile mângâietoare de-a lungul spatelui ei, purtând-o într-o tornadă de dorinţă ca pe o frunză în vânt.

Fu decepţionată şi totodată uşurată când ajunse la ei zgomotul unui motor. Dându-i drumul, Dane se repezi:

— Trebuie să fie Brown. Mă duc să văd ce vrea.

Eden profită fără să aştepte de acest răgaz ca să alerge în baie, unde îşi stropi faţa cu apă rece. Îşi revenea în fire... Nu trebuia să se lase ispitită! Toate astea nu dovedeau nimic. Dane n-o iubea, avea doar nevoie de câteva momente agreabile. Cine era mai potrivită să i le provoace dacă nu fosta lui soţie?

Se îmbrăcă rapid şi coborî la parter. Brown făcuse cumpărături; umplea frigiderul cu diverse provizii şi băuturi.

— Ce se întâmplă, dăm o recepţie? întrebă ea ironic, fără o privire spre soţul ei.

— Femeile de la cantină au dat astea pentru patron, doamnă Eden. Sunt nerăbdătoare să-l vadă revenind.

— Spune-le că mă întorc vineri, Brown, zise Dane cu un zâmbet larg.

— Glumeşti! i-o tăie Eden. Ea se întoarse spre şofer.

— Trebuie să-l împiedici, Sandy!

— Nu sunt destul de curajos pentru asta, doamnă!

Dane părea că se amuză extraordinar; în ochii lui cenuşii juca o licărire ironică.

Ofensată, Eden aruncă, ieşind:

— Ies să fac o plimbare. Nu mă aşteptaţi cu micul dejun. Când reveni, Dane urcase în camera lui.

— V-a aşteptat totuşi, doamnă, îi spuse Brown. Voi pregăti micul dejun pentru amândoi, sunt obişnuit.

Un miros plăcut de şuncă plutea deja în bucătărie. Eden observă că Brown spălase de asemenea podeaua şi pusese în funcţiune maşina de spălat.

— Ce ne-am face fără dumneata? zise ea în semn de mulţumire.

Mai târziu în cursul dimineţii, în timp ce Dane se odihnea, ea îşi sună mama pentru a întreba de Jonathan.

— Petrece o vacanţă minunată, spuse Irene cu entuziasm. De ce nu mi-l laşi mai mult?

— Nu, mamă. Încă opt zile, este de-ajuns. Voi fi la Londra pe data de optsprezece şi vreau să fie acolo.

— I-ai vorbit lui Dane despre el?

— Nu, deocamdată.

Închizând telefonul, i se păru că aude un zgomot. Îndreptându-se spre camera bolnavului, constată că acesta dormea adânc. Cât despre Brown, acesta plecase de câtva timp. Trebuie să fi visat. Dane nu era genul care să asculte la uşi. Şi apoi, dacă ar fi surprins din întâmplare frânturi din

conversaţia telefonică, nu însemna neapărat că ar fi ghicit sensul.

De altfel, îşi petrecu el însuşi cea mai mare parte a după-amiezii la telefon. Deşi secretul îi stătea pe suflet, iar distanţa care o separa de fiul ei îi dădea o stare de nostalgie, Eden simţea un fel de stare de fericire tihnită: îi plăcea să fie lângă acest bărbat căruia îi descoperea treptat ambiţiile. Uitase care erau atuurile seducţiei lui: autoritatea care emana din persoana lui şi umorul pe care-l folosea cu eficienţă impuneau respect celor din jurul lui.

Totuşi, la cină, vorbi despre telefonul pe care-l dăduse mamei ei. Avu impresia fugitivă că Dane ezitase uşor înainte de a-i răspunde cu un aer indiferent:

— Ah, da, şi ce mai face? Este tot în Franţa?

— Da.

Tânăra femeie nu dorea să se lanseze în amănunte de teamă să nu trădeze prezenţa lui Jonathan…

— N-o deranjează să aibă pe cap o fată mare ca tine? Cred că nutreşte alte ambiţii pentru tine?…

Foarte elegant în costumul de culoare închisă pe care-l îmbrăcase, o privea întrebător.

— N-a renunţat, dar nu împărtăşim aceeaşi opinie! răspunse tăios Eden.

— Se pare că nu eşti grăbită să părăseşti coconul familial… Mă întreb de ce.

— Cine s-a fript cu ciorbă… începu ea, dar nu duse minciuna mai departe, preferând să tacă.

Era preferabil să spună cât mai puţin posibil, evitând astfel ca această discuţie agreabilă să nu degenereze din nou într-o ceartă, ceea ce Bill Fraser n-ar fi recomandat! Dar Dane nu părea înclinat spre confruntare.

— Poate că, pur şi simplu, n-ai dorit să renunţi la confortul tău? Ştii, acum patru ani, la puţin timp după divorţul nostru, aveam situaţia să-ţi ofer o pensie alimentară; mă intriga faptul că n-ai cerut-o… Apoi m-am

informat şi am aflat că tatăl tău se îngrijea de nevoile tale.

— Dane, asta-i poveste veche... Este esenţial să...

— Este mai uşor să accepţi bani de la tată decât de la fostul soţ... Este fără îndoială mai puţin umilitor? sugeră el perfid.

— Să schimbăm subiectul, zise ea, brusc foarte palidă, împingând farfuria.

În faţa descumpănirii ei, Dane încuviinţă.

— De acord. Nu vreau să-ţi tai pofta de mâncare. Despre ce să vorbim?

— Despre munca ta, de exemplu. Ai reuşit aşa cum îţi doreai?

— Destul de bine, răspunse el laconic.

— Mi te imaginam într-un birou directorial sau la New York. A fost o mare surpriză pentru mine să te găsesc aici!

— Urcând treptele ierarhice, sfârşeşti întotdeauna într-un birou, bombăni el.

Apoi adăugă, cu o notă de amărăciune în glas:

— Am petrecut de altfel mult prea mult timp acolo.

— Da, dar al tău este la doi paşi de locul acţiunii!

— Din fericire!

Hotărât lucru, nu afla cine ştie ce de la el, deoarece se limita la cuvinte vagi...

— Dane, întrebă ea liniştit, care este exact poziţia ta în cadrul companiei „Petrole Budford”?

El o fixă cu o privire severă.

— Ciudat cum semeni cu tatăl tău; în fond, eşti ca el. Mi-a pus exact aceeaşi întrebare, spunându-mi „Sutherland”.

Eden roşi. Făcuse din nou o gafă; era mâhnită că Dane putea s-o compare cu tatăl ei, a cărui atitudine paternalistă era atât de detestabilă...

— Să nu mai vorbim despre asta, oftă ea.

Printr-un acord tacit, aleseră un teren mai neutru şi vorbiră despre insulele pe care Eden încă nu le vizitase.

— Uneori sunt groaznice, zise Dane.

— Bănuiesc, dar puţinul pe care l-am văzut până acum mi-a plăcut, şi am destulă încredere în prima mea impresie.

— A, da?

Primise cu un aer sceptic afirmaţia tinerei femei, dar ea nu lăsă conversaţia să alunece din nou pe pante periculoase şi continuă imediat:

— Evident. Ca toată lumea, ştii că există aici lucruri care atrag de la prima privire.

— Este adevărat, zise el grav. Îndată ce migrenele astea îngrozitoare vor înceta, te voi duce să faci turul Insulelor Shetlands. Şi pe mine mă fascinează. Mi-ar fi plăcut să le cunosc înainte să instalăm aici platformele noastre de foraj. Ce schimbare trebuie să aducă asta!. Au fost altele înainte: electricitatea şi apa dulce, în anii cincizeci, recrudescenţa pescuitului pe mare, dezvoltarea artizanatului, prelucrarea lânii şi reluarea agriculturii. Îmi spun uneori că este regretabil că s-a găsit petrol aici... Progresul economiei ar fi fost mai lent, mai puţin spectaculos, dar ar fi evitat unele inconveniente.

— De exemplu?

— Creşterea preţurilor, printre altele, care loveşte toate produsele, a căror victime sunt oamenii care nu sunt legaţi de industria petrolieră.

— Ai ajuns la aceste concluzii discutând cu vechii locuitori, sau sunt impresiile tale personale? întrebă Eden, plină de admiraţie pentru această latură umană pe care o descoperea astăzi la soţul ei.

— Cunosc bine ţăranii şi pescarii locului şi mulţi îmi sunt prieteni, într-adevăr. Petrolul le-a schimbat modul de viaţă, dar nu relieful şi nici clima! De aceea, înainte de a hotărî să te instalezi aici de-a binelea, ai face bine să reflectezi la aceste aspecte dure!

Eden nu-şi putea crede urechilor... Cum îndrăznea să-i spună aşa ceva? încerca să-şi ascundă tulburarea şi roşeaţa din obraji, spunând răspicat:

— Şi tu, ai face bine să te duci în pat. Este târziu. Bill nu va fi cu siguranţă încântat dacă te va vedea epuizat mâine dimineaţă.

El nu protestă şi acceptă cu plăcere ajutorul tinerei femei, ceea ce-i întări acesteia ideea că nu era într-o formă atât de bună cum i-ar fi plăcut s-o facă să creadă.

În noaptea aceea, fu la un moment dat trezită de nişte gemete surde şi de trosnetele patului mare în care Dane se lupta cu coşmarurile lui. Profund răvăşită, îşi luă capotul şi se repezi la căpătâiul bolnavului. Când ajunse, el deschise ochii.

— Visai urât, zise ea pentru a-şi explica prezenţa. Ai nevoie de ceva?

— De o ceaşcă de ceai… Ai putea să bei şi tu cu mine, răspunse el aproape cu timiditate.

Părea atât de vulnerabil, atât de înspăimântat, încât Eden n-avea decât o dorinţă: să-l ia în braţe, să-l aline ca pe un copil… Se întoarse brusc şi coborî în grabă la bucătărie.

Când reveni cu o tavă, camera era scăldată într-o lumină blândă şi intimă. Trebui să se aşeze pe marginea patului, deoarece Dane răspândise dosare şi hârtii pe toate scaunele din încăpere.

— Ce bine este, spuse el cu un aer mulţumit, învârtind linguriţa în ceaşcă.

Mâncă trei sau patru biscuiţi înainte ca Eden să ronţăie unul singur şi adăugă:

— N-am făcut niciodată asta când eram căsătoriţi. Eram fără îndoială prea ocupaţi.

Nu observă că ea tremura. Se ridicase şi puse tava pe colţul unei mese.

— Ai uitat-o pe a mea, zise el întinzându-i ceaşca, reţinându-i încheietura mâinii în aceeaşi clipă. Rămâi puţin cu mine, nu mai mi-e somn…

Ea simţi că se pierde, avu o ezitare…

— N-ai fost niciodată atât de sălbatică, reluă el zâmbind.

Glumea, desigur, dar Eden se temea, se temea de ea însăşi, şi pentru a rupe farmecul, murmură:

— N-ar fi foarte rezonabil din partea mea.

— Rezonabil! râse el, trăgând-o cu o mână fermă.

Ea recăzu pe pat, lângă el. Hărţuită între dorinţă şi raţiune, încercă fără convingere să se opună, dar ochii lui cenuşii o străpungeau ca o rază vie de lumină şi-i anihilau slabele eforturi. Cu ochii închişi, se prăbuşi într-un vis voluptuos. Totul devenea ireal: mâna lui Dane în părul ei, degetele care-i atingeau uşor faţa şi vocea lui răguşită când îi şopti la ureche:

— Eşti atât de dulce… Aproape uitasem…

Eden se clătină, ca o somnambulă. O voce din adâncul conştiinţei îi spunea să fugă, dar în zadar. Corpul n-o mai asculta, îmboldit de un instinct nestăpânit. Se cuibări la pieptul lui Dane, oferindu-i buzele într-un lung sărut senzual. Abia îl auzi când o rugă să i se dăruiască toată, atât de asurzitor îi bătea inima, făcând să-i zvâcnească tâmplele.

Îi mângâia cu tandreţe faţa cum dezmierzi un animal speriat pentru a-l linişti.

— Nu putem… protestă ea fără vigoare.

— Suntem adulţi, Eden… Am păstrat întotdeauna imaginea corpului tău.

— Trebuie totuşi să fi cunoscut altele!

— Da… tocmai de aceea, al tău mă urmărea.

— Eu n-am element de comparaţie! îi scăpă ei într-un elan de ciudă.

Această revelaţie îl ului.

— Vrei să spui că în tot acest timp n-ai… Şi credinciosul prieten Trevor… Cum se numea… Lawson? Nici el?

Ea negă din cap, fără un cuvânt.

— Nu bănuiam, zise el cu mare blândeţe.

Trebuia să creadă că nu fusese curtată şi amorul propriu al lui Eden suferea puţin din acest motiv! Dar n-ar fi

recunoscut cu niciun preţ că îndepărtase numeroşi bărbaţi din cauza lui Dane, a cărui amintire nu se ştersese din memoria ei. Totuşi, o aventură trecătoare n-ar fi fost preferabilă situaţiei riscante în care se afla acum?

La acest gând, încercă să-l respingă şi să se ridice, dar el nu era de acord şi, aruncând cearşafurile care-i despărţeau, o strânse cu putere în braţe. La contactul cu acest corp viril, Eden luă foc. Dorinţa lor se contopi într-un incendiu violent care-i transportă pe culmile extazului.

Eden rămase mult timp nemişcată, cu faţa ascunsă în scobitura umărului soţului ei. În viaţa ei nu traversase o asemenea furtună. Armonia lor, oricât de minunată fusese odinioară, nu atinsese niciodată o asemenea intensitate. Vru să i-o spună, să-l facă să-i împărtăşească emoţia, dar când îşi ridică ochii spre el, văzu că adormise.

Capitolul 5

Descumpănită, se desprinse de el. Un sentiment de vinovăţie se insinua perfid în mintea ei. Dane era în convalescenţă, epuizat. Îşi reproşă că poate contribuise la agravarea stării lui.

Apoi se gândi la Jonathan şi ruşinea ei spori, într-un elan de nelinişte: Dane îşi va imagina că manevrase astfel pentru a-i obţine indulgenţa. Ce spera oare? De o oră, se purta ca şi cum erau soţi, dar asta se sfârşise! N-avea niciun drept asupra lui, nu putea aştepta nimic de la asta. Nu-i spusese că avea intenţia s-o reţină... Şi dacă o făcea? Va accepta să redevină soţia lui?

Disperată, se duse în camera ei, tremurând din toate încheieturile. Nu-şi putea găsi somnul. Îl iubea, trebuia să se încline în faţa evidenţei. Totuşi, era de neconceput să mai facă un pas în plus spre el: acum, destinul lor era în mâinile lui. Dacă se va pune problema să-şi reia viaţa comună, el va trebui să decidă. Ea îşi pierduse îndrăzneala de la optsprezece ani...

A doua zi dimineaţă, Dane avu delicateţea de a-i aduce o ceaşcă de ceai.

— Voiam să-ţi spun bună dimineaţa înainte să plec.

— Să pleci?

— Da, la birou.

— Dar, ce va spune Bill?

— Voi vorbi cu el, nu te nelinişti, spuse el punând tava pe pat. Nu va veni să te deranjeze, astfel că nu vei avea nevoie să-mi născoceşti un alibi.

— Dane, nu eşti restabilit suficient!

— Adevărat? îi aruncă el cu un aer ironic. Ei bine, singurul mijloc de a mă asigura, este să mă duc la muncă! Este vineri, nu-i aşa? Am spus vineri, îmi ţin cuvântul.

— Nu eşti atât de sănătos pe cât crezi, răspunse Eden cu

o voce mâhnită.

— Ascultă, dacă nu mă simt bine, mă întorc imediat acasă. Asta te linişteşte?

Clătinând din cap în tăcere, întrebă:

— Presupun că Brown te va conduce?

— Este aici, mă aşteaptă, cu secretara mea.

— Atunci, noroc... murmură ea printre dinţi, nu prea amabilă. Când să iasă, el se opri la uşă şi se întoarse.

— Vei fi încă aici diseară? întrebă el.

— Depinde! răspunse ea pe un ton tăios, hotărâtă să-i telefoneze doctorului îndată ce Dane va întoarce spatele.

— Nu te grăbi. Îmi place mult cum găteşti, dar fii liniştită, n-am s-o spun doamnelor de la cantină! încheie el cu un zâmbet larg.

Asta era tot ce găsea de spus! Niciun cuvânt despre ce se petrecuse între ei... Doar câteva aluzii... Regreta oare acest moment de rătăcire? Sau n-avea nicio importanţă pentru el?

Cu lacrimi în ochi, repetându-şi că-i era indiferent, Eden alergă la telefon. Îi prezentă faptele lui Bill Fraser şi încheie oftând:

— N-am putut face nimic să-l reţin.

— Ai remarcat ceva în comportamentul lui care să ne facă să presupunem că starea lui nu se ameliorează?

Din fericire, Bill nu vedea obrajii stacojii ai celei cu care vorbea!

— N... nu... bâigui ea.

— În cazul acesta, nu te alarma inutil. Îţi promit să veghez asupra lui. Miss Petrie ştie unde să mă găsească dacă este nevoie.

În ciuda acestor cuvinte încurajatoare, tânăra femeie era neliniştită. Medicii spun rareori adevărul pacienţilor lor... Frământată de gânduri sumbre, se duse la bucătărie; găsi filtrul de cafea pe care-l golise şi-l curăţase în ajun, plin cu cafea deja răcită. Aşadar, Dane se trezise foarte devreme.

Neliniştea ei crescu şi mai mult: era convinsă că-şi asumase un mare risc întorcându-se înainte de vreme la activităţile lui profesionale.

Spre sfârşitul dimineţii, fără veşti de la el, şi nici de la Brown, se hotărî să meargă în oraş. Se va gândi poate că-l supraveghea, dar atâta pagubă! Nu se mai putea frământa.

Sentimentul acesta, nou pentru ea, o uimea: în timpul căsătoriei lor, ea nu încercase niciodată o asemenea solicitudine. Degeaba fusese conştientă de pericolele la care se expunea în exercitarea profesiei lui, nu-i trecuse prin minte că se putea produce un accident de felul acesta, comportându-se cu o admirabilă nepăsare. În schimb, îşi plângea propria soartă de soţie „neglijată”. Cât se schimbase! Acum, numai el era obiectul preocupărilor ei…

O briză iodată venea dinspre mare, amestecându-se cu mirosurile landei. Aerul era înţepător, proaspăt. Eden mergea repede, admirând câmpia scăldată în lumină sub cerul senin. Era atât de absorbită de contemplarea peisajului, încât nu remarcă norii grei care se adunau ameninţători deasupra valurilor până la orizont.

Când izbucni furtuna, nu era decât la jumătatea drumului şi-şi regretă imprudenţa: îmbrăcată doar în blugi şi o cămaşă, fu udată imediat până la piele. După această aversă, urmară altele, întrerupte de rafale de vânt care n-aveau nimic estival!

Ajunse la destinaţie şiroind de apă şi îngheţată, respirând greu. Trebuia să-l găsească pe Dane cât mai repede. Dar înainte, zărind într-o vitrină un impermeabil atrăgător, îl cumpără, sperând să ascundă prin acest subterfugiu starea mizerabilă în care o adusese mica ei plimbare! În magazin, întrebă de drum şi ajunse în faţa clădirii impozante a Companiei.

Recepţionera îi făcu cunoscut că domnul Sutherland nu primea dacă nu avea stabilită o întâlnire! Descumpănită, Eden îşi întoarse privirile spre holul de intrare unde se aflau

zeci de persoane cu un aer aferat, purtând dosare sub braţ. Din fericire, o zări pe miss Petrie, care conducea un vizitator spre ieşire. Era salvată! Secretara o conduse direct în biroul ei, oferindu-i un scaun.

— Dragă doamnă, zise ea, sunt surprinsă să vă întâlnesc aici, dar presupun că aţi venit să vă vedeţi soţul.

Eden încuviinţă, strănută şi, remarcând privirea intrigată pe care miss Petrie o aruncase impermeabilului ei, explică:

— Tocmai l-am cumpărat. Am părăsit Londra cam în grabă şi n-am avut timp să iau multe bagaje.

— Înţeleg, zise interlocutoarea ei cu un aer grav. Ce păcat că nu puteţi să vă vizitaţi soţul mai des, doamnă Sutherland. V-aţi lăsa aici haine potrivite cu clima acestor insule.

Eden se simţi încă o dată prinsă în capcana minciunii cu care o înconjurase Dane; dacă ar fi clarificat situaţia lor, n-ar fi fost obligată să se prefacă şi să aibă permanent impresia că era acuzată că este o soţie iresponsabilă! Reproşul tacit pe care-l citea în ochii conservatoarei secretare fiind greu de suportat, nu-i putu răspunde, mărginindu-se să spună:

— Nu cred că Dane a făcut bine reluându-şi munca atât de repede.

— Avea un consiliu de conducere, replică miss Petrie, o şedinţă foarte importantă.

— Cu siguranţă, nu la fel de importantă ca sănătatea lui! Miss Petrie ridică uşor din umeri cu un aer resemnat.

— Vă cunoaşteţi probabil soţul mai bine decât mine, doamnă. Am încercat să-i sugerez o prelungire a concediului, dar nici n-a vrut să audă. Dacă vreţi să-i vorbiţi acum, şedinţa s-a terminat; o să-l anunţ că sunteţi aici.

Abia avu timp să-şi îndeplinească misiunea, şi Dane era deja în încăpere, aruncându-i furios:

— Dacă tu crezi că este nostim, eu nu!

— Am venit doar ca să văd dacă te simţi bine. După câte

ştiu, nu este o crimă!

— Şi ai făcut tot acest drum pe jos, prin ploaie!

Eden protestă slab, făcând eforturi să-şi stăpânească strănutul care-i gâdila dezagreabil nările.

— Nu ploua când am plecat.

— Este exact ce ne trebuia! se înfurie el, ca şi cum Eden făcuse pneumonie. Vino în biroul meu.

Îl urmă supusă. Dane părea puţin obosit, dar autoritatea de care dădea dovadă îi punea în evidenţă strălucita vitalitate. Închizând uşa, se întoarse spre tânăra femeie:

— Eşti udă complet!

— Nu chiar... Aveam impermeabilul...

Apropiindu-se de ea, îi îndepărtă gluga şi-şi trecu degetele prin părul ei ud.

— Poate că lovitura pe care am primit-o în cap mi-a slăbit vederea, zâmbi el. În ochii mei, eşti udă! Şi impermeabilul acesta mi se pare nou-nouţ. De când îl ai pe tine... de zece minute?

Pentru a-şi susţine demonstraţia, descheie nasturii unul câte unul şi fără un cuvânt, cu buzele strânse, contemplă cămaşa lui Eden care, mai mult decât umedă, se mula pe sânii ei fermi. Ea îşi plecă învinsă capul, jenată sub privirea lui scrutătoare.

— Se poate spune că acum nu mai ai bunul-simţ cu care te-am cunoscut, zise el.

— Nici tu nu mai eşti deloc tu însuţi, se apără ea. Să vii astăzi la o şedinţă!

— Ordinea de zi cuprindea explozia de pe platformă. Prezenţa mea era indispensabilă. Aş fi putut convoca membrii consiliului acasă, dar nu voiam să-ţi pricinuiesc neplăceri: unii dintre ei vin de la Londra.

— Probabil n-aş fi recunoscut pe nimeni.

— Ei te puteau recunoaşte.

Într-un cuvânt, pentru el situaţia putea fi foarte

stânjenitoare! Cu precauţie, hotărî să schimbe subiectul:

— Un accident de genul acesta este grav, pe mare?

— Cel mai mic incident la locul unui foraj trebuie luat în serios; respectând câteva reguli de siguranţă, se pot reduce totuşi considerabil riscurile. Dar momentul este prost ales pentru a discuta despre asta. Să dau doar câteva telefoane şi te duc acasă.

Era trecut de ora trei când ajunseră. Dane prânzise la birou; de aceea, îi propuse lui Eden să-i pregătească o masă uşoară cât timp ea va face un duş.

— N-am nevoie de duş, aproape m-am uscat.

— Conformează-te! ordonă el.

Asta era prea mult. N-avea dreptul să-i vorbească pe tonul acesta. Se duse în baie, dar se mulţumi să-şi arunce cămaşa şi blugii în cadă şi să-şi dea cu apă pe faţă. Deodată, uşa se deschise şi Dane, care trebuie să fi bănuit acest acces de răzvrătire, aruncă tăios:

— Ai cinci secunde să intri sub duş, altfel te duc chiar eu!

Eden fierbea de mânie. Ce îndrăzneală să vină şi s-o surprindă în ţinută uşoară. Relaţiile lor nu erau şi aşa simple, asta nu era de natură să le amelioreze.

— Mai întâi ieşi de aici! şuieră ea. El ridică dispreţuitor o sprânceană:

— Cinci minute, nu mai mult, zise el închizând uşa în urma lui. Masa ta este gata.

Revoltată, Eden îşi acordă timp să săvureze căldura binefăcătoare a apei fierbinţi pe umerii ei.

„N-are decât să mormăie şi să aştepte! Să se înveţe minte!” îşi zise ea.

Deodată, apa încetă să curgă pe corpul ei, fu înfăşurată într-un prosop, braţe puternice o ridicară şi o duseră în ciuda protestelor ei vehemente. N-avea ce face decât să se dea bătută... Dane o şterse şi mişcările mâinilor lui erau o mângâiere. Eden simţi urcând în ea un val de senzaţii pe care de câteva zile începea să le recunoască... Cu

picioarele tremurând şi respirând greu, îl imploră:

— Te rog, lasă-mă!

Ceea ce avu efectul contrar: ca şi ea, Dane părea incapabil să-şi controleze emoţia şi, abandonând prosopul, o strânse tandru în braţe.

Eden avu impresia că se topeşte când gura lui înfometată îi sărută gâtul, apoi faţa, căutându-i buzele. Săruturile lui fierbinţi deveniră sălbatice, iar ea răspunse cu pasiune asalturilor lui. Uitând cu totul lumea înconjurătoare, se abandonă deliciilor dragostei. Nu ştiu niciodată cum îşi dezbrăcase el hainele care zăceau răspândite pe podeaua băii, când o lăsă în sfârşit, destinsă.

Fără un cuvânt, se strecură la rândul lui sub duş. Tăcerea de care Eden se temea atât se instală din nou între ei. Se ridică, îşi luă prosopul în care se înfăşură cu stângăcie şi alergă în camera ei, neştiind dacă trebuia să râdă sau să plângă. De ce nu i se opusese? Desigur, era o iluzie să pretindă că ar fi fost uşor! Intre corpurile lor reunite trecea un curent de o asemenea intensitate, încât anula orice încercare de a face apel la raţiune. Dane îşi dăduse fără îndoială şi el seama de situaţie. Eden nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată atât de emoţionat când o îmbrăţişa odinioară. Dar el refuza să vorbească despre asta. Poate că ea nu-l interesa decât sub acest aspect; un divertisment agreabil, nimic mai mult. Un fior de gheaţă îi strânse inima. Nu voia să creadă în aşa ceva!

Întinsă în pat, oftă. Pentru ea, lucrurile stăteau altfel: ea îl iubea pe Dane. De câte ori în timpul zilei nu dorise să facă mici gesturi tandre: să-i atingă faţa cu vârful degetelor, să-i şteargă cu un sărut cutele de îngrijorare care-i marcau fruntea, să-i pună lucrurile în ordine ca o soţie iubitoare... Ah, dacă ar fi fost numai separaţi, în loc de divorţaţi! Această barieră dintre ei era de netrecut şi făcea imposibilă orice complicitate. De altfel, în curând va fi şi mai rău: nu mai putea amâna momentul mărturisirii, Jonathan...

***

Weekendul trecu încet. Uneori surprindea asupra ei privirea gânditoare a lui Dane. Aştepta plină de speranţă ca el să spună câteva cuvinte despre ei, despre viitorul lor. Zadarnic... Cum reuşea oare să manifeste atâta indiferenţă, părând să ignore noul caracter al raporturilor lor?

Duminică vizitară insula, cu Brown la volan. Dane, deşi obosit, insistase să facă această plimbare.

— Încă n-ai văzut nimic. Nu poţi pleca astfel.

— Dar nu vreau să fiu o jenă pentru tine.

El îi aruncă un surâs radios:

— Acum şase ani erai, şi nici măcar nu-ţi dădeai seama! Acum când nu mai este cazul, nu încetezi să repeţi că mă deranjezi!

— Nu mă ştiam atât de dezagreabilă, zise ea cu un aer vrednic de milă.

— Aveai totuşi unele calităţi...

Dornică să-l scutească pe Brown de această conversaţie, abordă un alt subiect:

— Am crezut întotdeauna că Orkney şi Shetland sunt asemănătoare, dar se pare că mă înşelam...

— Da, sunt asociate adesea, pe nedrept. În afară de situarea lor geografică, prezintă mai multe contraste, după părerea mea, decât similitudini. Insulele Orkney sunt populate mai ales cu fermieri, în timp ce locuitorii insulelor Shetlands sunt în general marinari.

— Cum îi primesc pe străini?

— După părerea mea, răspunse Dane cu căldură, încântat de interesul tinerei femei, oamenii din Insulele Shetland sunt mai deschişi, mai primitori şi vorbesc bucuroşi cu necunoscuţii. Cei din Insulele Orkney sunt mai rezervaţi, puţin cam timizi. Ei muncesc din greu, şi dacă le câştigi încrederea, sunt nişte prieteni excelenţi. Evident, nu

pot să-ţi prezint în câteva fraze o vedere generală despre aceste insule şi despre oamenii care le locuiesc. Ar trebui ani de studii şi de cercetări pentru a pretinde că-i cunoşti şi-i înţelegi.

La început se îndreptară spre sud, unde Dane îi arătă tinerei femei noul aeroport de la Sumburgh, care fusese reconstruit în întregime când companiile petroliere îşi instalaseră echipamentele în regiune. Apoi reveniră pe coasta de vest, unde Eden văzu bazele de la Sandwich şi de la Scalloway, şi mai departe enormul complex de la Sullom Voie. Aici îşi petrecea Dane cea mai mare parte a timpului său. Locul se schimbase mult după 1975, când se înălţaseră rezervoare enorme, centrale electrice, kilometri de debarcadere, ateliere şi multe alte instalaţii care permiteau tratarea a milioane de tone de petrol brut pe an. Câteva mii de angajaţi trăiau aici şi trebuise să se construiască un adevărat oraş pentru a-i găzdui pe colinele care până atunci nu cunoscuseră decât turme paşnice de oi păscând iarba.

Fascinată, Eden ar fi vrut să pună o mulţime de întrebări, dar Dane decretă că era destul pentru ziua aceea şi hotărî că vor face un popas la o mică fermă din North Nesting pe drumul de întoarcere. Erau prieteni de-ai lui, explică el.

Un cuplu fermecător de oameni în vârstă, îi invită să ia ceaiul. Eden simţi mai curând decât văzu că amândoi o priveau curioşi, cu o umbră de dezaprobare pe feţele lor ridate. Se arătară totuşi mai destinşi când ea acceptă cu lăcomie o felie mare de prăjitură caldă şi lăudă fără rezervare dulceaţa de fragi făcută în casă.

— Îmi plac prietenii tăi, spuse ea mai târziu, întorşi acasă. Par să se înţeleagă atât de bine.

— Sunt căsătoriţi de cincizeci de ani, răspunse Dane. Adăugă pe un ton grav:

— Ar trebui întotdeauna să fie aşa.

— Au avut noroc, asta-i tot, zise ea, puţin mai amar decât

dorise.

— Şi-au dat osteneala! Pe aici, oamenii nu se dau bătuţi cu uşurinţă…

— Nu ca mine, nu-i aşa?

— Nu te gândi tot timpul la trecut, Eden. Este preferabil să accepţi eşecurile şi să te străduieşti să le uiţi decât să te chinuieşti încercând să afli cu orice preţ ce n-a mers.

Pregătind cina, reflecta încă la temeiul acestui sfat. Nu era uşor să uite…

Se pregătea să-i vorbească despre Jonathan la terminarea mesei, dar sună telefonul.

Dane părea atât de obosit după convorbire, care durase aproape o oră, încât nu mai avu curajul să-l împovăreze mai mult, în seara aceea.

***

A doua zi dimineaţă se trezi devreme şi pregăti micul dejun, fără îndoială pentru ultima dată. Era puţin probabil ca Dane să dorească s-o mai vadă după comunicarea pe care i-o va face! Aşteptă să fie pe punctul de a părăsi casa pentru a ajunge la birou şi, pe pragul uşii, îl întrebă dacă va putea să-i acorde o întrevedere chiar în seara aceea.

— Iată o cerere solemnă, se miră el. Nu te gândeşti deja să te întorci?

— Ba da, mâine. Dar nu despre asta este vorba.

— De ce graba asta?

— Vei înţelege diseară, murmură ea. Ziua i se păru lungă.

Se ocupă de treburile casnice, făcu o plimbare pe plajă, dar nu reuşi să se destindă, nici să alunge din minte gândurile negre care o asaltau.

Dane sosi devreme.

— Am biletul tău de avion, cum mi-ai cerut, zise el pe un ton neutru.

Eden simţi un nod în gât; acum, nu mai putea da înapoi.

În timpul cinei, pe care Dane o înghiţi cu poftă, el se arătă într-o dispoziţie veselă; tânăra femeie îl contempla, visătoare. Bill Fraser o asigurase, la telefon, că pacientul lui era restabilit şi că ea putea să plece fără teamă, cu condiţia, adăugase el, ca de data asta absenţa ei să nu dureze la fel de mult. I-o spusese pe un ton de glumă, bineînţeles, dar Eden se simţise totuşi jenată.

— Vrei să luăm cafeaua în salon? se auzi vocea caldă a lui Dane, întrerupându-i reveria.

Se ridică, turnă cafea în două ceşti şi-l urmă.

— Cred că aveai intenţia să-mi vorbeşti, reluă el. Mă întreb de atâta timp ce motiv te-a împins să vii aici... La început, credeam că pentru ochii mei frumoşi, dar am impresia că o să rămân uimit, mă înşel?

— Da şi nu, răspunse ea, stânjenită în faţa perspicacităţii lui. Există într-adevăr altceva...

— Dacă este vorba de bani, să nu stricăm ultima noastră seară, o întrerupse el. Avocaţii noştri se pot ocupa de asta. Voi şti să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine.

Eden se înroşi de umilinţă şi de mânie. Dar nu era momentul să se abată de la subiectul care o preocupa. Ignorându-i aluzia puţin flatantă, replică:

— Vei avea un şoc...

Nu era foarte abilă, ca început. Dane îşi miji ochii şi-i aruncă o privire lipsită de amabilitate. Eden inspiră adânc pentru a-şi da curaj, şi continuă:

— Trebuie să ne întoarcem la momentul despărţirii noastre.

— Stabilisem să nu-l mai evocăm, mi se pare.

Aerul surprins al soţului ei, tonul tăios pe care-l folosise o făcură pe tânăra femeie să ezite. Într-un ultim efort, se aruncă în apă.

— La puţin timp după divorţ, mi-am dat seama că eram însărcinată.

Lovitura îşi făcu efectul. Dane era alb ca varul.

— Ai fi putut să mi-o spui! Aveam dreptul să ştiu, nu?

Ochii lui cenuşii aruncau fulgere. Eden îi închise o clipă pe ai ei pentru a scăpa de furia lor, apoi continuă cu o voce calmă:

— Da… Dar am înţeles-o prea târziu; pe vremea aceea, eram atât de pornită împotriva ta, încât, pentru mine, n-aveai niciun drept.

— Aşadar, remuşcările te-au târât până aici? Evident, a trebuit să avortezi…

— Dane, eu…

— Nu puteai păstra doar pentru tine secretul tău sordid. Era prea greu de suportat, fără îndoială? La ce-ţi foloseşte să mi-o spui? Te răzbuni pe mine, de fapt? Trebuie să mă urăşti ca să ajungi aici…

Eden nu ştia cum să stăvilească acest potop de cuvinte duşmănoase. Scos din sărite, el continuă:

— Era copilul meu tot atât cât al tău!

— N-am avortat! strigă ea.

În tăcerea care urmă, Dane, prăbuşit, fixând-o cu ochi mari, neîncrezători, recăzu greoi în fotoliu şi bâigui:

— Dar atunci… Asta înseamnă că am…

— Un fiu, încheie ea, reţinându-şi cu mare greutate lacrimile. Va împlini curând şase ani.

Livid, Dane îşi luă capul în mâini, rămânând prostrat un timp care lui Eden i se păru o eternitate. El se ridică în sfârşit şi, pironind-o cu o privire necruţătoare, declară glacial:

— Şase ani… Este inimaginabil! Şi niciun cuvânt, niciun semn, nimic care să-mi permită să ştiu sau să mă apropii de el… Ce fel de femeie eşti, Eden, ca să faci aşa ceva unui bărbat?

Capitolul 6

Îngrozită de valul de ură care se desprindea din cuvintele bărbatului, Eden simţi că i se strânge inima.

— Am încercat să ţi-o spun. Ţi-am scris când eram în spital. Dar nu mi-ai răspuns niciodată.

— Mi-ai scris?

— Două scrisori.

— N-am primit nimic, protestă el.

— Le-am expediat pe adresa „Petroles Budford”.

— Imposibil. Mi s-ar fi transmis.

Cine minţea? Trevor, care se însărcinase să pună la poştă această corespondenţă importantă şi afirmase că se achitase de misiunea lui, sau Dane, care le avusese poate în mână? Eden îşi privi cu atenţie soţul. Nu, furia şi surprinderea lui erau prea evidente, era sincer. Atunci, Trevor... Da, Trevor o trădase, probabil cu complicitatea mamei ei!

Dane îi întrerupse firul gândurilor.

— Ce spuneai, în acele scrisori? Vorbeai despre copil?

— Nu tocmai. Spuneam că eram bolnavă.

— Şi de ce nu adevărul?

Avea dreptate. Îşi pusese ea însăşi de nenumărate ori întrebarea. De fapt, se temea să nu vină decât pentru copil, şi nu pentru ea. Voia să aibă dovada că o mai iubea puţin...

Dar nu îndrăznea să recunoască o asemenea naivitate.

— Eu... nu voiam să crezi că era vorba de un şantaj.

— Eden, nu te înţeleg. Pentru un bărbat, un copil este esenţial. După această încercare, n-ai insistat şi n-ai avut niciun scrupul să-mi ascunzi existenţa fiului meu timp de şase ani!

— Cum puteam să ghicesc? Fără un răspuns din partea ta, eram convinsă că n-ai nicio dorinţă să mă revezi. De altfel, n-ai încercat niciodată s-o faci!

— Şi pentru motive evidente! Tu eşti aceea care a cerut

divorţul şi îţi reamintesc că ai jurat pe toţi sfinţii că nu-mi vei mai vorbi în viaţa ta.

Clipind din gene, ea oftă:

— Sunt lucruri pe care le spui la mânie... şi pe care le regreţi uneori, după aceea.

— În cazul acesta, trebuie s-o spui persoanelor în cauză!

— Erai plecat, nu ştiam unde; mă gândeam că totul era sfârşit şi fără speranţă, zise ea cu tristeţe, retrăind amintirile.

Dane măsura încăperea cu paşi mari, încruntat şi cu pumnii strânşi.

— Ce mod ciudat de a raţiona! exclamă el. Sunt şase ani de când l-ai adus pe lume pe fiul nostru şi te hotărăşti brusc să mi-o spui în momentul când mă crezi pierdut. Te temeai că ţi-l iau? Altfel, de ce ai aşteptat atât?

— Nu ştiu.

Întors dintr-odată spre Eden, se aplecă, îi prinse încheieturile mâinilor şi o trase brutal în picioare.

— Nu speri totuşi că mă voi mulţumi cu un asemenea răspuns! Speriată, tânăra femeie nu putea articula un cuvânt. Îi era imposibil să-i satisfacă lui Dane curiozitatea fără să-i rănească teribil amorul propriu. Înainte de a ajunge în Insulele Shetland, nu-şi dăduse seama cât de mult îşi iubea încă soţul; ar fi putut totuşi să bănuiască după îndârjirea cu care refuza orice cerere în căsătorie. Acum era sigură că sentimentele pe care le încerca pentru el o aduseseră la căpătâiul lui. Jonathan nu-i furnizase decât un pretext! Cu respiraţia tăiată, reuşi să îngaime:

— Nu am alt răspuns să-ţi dau. Îmi pare realmente rău, îmi închipui ce simţi. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre Jonathan după...

— Se numeşte Jonathan? i-o tăie Dane.

— Da, era numele tatălui tău.

— Cu cine seamănă?

— Cu tine, după părerea mea. Are ochii cenuşii, este

brunet. Ar trebui să-l vezi ca să-ţi dai seama.

— Am această intenţie!

Rostise cuvintele cu o voce gravă şi fermă. Eden ridică spre el o privire încărcată de o teamă vagă. O ţinea încă strâns, şi prezenţa atât de apropiată a corpului lui trezea în cel al lui Eden o emoţie pe care o stăpânea greu. Se întâmpla de fiecare dată când era lângă ea, dar acum tulburarea ei era aproape insuportabilă. Trebuia să facă un imens efort să nu se repeadă în braţele lui. Niciodată un alt bărbat nu trezise în ea asemenea emoţii! Şi când se gândea că fusese cât pe ce să accepte propunerea lui Trevor! Ar fi fost o căsătorie cordială şi plină de afecţiune, desigur, dar ar fi renunţat la atâta fericire!

Totuşi, prin atitudinea lui ostilă, Dane îi arăta limpede că o dispreţuia. Nu era posibil niciun viitor, era preferabil să înceteze să viseze! Cu un nod în gât, întrebă timid:

— Ce vei face?

— În orice caz, nu-i voi lăsa pe părinţii tăi să-l crească!

— Dar nu ei îl cresc! Eu singură mă ocup de el! protestă ea. Nu mai locuiesc la ei de la naştere. Am găsit un apartament şi am o slujbă.

— Nu mi-ai spus niciodată asta! făcu el, sceptic.

— Evident. Mi-ai fi pus o mulţime de întrebări şi trebuia să te feresc de orice iritare atâta timp cât nu erai restabilit.

— Aşadar, de aceea ai aşteptat atâta timp, rămânând să mă îngrijeşti?

— În parte, da.

Rămaseră un timp faţă în faţă, în tăcere, Dane crispat, Eden nenorocită.

— Ei bine, ai reuşit. M-ai „iritat”, cum spui. Atunci, care este diferenţa, mai devreme sau acum... Într-un cuvânt, când te-ai abandonat în braţele mele, era ca să mă linişteşti, să atenuezi şocul?

Exact de ce se temea! se gândi ea tremurând.

— Crezi într-adevăr?

— După câte îmi amintesc, erai în stare de orice pentru a-ţi atinge scopul, ironiză el.

— M-am schimbat, Dane.

— În acest domeniu, nu atât de mult. Asta a funcţionat întotdeauna bine între noi.

Cinismul replicii lui o determină pe Eden, deşi ar fi preferat să abordeze alte subiecte mai importante, să întărească:

— Dar niciodată până într-atât, zise ea, cu obrajii palizi uşor înroşiţi.

— Ai făcut progrese. Trebuie să te fi antrenat.

— Ţi-am spus deja că n-a fost nimeni după tine.

— Aş fi putut să te cred, dacă nu m-ai fi minţit astfel. Femei ca tine, sunt o mulţime. Dar fiu, n-am decât unul!

Slabele aparenţe care le mai păstra tânăra femeie până acum dispărură complet. Alese să se lupte pe alt teren:

— N-ai de ce să te temi pentru el; eu mă ocup de el.

— Da! Bietul puşti, încolţit între bogaţii lui bunici şi o mamă boemă…

— Te înşeli amarnic, Dane, replică Eden, de data asta mai calm. Am un magazin.

— Ce magazin? strigă el.

— De antichităţi. Dane izbucni în râs.

— Dar nu cunoşti nimic despre asta!

— Dimpotrivă, făcu ea, ofensată. Unchiul meu, fratele mai mare al tatii, era conservator de muzeu. Îmi petreceam acolo mult timp, iar mătuşa mă ducea adesea la casele de licitaţii „Christies” şi „Sothebys”. Ei m-au învăţat o mulţime de lucruri pe care nu le-am uitat, chiar dacă n-am putut să-mi ofer niciodată splendori ca cele pe care le aveam.

— Ei te-au ajutat să începi?

Firește, nu putea lua în considerare nicio secundă ideea că ar fi fost capabilă să se descurce singură!

— Nu; au murit de mult şi vărul meu care trăieşte în Statele Unite a moştenit averea lor. Am găsit o slujbă într-

un magazin pe care l-am preluat după aceea cu o mică sumă de bani care-mi revenea de la bunicul meu. Nu este extraordinar, dar mă descurc.

Dane îi dădu drumul şi întrebă pe un ton tăios:

— Şi cine veghează asupra fiului meu când tu faci pe negustoreasa?

Eden suferea din cauza sarcasmelor lui. De ce n-o lua în serios? Descurajată, răspunse:

— El merge la şcoală. În restul timpului, sub apartamentul meu există o femeie încântătoare, doamna Willis, care este perfectă pentru el.

— De ce ţi-ai părăsit părinţii? o întrerupse el.

Eden nu vru să-i dezvăluie rolul determinant jucat de el; nu vorbi despre mica frază şocantă cu care el îşi încheiase ultima scrisoare. Răspunse doar, cu prudenţă:

— Era timpul să devin independentă.

— Oricum, îi-l laşi pe fiul meu în vacanţe.

De-ar înceta să-i spună lui Jonathan „fiul lui!” O teamă difuză cuprindea inima tinerei femei: va încerca oare să-şi ceară drepturile asupra copilului?

— Sunt bunicii lui, nu-i pot împiedica să-l vadă!

— Pe mine m-ai împiedicat!

— Ne-am explicat deja în privinţa asta, Dane. Nu contez să mă ierţi, dar nu trebuie în niciun caz ca Jonathan să sufere din această situaţie.

— Ce i-ai spus despre mine?

— Adevărul. Că am divorţat; nu era nimic de ascuns.

— În afară de existenţa mea! spuse Dane cu amărăciune.

— Nu-i adevărat. I-am spus că lucrezi pentru o companie petrolieră, printre alte lucruri…

— Îmi imaginez destul de bine cele „alte lucruri”.

Eden era la capătul răbdării. Ştiuse întotdeauna că această discuţie va fi penibilă, dar nu se gândise că Dane va fi atât de înverşunat şi va merge atât de departe cu reproşurile. Căzu în fotoliu, incapabilă să mai suporte

privirea dispreţuitoare a ochilor lui cenuşii. Îl imploră din nou:

— Ce vei face?

Marcată de furie, vocea lui Dane o atinse ca o lovitură de bici:

— Te urmez la Londra.

— Ca să-l vezi pe Jonathan?... Dar, continuă ea şovăitor, dacă soseşti pe neanunţate...

— Drept cine mă iei?

— Vreau să spun... Cine ştie care poate fi reacţia unui copil.

— La asta, într-adevăr, nu pot să-ţi răspund, îmi lipseşte îngrozitor experienţa: mi s-au furat şase ani...

Era pierdere de timp să discute cu un om ca el, lipsit total de sensibilitate.

— Aşa nu înaintăm deloc, murmură ea.

— În ceea ce mă priveşte, totul este foarte limpede. Am intenţia să-mi întâlnesc fiul, şi dacă modul cum este crescut nu-mi place, voi cere păstrarea lui. S-ar putea s-o obţin, acum am mijloacele!

Dane nu făcea aceste ameninţări cu uşurinţă; dacă nu ajungeau la un acord cu privire la Jonathan, o va pune în aplicare...

***

Imediat ce ajunse acasă, Eden îşi sună mama, dar camerista o informă că părinţii ei erau în croazieră cu nişte prieteni şi băieţelul îi însoţea. Înăbuşindu-şi furia, tânăra femeie găsi totuşi puterea s-o întrebe:

— Când se întorc, Nora?

— Mâine sau în două zile, doamnă.

— Ei bine, îndată ce vor sosi, vrei să-i spui mamei să mă sune imediat? Este foarte urgent.

Eden închise telefonul, profund neliniştită. Desigur,

Jonathan nu era în pericol, cu toate că Irene nu era întotdeauna foarte vigilentă. Cât despre Richard Spencer, nu mai era tânăr. Supravegherea unui copil de cinci ani pe o navă cerea anumite reflexe; mai ales cu un copil neastâmpărat ca Jonathan! Şi ce îndrăzneală din partea mamei ei să ia o asemenea hotărâre fără s-o anunţe! Dacă Dane ar afla...

Eden se feri să-l lămurească în această privinţă când îi telefonă. El o sunase în fiecare seară, prima dată pentru a şti dacă ajunsese acasă fără neplăceri. Ţinea s-o conducă el însuşi la aeroport şi, de faţă cu toată lumea, o sărutase lung, cu tandreţe, şoptindu-i la ureche cum ea se opunea puţin:

— Trebuie să arătăm că suntem un cuplu unit, nu-i aşa?

După aceea, ea înţelesese că telefoanele lui repetate n-aveau nimic de-a face cu sentimente tandre. Dimpotrivă, avea impresia că el voia să verifice dacă nu fugise cu fiul lui!

Când auzi în sfârşit vocea mamei ei, izbucni:

— Briggs să-l aducă imediat pe Jonathan!

— Ce te-a apucat, fetiţa mea? De ce graba asta? făcu Irene pe un ton iritat.

— Dane vine la Londra şi vrea să-l vadă. Irene se sufocă în receptor:

— Te prevenisem! Să nu vii să te plângi, după asta!

— Mamă, este tatăl lui Jonathan. Are dreptul...

— Dreptul! Vorbeşte de drepturile lui?

Eden oftă. Nu se punea problema să se arate neliniştită în faţa mamei.

— Trimite-mi-l pe Jonathan cât mai repede.

***

Copilul sosi a doua zi după-amiază. Lui Eden îi rămânea o zi întreagă pentru a-l pregăti pentru întâlnirea cu tatăl său.

Pentru a-l scuti de o noapte de nelinişte, aşteptă momentul micului dejun. Jonathan devora cu poftă pâinea prăjită acoperită cu gem de portocale, după ce îşi înghiţise deja oul, cerealele şi sucul de fructe. Eden, care se mulţumise doar cu o ceaşcă de cafea, se hotărî în sfârşit:

— Jonathan, astăzi va veni cineva să te vadă.

— Cine, mamă?

— Tatăl tău.

— Ah! Este drăguţ?

— Îmi vei spune tu ce crezi.

Copilul o privi cu ochii lui cenuşii şi întrebă cu o curiozitate sporită:

— Nu mai este petrol acolo, a terminat?

— Nu, răspunse Eden, amuzată în pofida tensiunii care o stăpânea. Nu pentru asta vine.

— Va locui cu noi?

Ea se gândi la asemănarea frapantă dintre tată şi fiu: Jonathan moştenise manierele directe ale lui Dane!

— El lucrează în Shetlands, să ştii. Sunt nişte insule în largul Scoţiei, foarte departe de aici; nu cred că i-ar fi comod să trăiască la Londra.

— Şi ţie, mamă, nu ţi-ar plăcea să rămână?

Eden îşi privi perplexă fiul. Îşi dădea oare seama de importanţa întrebării pe care o punea? După viteza cu care micul dejun dispărea din faţa lui, nu părea din cale afară de preocupat.

— Nu ştiu.

Răspunsul era cinstit: îl iubea pe Dane şi ar fi dorit să-şi împartă viaţa cu el, dar nimic nu-i permitea să afirme că de data asta experienţa va fi o reuşită. Şi apoi, Jonathan era vorbăreţ... Risca să-i repete lui Dane ce spunea.

— Te duci la magazin, mamă? întrebă el pe neaşteptate.

Eden tresări, trezită la realitatea cotidiană. Jonathan o uimea uneori, cu această minunată capacitate pe care o au copiii de a sări de la una la alta. Dacă măcar ar putea face

la fel şi să-şi uite grijile!

— Da, bineînţeles. Nu ne putem hrăni cu vânt.

— Foarte bine! Eu o să mă joc cu Peter, vrei? Are jocuri noi pe care i le-a adus mătuşa lui din vacanţă.

— S-a făcut, dar mă duc să văd mai întâi dacă mama lui este de acord; va trebui de asemenea s-o anunţ pe doamna Willis, ca să ştie unde să te găsească pentru masa de prânz.

Peter era fiul vecinei lor, Jennifer Graham, o văduvă tânără care după moartea soţului avea suficiente venituri pentru a-şi acoperi nevoile fără să muncească. Foarte disponibilă, îl primea cu plăcere pe Jonathan în timpul zilei. În schimb, cum ieşea destul de des seara, Eden veghea asupra lui Peter.

Încredinţându-şi fiul lui Jennifer, tânăra femeie se duse la magazin. Acolo, îşi dădu seama că o comodă pe care o achiziţionase la un preţ bun nu era decât un fals şi că un bibelou de valoare îi fusese furat când întorsese spatele. Ceea ce n-o făcu mai optimistă pentru seara care urma. Era extenuată când închise magazinul, la ora şase. Nu încetase să se gândească la Dane şi de fiecare dată simţea un fior îngheţat de-a lungul spatelui. Îi va plăcea oare lui Jonathan? Neliniştea ei creştea pe măsură ce se apropia clipa fatidică.

Când ajunse acasă, găsi cina pregătită. Doamna Willis era o comoară! Nu mai avea decât să pună puiul la cuptor. Eden începea să se impacienteze. Numai să nu întârzie Dane! Pentru orice eventualitate, pregătise patul din camera de oaspeţi. Gândurile, ca şi ea însăşi, forfoteau într-un vârtej nervos. În ceea ce-l privea, Jonathan nu părea să participe la această frământare. Era absorbit complet de o emisiune de televiziune când răsună soneria de la intrare. Era ora şapte.

Cu inima bătând accelerat, Eden deschise.

— Dane…

Nu putu spune mai mult. El o privi şi spuse simplu,

emoţionat şi el:

— Iată-mă.

Era îmbrăcat sobru cu un pantalon de pânză şi o haină cu aspect sportiv peste un pulover de culoare deschisă. Arăta mai puţin impresionant astfel decât în costumele riguroase pe care le purta la birou. Jonathan va fi mai puţin intimidat, se gândi Eden.

El o urmă în vestibulul îngust, unde îşi lăsă geanta de voiaj pe care o aruncase neglijent pe umăr.

— Eşti restabilit complet, acum? întrebă ea.

Dane clătină din cap şi privi în jurul lui, ca şi cum încerca să evalueze locul. Apartamentul i se părea oare convenabil pentru „fiul lui?" se gândi Eden, cu strângere de inimă.

— Unde este?

— Pe aici, răspunse tânăra femeie împingând uşa salonului. Jonathan era cu spatele spre ei. Aruncând o scurtă privire într-o parte auzindu-şi mama, spuse:

— Vino să vezi desenul animat, mamă! Apoi, simţind o altă prezenţă, sări în picioare.

— Salut, zise el vesel. Aşadar, tu eşti tatăl meu?

— Eu sunt. Bună seara, Jonathan, făcu Dane pe un ton grav, cu mâna întinsă.

— Ia te uită, eşti înalt!

— Vei fi înalt ca mine, mai târziu. Copilul îi zâmbi.

— Îţi place Walt Disney?

— Este idolul meu, îl asigură Dane aşezându-se pe locul degajat pentru el de Jonathan pe canapea, lângă el.

Eden luă un scaun şi-şi privi copilul cu atenţie. Acorda un interes evident programului televizat; totuşi curiozitatea era mai puternică şi-l atrăgea spre tatăl lui.

— Am primit permisiunea să stau treaz ca să te văd. Vei fi încă aici mâine dimineaţă?

— Trebuie s-o întrebi pe mama ta, răspunse Dane ridicând privirea spre ea.

— Nu ştiu care sunt planurile tale, dar există o cameră

pentru tine dacă vrei să rămâi.

Rostise cu greu aceste câteva cuvinte, uimită şi totodată stânjenită, evitând să reflecteze prea mult la sensul real al întrebării pe care Dane o formulase în acest mod indirect. El îi mulţumi cu un aer degajat, ca şi cum era foarte firesc:

— Voi fi încântat. Trebuie să petrec două sau trei săptămâni la Londra, şi recunosc că prefer mai curând să fiu aici decât la hotel.

— Eşti în vacanţă? interveni copilul.

— Nu tocmai, dar voi avea totuşi destul timp liber.

Eden îşi regăsi puţin liniştea în timpul cinei, în cursul căreia tatăl şi fiul tăifăsuiră vesel. Dar după culcarea lui Jonathan, când veni în salon, neliniştea o cuprinse din nou. Dorea cu ardoare să afle ce credea Dane despre băieţel, fără a îndrăzni să abordeze subiectul. După un timp care i se păru interminabil, el sfârşi prin a spune:

— Ai făcut o treabă bună. Este un copil remarcabil.

Acest compliment neaşteptat aduse lacrimi de bucurie şi de mândrie în ochii ei.

— Îmi pare rău că n-ai putut profita de primii lui ani, zise ea cu o voce marcată de emoţie, dar acum vei recupera timpul pierdut.

El nu găsi de cuviinţă să dea atenţie aluziei la viitor strecurată de ea, mulţumindu-se să clatine uşor din cap în semn de asentiment şi tânăra femeie se simţi vag decepţionată. Totuşi, răspunse cu plăcere întrebărilor pe care i le punea.

— De când merge la şcoală?

— De un an. Încă n-avea cinci ani. Nu va împlini şase decât la Crăciun.

Vorbi apoi despre defectele şi calităţile lui Jonathan, despre gusturile şi activităţile lui; Eden îşi dădu dintr-odată seama că nu vorbise niciodată atât de mult despre fiul ei cu cineva.

— Se joacă adesea cu copilul vecin, zise ea. Dar îi place

de asemenea mult să fie singur; adoră cărţile şi citeşte bine pentru vârsta lui…

— Dacă îmi spui totul, eu nu voi mai avea nimic de descoperit, îi reproşă cu blândeţe Dane, întrerupând-o.

— Oh, iartă-mă, bâigui ea roşind. Nu voiam să-ţi răpesc această plăcere. El zâmbi.

— Bănuiesc. Oricum, era singura persoană capabilă să-mi furnizeze totalitatea informaţiilor pe care le-am primit seara asta. Nu-mi rămâne decât să-mi formez propria opinie; vom avea probabil vederi divergente, dar este normal; mama mea n-a vrut niciodată să-mi recunoască defectele, pe care tatăl meu nu înceta totuşi să i le descrie! Oricum ar fi, linişteşte-te, n-am intenţia să fiu de o severitate excesivă: am primit destule lovituri în tinereţea mea încât nu doresc să dau la rândul meu.

Temerile tinerei femei se risipiră încetul cu încetul. Exclamă cu entuziasm:

— Cred că te iubeşte mult!

— Este încă prea devreme s-o spunem… Care este locul părinţilor tăi în viaţa lui? întrebă el pe neaşteptate.

— O ştii, Dane. Îi vede din când în când, asta-i tot. Ei n-au nicio participare activă la educaţia lui. De ce n-ai încredere în mine? Dacă încearcă să influenţeze pe cineva, este mai curând pe mine.

— Ah, da? Cum asta?

— Oh, răspunse ea ridicând din umeri, îmi critică modul de viaţă, munca mea, în fine, vei vedea…

— Cred că înţeleg.

Se aplecă spre ea, o apropie tandru de el şi depuse pe buzele ei trandafirii un sărut uşor ca o mângâiere.

— Mulţumesc, murmură el.

— Pentru ce?

— Pentru că ai pregătit atât de bine terenul cu Jonathan. Trebuie să nu fi fost uşor.

— Şi găseşti că merit o bună recompensă! replică ea

râzând.

— Va trebui să te mulţumeşti cu atât, seara asta. Mă tem că nu sunt atât de rezistent pe cât sperasem. Călătoria m-a obosit.

Îi acordă un ultim sărut şi se duse în camera lui, lăsând-o pe Eden ciudat de tristă şi de frustrată. Singură în patul ei mare în noaptea asta, se gândea la golul din viaţa ei... şi murea de dorinţa ca Dane să fie întins lângă ea. De când se mutase în acest apartament, nimeni nu împărţise vreodată acest pat cu ea; totuşi, îl alesese imens... Pentru cine? Nu era oare pentru el, a cărui imagine stăruia întotdeauna în memoria ei?

Acum era acolo, pentru Jonathan... Sesizase imediat atracţia pe care copilul o încerca pentru tatăl lui. Îşi cunoştea bine fiul; dacă cineva îi displăcea la primul contact, nu mai exista speranţă! Jonathan era prea drăguţ pentru a arăta antipatie faţă de cineva, dar indiferenţa lui spunea mult despre asta. Cu Trevor, de care-i plăcea, comportarea lui era departe de a fi atât de călduroasă! Dane îi plăcuse mai mult decât ei odinioară, la Cairo. Aceste gânduri îi aduseră oarecare uşurare şi o ajutară să-şi găsească somnul.

***

A doua zi dimineaţă, Dane era deja în picioare când se trezi ea. Pregăti micul dejun în grabă şi când el intră în bucătărie însoţit de Jonathan, portocalele erau stoarse proaspăt şi şunca se prăjea deja.

Eden îşi primi „bărbaţii” cu un zâmbet larg. Păreau amândoi odihniţi şi destinşi. Dane îmbrăcase o cămaşă cu gulerul răsfrânt şi o pereche de blugi care se mulau pe formele lui atletice, şi nu erau cu siguranţă destinate unei zile de lucru la birou! Jonathan, încântat de prezenţa tatălui său, se aruncă asupra conţinutului farfuriei lui şi, între două

îmbucături, întrebă:

— Astăzi mă duc să mă joc cu Peter, sau rămân cu tata?

— Am o idee, zise Dane. De ce n-aţi veni amândoi, tu şi Peter, cu mine? Am putea s-o lăsăm pe mama la magazin, numai dacă nu-şi acordă o zi de concediu?

— Ah, nu! Nu ne putem hrăni cu vânt, declară sentenţios copilul.

— Jonathan!

— Asta spui fără încetare, mie sau lui Trevor.

Eden îl trimise fără întârziere în camera lui să se îmbrace, în timp ce Dane remarcă, ironic:

— Aşadar, Lawson îţi dă târcoale.

— Îl văd ocazional.

N-avea nicio dorinţă să aprofundeze subiectul, mai ales din cauza băieţelului, gata oricând să plece urechea. Dar privirea soţului ei, brusc înăsprită, îi dădu limpede de înţeles că-i interpreta răspunsul, puţin cam tăios, drept un refuz: evident, înţelesese că era liberă să vadă pe cine voia şi că asta nu-l privea! Se simţi descumpănită, dar, din nefericire, îi era imposibil să se explice şi să pună capăt acestei neînţelegeri.

Pe de altă parte, interesul evident pe care Dane i-l trezea lui Jennifer, care o ştia pe Eden divorţată, spori şi mai mult stânjeneala tinerei femei. În această proastă dispoziţie ajunse în faţa magazinului. Refuză chiar invitaţia lui Dane, care propunea să vină s-o caute spre prânz, pretextând că avea prea mult de lucru.

— Un sandviş îmi va fi de-ajuns, zise ea. Vino spre sfârşitul după-amiezii, dacă n-ai alte planuri.

Gelozia îi va ţine companie. Jennifer avea ochi care-i aminteau de cei ai frumoasei infirmiere din Insulele Shetlands...

Capitolul 7

Dane promisese că va fi acolo devreme, ca s-o ducă acasă. Spre sfârşitul după-amiezii, cum el nu apăruse, telefonă acasă. El fu cel care răspunse. După vocea lui, simţi că era ocupat, şi că-l întrerupsese.

— Scuză-mă, zise el, n-am văzut cum a trecut timpul. Jennifer a venit să-şi ia fiul şi eram în plină conversaţie.

— Unde este doamna Willis? întrebă tăios Eden.

— La bucătărie.

„În timp ce tu faci pe fantele în salon”, se gândi ea.

— Bine. Mă voi întoarce puţin mai târziu. Nimic nu mă grăbeşte, dacă doamna Willis pregăteşte cina; prefer să merg pe jos.

— Cum vrei, răspunse Dane suav, dar trebuie să te previn: te duc la cină la restaurant.

— Şi Jonathan? Se va face târziu pentru el!

— Doamna Willis va rămâne cu el, încheie el, fără să pară că remarcase iritarea tinerei femei.

Agasată şi totodată furioasă, Eden întârzie deliberat în magazin mai mult decât de obicei, dar străbătu distanţa care o despărţea de casă cu un pas atât de alert, încât recuperă probabil cele câteva minute pierdute. Ideea că Dane flecărea cu Jennifer o obseda. Nu că nu putea accepta o asemenea situaţie, dar asta o arunca din nou, cu cruzime, în realitate: n-avea niciun drept asupra lui. De altfel, nici măcar nu era sigură că el avea intenţia să aibă cu ea relaţii mai mult decât doar cordiale. Seara trecută invocase oboseala... Frumoasă scuză! Asta nu-i semăna!

Puţin ruşinată de gândurile care-i ocupau mintea, Eden sosi gâfâind pentru a-i găsi pe tată şi fiu absorbiţi de o partidă de dame. Nici urmă de doamna Willis, nici de Jennifer dacă o bănuială din parfumul acesteia din urmă n-ar fi plutit în aer, care-i gâdila dezagreabil nările. Dane îi văzu sprâncenele încruntate şi întrebă cu o expresie fals

inocentă pe faţă:

— Ceva nu e în ordine?

Jonathan o scuti pe mama lui să răspundă, declarând cu mândrie imediat ce luă cunoştinţă de prezenţa ei:

— Tata mi-a pregătit cina, mamă! Găteşte grozav de bine.

— Nu mă îndoiesc, bombăni tânăra femeie sub privirea amuzată a soţului ei.

Copilul prinse ocazia care i se oferea de a fura doi pioni tatălui său, dar acesta, cu simţurile în alertă, îl surprinse şi-l dojeni cu asprime. Eden se încruntă şi mai mult văzând că Jonathan, departe de a fi ofensat, avea şi mai multă admiraţie pentru eroul lui! Ea mormăi:

— Ce-i cu povestea aceea cu cina la restaurant? Ţi-ai schimbat părerea?

— Dimpotrivă, răspunse Dane, binevoitor. N-ai decât să te pregăteşti. Pune-ţi o rochie frumoasă! Am rezervat o masă pentru opt şi jumătate.

Jonathan, care strângea cu grijă jocul, interveni:

— Jocul ăsta e pentru bebeluşi. Tata îmi va da altul, care se branşează la televizor. Va fi grozav, nu-i aşa, mamă?

Vom vedea, se gândi Eden; de fapt, i-ar fi plăcut să aibă un joc de genul acesta, dar Dane părea atât de priceput în materie, încât nu va îndrăzni niciodată să-şi încerce puterile în faţa lui. Se temea să nu se facă de râs în ochii copilului, asupra căruia noul venit îşi exercita deja suficient influenţa. Băieţelul, câtuşi de puţin derutat de tăcerea mamei lui, continuă:

— Şi ai văzut maşina tatii din faţa porţii? Este super!

Eden remarcase într-adevăr o splendidă maşină sport decapotabilă, dar nu-i acordase mare atenţie.

— Este o maşină a companiei, preciză Dane la întrebarea ei nerostită. Haide, grăbeşte-te, sau vom fi obligaţi să împărţim baia!

— Jonathan trebuie să se culce, replică ea cu răceală.

— Mă duc, mamă. I-am promis doamnei Willis că voi fi adormit când va reveni.

Hotărât lucru, totul fusese organizat fără ea, şi toată lumea era mulţumită. Era supărător!

Îşi acordă plăcerea răutăcioasă de a întârzia în faţa oglinzii apoi, treptat, se simţi cuprinsă de o grabă febrilă la ideea serii care o aştepta. Proaspătă şi fermecătoare într-o vaporoasă rochie de vară din muselină albă, i se alătură lui Dane în salon. El purta un costum elegant de culoare închisă şi o cravată pe care cu siguranţă nu le scosese din geanta de voiaj.

— N-aveai acest costum când ai venit, zise ea cu un aer sceptic! L-ai cumpărat?

— Las întotdeauna câteva lucruri la birou pentru sejururile la Londra. Eşti foarte frumoasă, adăugă el.

— Iată un compliment de o rară originalitate!

— Ce vrei, îmi lipseşte antrenamentul.

— Şi ce făceai cu Jennifer? lăsă ea să-i scape.

— Este o femeie fermecătoare, ca multe altele pe care le cunosc, zise el enigmatic.

Eden nu putu răspunde, deoarece se auzi soneria şi doamna Willis îşi făcu apariţia. Îl lăsară pe Jonathan în buna ei pază şi coborâră la maşină. Era un Aston Martin, aflat nu la prima tinereţe, care-i plăcu tinerei femei. Maşinile tatălui ei, prea luxoase şi impozante, n-o încântau deloc, nici cele ale lui Trevor, întotdeauna noi şi strălucitoare. De când o avea Dane pe aceasta?

— Nu ne cunoaştem prea bine, nu-i aşa? se încumetă ea luând loc pe scaunul tapiţat cu piele.

— Nu cer decât să remediem asta…

În ciuda începutului dificil, atmosfera se destindea în sfârşit! La restaurant, conversaţia se desfăşură pe teme uşoare. Masa savuroasă, decoraţia rafinată, ambianţa caldă şi totodată discretă, vocea gravă şi liniştitoare a însoţitorului ei, totul contribuia la calmarea spiritului lui

Eden. Când dansară, ea avu impresia că regăseşte trecutul.

Totuşi, era altfel.

După ce se revăzuseră în Insulele Shetlands, încerca senzaţii atât de puternice şi atât de profunde, încât tot ce trăise înainte i se părea că nu fusese decât o schiţă. Se strânse lângă el. Dane răspunse aşteptării ei strângând cu braţele lui puternice talia delicată a tinerei femei, a cărei inimă îi accelera bătăile. De teamă să nu-şi trădeze emoţia, se retrase puţin şi, pretextând căldura, spuse că se simţea obosită şi dorea să se aşeze. Văzându-i paloarea, Dane îi croi drum până la masa lor.

— Lucrezi prea mult, zise el, cu o notă de îngrijorare în voce. Eşti singură la magazin?

Cum ea încuviinţă în tăcere, el continuă:

— Povestea asta cu Jonathan nu ţi-a uşurat viaţa în ultimul timp, nu-i aşa?

— Recunosc că-mi făceam griji din cauza lui. Şi de asemenea pentru tine. Mă întrebam cum veţi reacţiona amândoi. Cât timp crezi că…

— Eden! Abia am făcut cunoştinţă cu fiul meu. Lucrurile acestea nu se rezolvă în cinci minute.

— Scuză-mă, se apără ea, cu o voce tristă, dar nu mai ştiu cum stau. Ce se va întâmpla acum? Aş vrea ca totul să fie limpede…

— Îmi pare rău. Va trebui să ai răbdare. Este preţul de plătit pentru a recupera cei şase ani pe care m-ai făcut să-i pierd.

Ridică privirea spre el, cu un nod în gât. Cum putuse oare să creadă o clipă în compasiunea lui? El nu trăia ca ea, cu spaima permanentă că era posibil să i se ia copilul. Figura lui nu exprima nicio simpatie. Pentru a pune punct tensiunii care se instală între ei, sugeră să se întoarcă acasă.

— Doamna Willis se va nelinişti.

— O voi recompensa, zise Dane în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Nu asta-i problema; o cunosc, îi place patul ei.

— Atunci, înseamnă că este mai confortabil decât cel pe care mi l-ai atribuit! zise el zâmbind.

— Oh! Este… prea mic evident.

— Exact! De altfel, este singurul lui inconvenient.

Eden nu îndrăznea să-l privească, neştiind cum să interpreteze aluziile lui ironice.

— Nu credeam că vei rămâne mai mult de o noapte, altfel ţi l-aş fi lăsat pe al meu.

— Ei bine, vom găsi o soluţie, încheie el, aplecându-se să depună un sărut cast pe obrazul lui Eden, care roşise.

Surprinsă, ea întoarse capul şi buzele lor se întâlniră într-un elan pasionat. Rămaseră un timp îmbrăţişaţi. Violenţa dorinţei îi antrena deja spre îmbrăţişări mai nebune când, tresărind, Dane o respinse.

— Să plecăm, gâfâi el.

Eden consimţi, ca în vis. În maşină, în ciuda eforturilor ei, fu incapabilă să susţină o conversaţie cât de mică, absorbită de o singură întrebare: o va săruta din nou, ajunşi acasă?

Ce mare i-a fost decepţia! Imediat ce uşa apartamentului se închise după o doamnă Willis somnoroasă dar răsplătită cu un bacşiş bun, Dane se duse în camera lui fără un cuvânt. Consternată, tânăra femeie se prăbuşi pe canapeaua din salon. Trebuia să ştie cu ce-l contrariase. Auzi zgomot în baie şi hotărî să aştepte să iasă ca să-l abordeze.

— Dane? îl chemă ea când traversă holul. El îi răspunse tăios:

— Mă doare capul, Eden. Am nevoie de linişte.

Umilită, îşi înghiţi lacrimile şi ruşinea, fără să evoce propunerea pe care se pregătea să i-o facă: să doarmă cu ea…

***

Se regăsiră a doua zi dimineaţă la micul dejun, în bucătărie. Îi întinse cerealele în tăcere şi, rezistând tentaţiei de a-i vărsa sucul de portocale în gulerul cămăşii, îi turnă într-un pahar!

— Încă o zi frumoasă care începe! aruncă el vesel, fără să pară că remarcă dispoziţia morocănoasă a stăpânei casei.

— Depinde pentru cine! Insuportabil, Dane continuă:

— Lasă-mă să te conduc la magazin, dimineaţa asta. Mi-ar plăcea să-l vizitez.

— Cum vrei, replică ea cu indiferenţă, aducând pe masă ouăle, cafeaua şi pâinea prăjită.

— Mă răsfeţi prea mult, Eden. Ce voi face când voi fi singur?

— Nu m-aş nelinişti pentru asta dacă aş fi în locul tău! zise ea cu un aer dispreţuitor, plecând să-l trezească pe Jonathan.

Copilul dormea adânc, obosit fără îndoială de agitaţia din ajun.

— Nu vreau să mă scol acum, mormăi el cu o voce morocănoasă. Tata mă duce la cumpărături abia după-amiază.

— Da, dar vine la magazin cu mine; presupun că nu doreşti să rămâi cu doamna Willis.

— Şi Peter?

— Este vineri, Jonathan. Ştii bine că pleacă la ţară cu mama lui pentru weekend. Grăbeşte-te, altfel voi întârzia.

Băieţelul n-o lăsă să spună de două ori şi, ajutat de tatăl său, fu gata cât ai clipi.

Magazinul deschis la timp, Dane îl vizită cu un interes evident. Ridicând o vază din Orient pe care o cercetă atent, întrebă:

— Tu faci achiziţiile?

— Dacă există o vânzare în împrejurimi, mă duc acolo. Uneori oamenii au nevoie urgentă de bani şi îmi aduc

obiecte de vânzare. Pentru restul, am un achizitor.

— Un achizitor?

Dane ridicase sprâncenele, jumătate curios, jumătate gelos, sau era doar o iluzie? Figura lui era acum impasibilă… Eden ar fi putut totuşi jura…

— Un ofiţer pensionat. Soţia lui şi cu el se dau în vânt după vânzările la licitaţie, şi sunt nişte cunoscători. Le plătesc un comision care le permite să-şi rotunjească bugetul. Ştiu care sunt gusturile mele şi se înşală rareori. Este un aranjament comod pentru mine; dacă ar trebui să mă ocup singură de asta, ar trebui să cumpăr o camionetă, să plătesc asigurarea, întreţinerea, şi mi-ar lua o groază de timp să alerg la licitaţii…

Ascultând-o atent, Dane părea să reflecteze. Brusc, întrebă:

— Unde este Jonathan?

— La etaj, în colţul lui preferat, acolo unde depozitez mobile vechi pentru restaurat; există de asemenea acolo câteva jucării vechi.

— Mă duc să văd ce face.

Urcă două câte două treptele scării înguste. Eden se îndrepta spre spatele magazinului când auzi clopoţelul de la uşă. Trevor îşi făcu intrarea. Fără să ţină seama de aerul uluit al lui Eden, care-l privea cu ochii măriţi, el întrebă cu o voce stridentă, în loc de salut:

— Cine mi-a furat locul din parcare?

— Ce ai venit să faci aici? îi răspunse tăios tânăra femeie.

Puţin domolit de această primire, el reluă pe un ton mai puţin agresiv:

— Vreau să ştiu ce se întâmplă!

— Cum asta?

— Haide, Eden, nu face pe inocenta! Am fost acasă la tine şi dragonul care se ocupă de apartament mi-a susurat cu un aer mieros: „Domnul Sutherland locuieşte aici în momentul acesta”.

Fără să-şi dea osteneala să repare nedreptatea făcută doamnei Willis, Eden replică pe un ton glacial:

— Şi ce-i cu asta?

— Dar modul cum te-a abandonat, fără să dea un semn de viaţă când erai în spital, pe patul de moarte…

— O clipă! i-o tăie tânăra femeie, furioasă. A cui este vina, dacă n-a dat semn de viaţă, cum spui?

— Eu… nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Oh, ba da, înţelegi! Te-ai oferit să expediezi corespondenţa care n-a ajuns niciodată la destinaţie!

— Dar am pus-o la cutie!

Ea îşi muşcă buzele ca să nu-l trateze drept mincinos, şi bombăni ca pentru sine:

— Când mă gândesc că ţi-am înmânat acele scrisori pentru că n-aveam încredere în mama!

Trevor păli, dar continuă să facă pe fanfaronul:

— Era pentru binele tău, Eden; întreab-o pe mama ta! Medicii recomandaseră să fii ferită de orice emoţie puternică. Nu puteam să-mi asum o asemenea responsabilitate. Şi apoi, credeam că era încă una din toanele tale, din cauza stării tale. Eram convins că în fond nu ţineai atât de mult la Sutherland. Altfel, de ce aţi divorţat atât de repede?

— Destul, Trevor! N-ai de ce să judeci căsătoria mea. În orice caz, ai trădat încrederea pe care o aveam în tine. Nu vreau să te mai văd!

— Dragă, te laşi mânată de mânie, susţinu Trevor cu o voce amăgitoare. Când îţi vei regăsi calmul, vei regreta…

— Nicidecum! Nu este nimic de regretat! Dispari!

— Foarte bine, şuieră el printre dinţi. Mai bine vorbesc unui perete. Dar voi aştepta. Mai târziu, vei vedea că acest Sutherland nu este decât un biet amărât!

Trânti uşa atât de tare, încât clopoţelul sună mult timp după plecarea lui, în timp ce Eden încerca să-şi stăpânească tremuratul care o scutura.

— S-ar spune că ai avut o vizită, făcu o voce în spatele ei.

Era atât de absorbită de cearta cu Trevor încât nu-l auzise pe Dane coborând. Prezenţa lui o trezi brusc la realitate, şi gândul că Jonathan putea să fi auzit frânturi din ceartă, se simţi descumpănită.

— Nu te nelinişti pentru el, o linişti Dane imediat. Era foarte ocupat şi n-a prins mare lucru din discuţia voastră. Nici eu, de altfel, dacă nu esenţialul.

— Eu… uitasem complet de voi.

— Era foarte interesant, continuă el, dar n-am apreciat în special să fiu tratat drept „un biet amărât!”

— Nu credea ce spune, era furios.

— Oh, nu atât cât mine, dar îl voi regăsi! Şi sper că nu vei sări în ajutorul lui.

Eden se înfioră la amintirea reputaţiei de odinioară a soţului ei: trecea drept un faimos agresiv. Poziţia lui Trevor nu era deloc de invidiat! Din grija de a împăca lucrurile, răspunse:

— Bineînţeles că nu. Găsesc numai că nu merită osteneala să te baţi cu el.

— Lasă-mă pe mine să judec, vrei? În orice caz, îţi datorez scuze. În faţa aerului uimit al tinerei femei, el continuă:

— Nu te crezusem, în legătură cu scrisorile.

— Într-un cuvânt, este un noroc că Trevor a sosit în momentul potrivit! Cum voi face oare data viitoare când îmi vei pune cuvântul la îndoială? Nu voi avea întotdeauna o dovadă evidentă la îndemână!

Dane nu reacţionă imediat la acest atac. Părea rătăcit într-un vis, cu privirea îndepărtată. Deodată, o fixă cu ochii lui cenuşii, o prinse ferm de umeri şi o întrebă:

— Ce voia să insinueze în legătură cu spitalul? Te simţeai într-adevăr foarte rău?

— El… a exagerat, fireşte, ca să se justifice. N-a fost nimic grav, rosti ea. N-avea nicio dorinţă să-i dezvăluie că

depresiunea serioasă de care suferea atunci se datora în mare parte absenţei lui. Ar fi fost prea mulţumit!

— Şi după aceea?

— Ei bine, am muncit imediat după naşterea lui Jonathan, până acum. Vezi aşadar că n-ai de ce să te nelinişteşti pentru sănătatea mea!

— Te-ai aruncat în muncă pentru a te convinge că n-aveai nevoie de un soţ.

— N-aveam timp să mă gândesc la asta, replică ea tăios.

Era evident o minciună, dar ce altceva putea spune? Faţa lui Dane rămânea lipsită de expresie; era o adevărată mască pe care nu reuşea s-o descifreze. Ar fi vrut să-l întrebe, să ştie dacă ar fi venit s-o vadă în cazul în care ar fi primit scrisorile, dar teama de un răspuns negativ îi oprea întrebarea pe buze. Începea să se simtă cuprinsă de o stare proastă...

— Credeam că trebuia să urci din nou imediat, tată? Mi-e sete, mamă.

Aflat pe ultima treaptă a scării, Jonathan îşi privea rând pe rând părinţii. Eden îşi reveni şi se îndreptă spre frigider, în timp ce Dane mângâia afectuos părul copilului, care-şi continua sporovăiala:

— Mi-ar plăcea să am o platformă de foraj, tată. Când voi fi mare, vreau să fiu inginer, ca tine. Spune, voi putea merge cu tine în Insulele Shetland?

— Va trebui s-o întrebi pe mama ta.

— N-am şcoală decât peste două săptămâni.

Clopoţelul de la uşă se auzi din nou, întrerupând planurile lui Jonathan. Eden pălise. Dane îl lăsă pe băieţel şi spuse cu blândeţe:

— Rămâi aici, Eden, mă duc să văd; te voi chema dacă este nevoie. El trecu în magazin. Singură cu fiul ei, tânăra femeie oftă adânc, stăpânindu-şi lacrimile. Ca şi cum îi simţea instinctiv disperarea, Jonathan se apropie de ea, îi cuprinse picioarele cu braţele şi o strânse cu toate puterile

lui. Apoi, fără un cuvânt, luă o revistă de benzi desenate care se afla pe acolo şi-i acordă întreaga lui atenţie.

Purta un tricou prea scurt şi o pereche de blugi roşi la genunchi. Avea nevoie de haine noi, se gândi Eden, dar n-avea curajul să meargă la cumpărături în acest moment. Era o acţiune care-i va cere o enormă energie, deoarece Jonathan avea, ca tatăl lui, propriile lui idei. De acum înainte, cel puţin, Dane va putea s-o uşureze în parte de aceste corvezi! Totuşi, gândul ăsta n-o consola deloc. Firul tristei ei reverii fu întrerupt:

— Clienta venise mai ales ca să-şi piardă vremea; de fapt, am impresia că eu eram acela care o interesam! declară el amuzat.

— A vrut să te cumpere, tată? Dane izbucni în râs, spunând:

— Nu sunt o afacere, fiule, să ştii.

Eden îl privi cu ochi neîncrezători. Era oare sincer? Bărbatul invincibil se îndoia uneori de el însuşi?

— Rămânem aici toată ziua? întrebă copilul, nerăbdător. Am putea merge la zoo, în timp ce mama lucrează?

— Bineînţeles că nu! Sunt sigur că putem face aici o mulţime de lucruri utile ca s-o ajutăm pe mama ta.

Jonathan nu împărtăşea acest entuziasm.

— Peter merge întotdeauna la ţară în weekend, bombăni el. Eden îşi muşcă buzele, încurcată, evident, nu era vesel pentru un băiat de vârsta lui să-şi petreacă sâmbetele în spatele unui magazin. Fără să se gândească, spuse:

— Noi plecăm în toate duminicile.

— Doar ca să mergem la bunica!

Împotriva oricărei aşteptări, Dane nu acordă atenţie acestei informaţii. Dimpotrivă, interveni ferm şi-l rugă pe Jonathan să nu se mai arate dezagreabil pe viitor! După care, anunţă calm:

— Am o casă în Sussex, nu foarte departe de Londra. De ce n-am merge acolo?

— Are şi grădină? exclamă băieţelul, care nu mai era bosumflat. Eden şovăia. Mai trebuia să închidă magazinul… Pe de altă parte, părinţii ei se vor întoarce cu siguranţă a doua zi şi o vor invita la masa de prânz. Dane nu va dori probabil s-o însoţească. În ceea ce o privea, nu mai dorea să-l părăsească! Dilema era insurmontabilă, dar se gândi la Trevor. După drama care se desfăşurase între ei, era fără îndoială preferabil să evite orice confruntare cu mama ei câtva timp! De altfel, când Irene va afla că Dane era găzduit la fiica ei, ce tărăşenie va provoca!

În faţa tăcerii ei, Dane murmură, ca pentru a o convinge:

— Nu te nelinişti, sunt suficiente camere acolo. Dinspre partea lui, Jonathan o trăgea de mână, insistând:

— Spune da, mamă, spune da! Ne vom ocupa de tine, nu, tată? încheie el întorcându-se spre tatăl lui.

— Asta ne va da o şansă pentru a ne cunoaşte mai bine, îi întări spusele Dane.

Privirea lui trecea de la fiul la soţia lui şi aceasta nu ştia cui se adresa această ultimă replică. Descumpănită, dar cedând în faţa bucuriei copilului, încuviinţă cu un zâmbet. La urma urmei, se gândi ea, dacă va refuza, Dane ar putea fi foarte îndreptăţit să-l pretindă pe Jonathan şi să-l ia cu el în weekend…

Capitolul 8

Părăsiră Londra spre seară. Dane cumpărase cu Jonathan jocurile video promise, apoi îl încredinţase doamnei Willis spre sfârşitul după-amiezii pentru a trece pe la biroul său. De acolo, se dusese s-o ia pe Eden. Mai petrecuseră un timp la apartament pentru a pregăti un bagaj uşor şi porniră la drum spre Sussex.

Se opriră să cineze într-un han încântător. La desert, văzând uriaşa îngheţată cu fragi pe care Jonathan se pregătea s-o înghită, Eden nu se putu împiedica să exprime unele temeri.

— Nu sunt niciodată bolnav, mamă, o linişti băieţelul. Dacă ai fi văzut tot ce mâncam în Franţa!

Din nou, în locul reflecţiei ironice la care se aştepta, Dane se mărgini să spună:

— Bucătăria franceză este neîntrecută. Te-ai întors adesea acolo, Eden?

— Nu, după voiajul nostru de nuntă... N-am reuşit niciodată să-mi fac timp.

— Bunica spune că...

— Jonathan!

— Ah, femeile! bombăni copilul.

Stupefiată, Eden se întrebă dacă nu învăţase expresia de la tatăl lui. Ridicându-şi privirea ca să răspundă, observă că chelneriţa îi arunca lui Dane ocheade pline de înţeles şi simţi o înţepătură în inimă. Nu putea s-o condamne pe tânăra fată. Din pieptul lui larg şi din figura seducătoare emana o asemenea virilitate, încât Eden se surprinse contemplându-l la rândul ei. Obrajii i se îmbujorară când îşi dădu seama că tulburarea ei nu-i scăpase lui Dane, care o observa pe sub genele lui dese şi negre.

— Cina a fost foarte bună, zise ea timid.

— Eşti de acord să luăm cafeaua când ajungem?

— Excelentă idee, aprobă ea uşurată, împingându-şi

scaunul. Jonathan protestă, deoarece mai voia o îngheţată, dar în faţa refuzului hotărât al părinţilor săi, nu mai insistă. Era într-adevăr un copil docil, se gândi Eden care, pentru a-şi abate gândurile de la imaginea soţului ei, le orientă hotărâtă spre fiul ei. Desigur, nu era un înger, dar ştia să accepte o interdicţie sau o pedeapsă, dacă erau justificate.

După ce trecură de East Grinsted, străbătură un labirint de drumeaguri şi brusc, la cotitura unuia dintre ele, le apăru în faţă o vilă de ţară pierdută printre copaci.

— Unde suntem? întrebă Eden, dezorientată.

— Îţi voi arăta pe hartă, mai târziu.

Dane gară maşina şi se ocupă de bagaje, în timp ce băieţelul îşi târa mama în grădină, o peluză vastă care cobora în pantă lină până la un mic râu. Casa era mai spaţioasă decât îşi imaginase Eden. La parter erau două încăperi mari şi o bucătărie, iar la etaj trei camere şi două săli de baie.

— Este un adevărat palat! remarcă ea pe un ton rece.

— Nu-i aşa? i-o întoarse Dane fără să se tulbure, conducându-l pe Jonathan spre mansarda care-i era destinată.

Încăperea, la care se ajungea pe o scară, era veselă şi confortabilă. Ea îl cuceri pe loc pe tânărul ei locatar, care inspecta deja numeroasele unghere şi ascunzişuri, cu ochi strălucitori.

— Mamă, aş vrea să mă culc imediat, o rugă el.

Cererea era rezonabilă, având în vedere ora înaintată. Dane se ocupă de toaleta lui, Eden îi pregăti pijamaua şi-i acordă o ultimă mângâiere. Curând, băieţelul adormi.

— Se comportă ca şi cum ar fi lipsit de toate, zise ea închizând uşa. Dane trebuia să înţeleagă că el n-avea niciun amestec. Ea n-avea mijloacele să-şi ofere o casă la ţară! La drept vorbind, încerca puţină ciudă. Spre marea ei surpriză, el o linişti:

— În orice caz, nu este un copil răsfăţat; nu se arată

indiferent, şi îmi place mult că este aşa. Unde vrei să-ţi pun valiza? În camera din fund? adăugă el.

Întrebarea o descumpăni. Asta însemna oare că putea alege? Camera lui, poate? Plecându-şi pleoapele, clătină din cap murmurând:

— Mulţumesc.

Se instală aşadar singură. Dane o sfătuise să nu se grăbească, să se simtă în largul ei.

Un duş călduţ o reîmprospătă; apoi, îmbrăcă o rochie de casă lungă şi confortabilă şi-şi lăsă părul să-i cadă în cascadă pe umeri. Dane pregătea cafeaua. Avu o uşoară tresărire când o văzu.

— Ce eleganţă! exclamă el ironic.

— Nu este scopul urmărit, se apără ea, vexată fără voia ei. Veneam să văd dacă ai nevoie de ajutor.

Aruncând o privire circulară în bucătărie, care semăna ca o soră cu cea din casa din insule, continuă:

— Este doar o impresie, sau ai supravegheat personal decorarea locuinţelor tale?

— Vorbeşti despre cea din Insulele Shetland?

— De ce, ai atât de multe locuinţe?

— Ah, este un secret.

— Ca marinarii, aşadar, o femeie în fiecare port.

— Prefer casele, femeilor, este mai sigur... mai durabil, încheie el accentuând cuvintele.

Tânăra femeie trebui să facă un mare efort să-şi reţină lacrimile. Acuzaţia, abia voalată, era justificată, îşi zise ea. Dane îi va arunca întotdeauna aceste săgeţi otrăvite... Trebuia să le evite. Scuturându-şi părul lung, hotărî să nu lase să i se vadă suferinţa şi-şi urmă gazda care se îndrepta spre terasa unde aranjase masa.

— Îmi place să mă aşez aici la sfârşitul zilei, spuse el punând tava pe masă şi trăgând un scaun pentru Eden.

Îi atinse uşor braţul într-o mângâiere fugitivă, ca pentru a se scuza pentru asprimea lui. Ea oftă, un val de gratitudine

ridicându-i pieptul, şi peisajul, pe care nu-l văzuse până atunci, i se păru magnific şi misterios clarobscurul apusului de soare. Un calm straniu o cuprinse, ca umbra care învăluia treptat pajiştile şi pădurea. Avea mare nevoie de această tihnă.

— Da, dar nu prea mult, zise Dane pe neaşteptate, citindu-i gândurile.

— Cine ţi-a permis să te foloseşti de talentele tale de telepat cu mine?

— Eşti atât de transparentă... Îmi imaginam că te aud spunând că ţi-ai putea petrece viaţa într-un asemenea loc. Eşti prea frumoasă pentru a trăi retrasă, Eden.

— Ajung să cred că îmi plac locurile izolate. Am simţit acelaşi lucru în Scoţia. Este nostim, dar mă credeam o citadină convinsă... De fapt, mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Crezi că mi-aş găsi o clientelă acolo?

— Cum? L-ai abandona pe Lawson fără regrete?

— Dane, m-aş fi căsătorit de mult cu el, dacă aş fi dorit.

— Nu te-ai fi temut că-l pierzi pe Jonathan?

Discuţia lua brusc o turnură ciudată. Eden, puţin derutată, nu ştia ce să răspundă.

— Ideea nu mi-a trecut niciodată prin minte, bâigui ea.

— Ah, nu?

Dane fixa marginea mesei, în care degetele lui lungi şi nervoase băteau maşinal. Vorbise cu o voce mieroasă, aproape neliniştitoare. El îşi ridică ochii, expresia lui împietrită transformându-se instantaneu într-un zâmbet larg.

— Am lăsat uşa deschisă ca să-l putem auzi dacă se trezeşte. După părerea mea, sunt puţine şanse să se întâmple, dormea adânc când m-am dus să-l văd, în timp ce tu făceai duş.

— Am fost şi eu înainte să cobor, zise Eden.

— Ei bine, deoarece n-avem să ne facem nicio grijă, propun să ne destindem. Şampanie?

Tinerei femei îi era greu să-i urmărească permanentele schimbări de dispoziţie, dar Dane nu-i lăsă răgazul să mediteze. Scosese deja sticla din vasul cu gheaţă şi dopul sări. Umplu cupele şi bulele aurii sclipeau în lumina blândă a serii.

— Iată o băutură potrivită pentru o noapte de vară, spuse el. Savurând tăcerea care-i înconjura şi totodată băutura rece şi efervescentă care-i aluneca delicios pe gât, Eden se lăsă cucerită de un profund sentiment de confort. Toate frământările ei dispăreau. La al treilea pahar, găsi chiar curajul să-l întrebe pe Dane de cât timp avea casa.

— De câţiva ani…

— Este a ta sau a companiei?

— A amândurora, într-un fel, răspunse el, evaziv.

Ridică imperceptibil din umeri, dar gestul lui nu-i scăpă lui Eden, care îl intriga. Ea ar fi jurat că Dane ardea de dorinţa de a-i pune multe întrebări despre ea însăşi, dar îşi interzicea s-o facă, aşa cum îşi interzicea să dea informaţii mai ample despre propria lui viaţă. Hotărât lucru, era dificil să comunice cu el!

Un mic vânt rece se făcu simţit, aducând cu el câteva picături de ploaie.

— Am face mai bine să intrăm, zise el, în timp ce ploaia se intensifica.

— Oh, numai să nu plouă două zile! exclamă tânăra femeie pe un ton mâhnit.

— Nu, este microclimatul pe care-l avem aici din cauza râului. Ploi izolate, de scurtă durată, nimic mai mult. Şi previziunile meteorologice sunt bune, fii liniştită. Nu te mişca, adăugă el când pătrunseră în holul întunecat. Nu ţin să-l trezeşti pe Jonathan, lovindu-te de ceva!

Aprinse o mică lampă de lângă uşă.

— Niciun pericol! Ar dormi şi dacă s-ar întâmpla un cutremur! replică ea râzând, înăbuşindu-şi un căscat.

— Încuie uşa, în timp ce eu scap de tava asta, vrei?

Ea se luptă cu cheia şi el reveni înainte să fi putut s-o întoarcă în broască. O împinse puţin cam tare pentru a face treaba în locul ei şi echilibrul fragil al lui Eden nu suportă asta. Şampania era probabil răspunzătoare, ca şi bruscheţea lui Dane; se poticni, oscilă periculos, şi el trebui s-o reţină cu o mână fermă pentru a-i opri căderea. Apoi o lăsă când ea îşi recăpătă stabilitatea. Eden simţi că se încorda pentru a se îndepărta de ea. Încurajată de alcool, cu raţiunea şovăitoare estompată de ceaţa unei dorinţe căreia îi ceda fără să se lupte, se agăţă de braţul lui şi se ridică pe vârful picioarelor pentru a-şi oferi buzele soţului ei. În pofida refuzului pe care ar fi vrut să i-l opună, se lăsă, ca şi ea, pradă unui sărut vulcanic.

— Eden!

Îi rostise numele cu o voce răguşită de emoţie. Aplecându-se brusc, o ridică în braţe şi o duse, povară uşoară, spre scara pe care o urcă în grabă.

— Sărută-mă, îi şopti ea când o depuse pe patul mare. Pasiunea mistuitoare de care Dane dădu dovadă aproape o sperie pe tânăra femeie dar, învinsă curând, se uni cu el într-o bucurie sălbatică. Fu o apoteoză. Eden avu senzaţia că mii de focuri de bucurie explodează în ea şi dădu frâu liber încântării care-i umple inima. Fericirea ei era împărtăşită. Istovit de violenţa îmbrăţişării lor, Dane zăcea acum lângă ea, înconjurată tandru în braţe.

— Tu... nu ştii ce-mi faci, şopti ea gâfâind. Deschizând un ochi, el răspunse încet:

— Cred că da... Pentru mine este la fel. Nicio altă femeie...

Se întrerupse ca s-o sărute visător, aprinzând astfel jarul care mocnea în corpurile lor. Cunoscură din nou vârtejul dezlănţuit înainte de a se prăbuşi total în somn.

***

Când se trezi, soarele strălucea pe cer. Dane o privea. Simţi privirea lui ca o mângâiere. Totuşi, când îşi ridică faţa spre el pentru a cere un sărut, el se întoarse şi sări în picioare.

— Dane...?

Ea încercă să nu pară rănită.

— Voi face un duş, apoi încep să pregătesc micul dejun până când te ridici din pat, o informă el fără să-i mai acorde atenţie.

Auzi uşa de la baie închizându-se, apoi zgomotul apei împroşcându-i corpul... Reapăru curând, îmbrăcat într-un şort şi o cămaşă cu mâneci scurte care nu-i ascundeau formele atletice. Eden se înfioră.

— Dane...?

Această a doua tentativă nu fu încununată de mai mult succes.

— Grăbeşte-te, a fost ce a obţinut drept răspuns.

Nefericită, înciudată, îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă fără entuziasm. Vru apoi să-l trezească pe Jonathan, dar dormea atât de bine încât îi acordă un răgaz. La urma urmei, se culcase târziu în ajun.

Dane aproape terminase pregătirea micului dejun când apăru în bucătărie.

— Ar fi trebuit să mă aştepţi! protestă ea. Mă voi învăţa rău, dacă mă las răsfăţată!

— Dacă te-aş fi aşteptat, Dumnezeu ştie la ce oră am fi mâncat! Ai băut prea multă şampanie, încheie el tăios.

Eden se obligă să rămână impasibilă, refugiindu-se în treburi menajere. Turnă suc de portocale în pahare şi aranjă pâinea prăjită pe masă, extaziindu-se în faţa abundenţei felurilor de mâncare:

— Cum ţi-ai procurat toate astea?

— I-am cerut unei secretare să facă ieri câteva cumpărături şi am transportat articolele perisabile într-un răcitor. De obicei, fac în aşa fel încât congelatorul să fie

umplut înainte de sosirea mea când ştiu că voi sta la Londra câtva timp, şi că voi putea veni aici destul de des.

Tânăra femeie se surprinse imaginându-şi weekenduri frecvente în această minunată casă, în familie... Apoi weekenduri singură cu Dane... Apropiindu-se de el, cu obrajii în flăcări, îşi sprijini capul blond de umărul soţului ei, plângându-se în şoaptă:

— Nu m-ai sărutat, dimineaţa asta.

— Nu?

O strânse brusc în braţe, reparând această uitare cu o ardoare care o făcu să tremure.

— Vezi cât de periculos este un sărut, zise el în cele din urmă, dându-i drumul. La noi, este un caz de aprindere spontană! Ceea ce n-ar fi jenant, de altfel, dacă am fi singuri.

Aşadar, recunoştea că înţelegerea lor era excepţională! Evident, problema era că puterea dorinţei lor reciproce o făcea greu de controlat. Faptul că Dane era conştient de asta, îi dădea o mare satisfacţie lui Eden. Totuşi, simţea de asemenea o periculoasă frustrare în faţa tăcerii lui; refuzul său de a vorbi, acest zid pe care-l ridica între ei îi era insuportabil. Pentru a-şi potoli frământarea, întoarse subiectul în glumă.

— Oricum, nu este o zi să rămâi în pat fără să faci nimic.

— Cine îţi spune că n-aş face nimic? Dar avem nevoie de aer liber. Imediat ce Jonathan va fi în picioare...

— Mie, aerul liber nu mi-a reuşit prea mult, ieri seară, zise ea pe un ton poznaş.

— Prea multă şampanie!

Trebuia într-adevăr să i-o reproşeze? îi aruncă o privire indignată.

— Te-aş fi supărat dacă n-aş fi acceptat. Îţi reamintesc că tu umpleai cupele!

De voie, de nevoie, Dane deschise gura să răspundă, când apăru Jonathan, în pijama, care exclamă:

— De ce nu m-aţi trezit? Vreau să merg la plimbare!

— Este preferabil să nu ieşi aşa: pe aici, lupilor nu le plac prea mult urşii, zise tatăl lui arătând micile animale care zburdau pe ţesătura imprimată a pijamalei.

— Mă duc să-mi iau blugii, ca mama.

***

O oră mai târziu, străbăteau în pas vioi pădurea Ashdown. Dane îşi pusese încălţăminte de marş şi-şi protejase pulpele de mărăciniş cu şosete groase de lână lungi până la genunchi. „Un tată ideal”, se gândea Eden care-l urmărea în timp ce satisfăcea curiozitatea băieţelului cu explicaţii despre regiune. Se pare că se aflau în prezenţa uneia dintre ultimele întinderi forestiere care scăpase despăduririi şi care făcea parte pe vremuri din imensa pădure Arendira. În secolul XVII, marii stejari fuseseră doborâţi pentru a alimenta cuptoarele în momentul apariţiei industriei metalurgice în Sussex. Astăzi, nu mai rămâneau decât păduri izolate şi câmpii întinse cu ierburi. Numeroase râuri îşi aveau izvoarele în acest ţinut. Pădurea Ashdown era una dintre preferatele lui, spunea Dane, dar altele, mai spre vest, serviseră mult timp drept bârlog tâlharilor de tot felul.

Vioaie, Eden înainta cu paşi repezi, dar Jonathan se târa cu paşii lui mici. Tatăl lui îl luă pe umeri până la poiana unde se opriră pentru picnic. În timp ce ea despacheta sandvişurile, copilul, odihnit, se urcă în copacii la îndemâna lui pentru a pândi apropierea hoţilor de drumul mare!

— Câtă linişte! zise tânăra femeie. N-am văzut ţipenie de om!

— Probabil pentru că eu cunosc potecile cele mai puţin frecventate. În realitate, mulţi oameni se plimbă pe aici.

— Bineînţeles, pădurea este atât de frumoasă! Dar îmi plac şi Insulele Shetland...

Fusese cât pe ce să adauge că i-ar plăcea oriunde cu el, când Jonathan coborî de unde se cocoţase pentru a cere să mănânce, spunând:

— Am putea merge cu tine acolo, tată?

Ceea ce dovedea că nu pierdea nicio frântură din conversaţiile care nu-i erau destinate.

— Vom vedea, răspunse Dane, fără să se compromită.

Apoi se angajă cu fiul lui într-o lungă discuţie despre cu totul altceva. Eden se gândea cu tristeţe la şansa copiilor de a-şi putea schimba astfel gândurile.

După ce strânse resturile mesei, îşi acordă o scurtă siestă.

Dane o trezi cu un sărut.

— Am visat întotdeauna să fiu Făt-Frumos care o trezeşte la viaţă pe Frumoasa din Pădurea Adormită. La şcoală, spuneam că eram prea înalt.

— Ce vârstă aveai atunci?

— Şase ani.

— Aproape ca Jonathan.

Un râs nebun o cuprinse la ideea unui Dane de şase ani, în satin şi dantele. Ridicându-se, îşi pierdu echilibrul. Se agăţă maşinal de braţul pe care el îl întinsese în ajutorul ei.

— Asta devine o obişnuinţă, Eden! Mă miră cu atât mai mult cu cât cunoşti consecinţele acestui gen de accident!

— Mi-e indiferent, şopti ea.

Sărutul pe care Dane i-l dădu atunci fu mult mai puţin inocent.

— Mă vrăjeşti, îi murmură el la ureche.

Eden se simţi dusă de aripi când porniră spre casă. În bucătărie, pregătind un pui pentru cină, se vedea gătind mâncăruri delicioase pentru cei doi bărbaţi din viaţa ei, aşteptându-i seara, unul revenind de la birou, celălalt de la şcoală. Ar fi renunţat bucuroasă la orice plan de carieră, chiar la magazinul ei, pentru a fi doar soţia lui Dane.

Dar aceste frumoase visuri nu se vor realiza niciodată, îşi

spuse ea scuturându-şi părul blond ca pentru a le risipi, în timp ce la intrare răsunau paşii lui Jonathan şi ai tatălui său, care se întorceau dintr-o misiune de explorare în grădină. Era preferabil să nu se încreadă prea mult în comportarea amicală a lui Dane. Cine putea şti ce avea în cap? într-una din zilele următoare, poate îi va propune un plan de păstrare alternativă a lui Jonathan! îşi consultase deja avocaţii în privinţa asta…

— Mamă, vom face un baraj pe râu! strigă Jonathan. Tu eşti de acord? Tata spune că trebuie să-ţi cer permisiunea.

Ea deschisese uşa cuptorului, prefăcându-se că-i inspectează conţinutul pentru a-şi ascunde de privirile lor suferinţa care i se vedea pe faţă. Roşeaţa obrajilor va fi astfel pusă pe seama căldurii degajate de pregătirea puiului.

— Bună idee! răspunse ea cât putea de vesel băieţelului. Am dorit întotdeauna să fac asta, la vârsta ta.

— Nu ţi se dădea voie, presupun, reluă Dane laconic.

Ea clătină din cap în semn de consimţământ şi-i urmă pentru a asista la spectacol. Curând totuşi, ridicându-şi blugii, intră în apă la rândul ei. În locul acela, râul era puţin adânc, dar era lat şi treaba se dovedi dificilă, dacă nu imposibilă. Ar fi trebuit mult mai multe pietre pe care le puteau găsi, iar curentul ducea rapid noroiul care servea la cimentarea ansamblului. Dane, care rămăsese pe mal, anunţă brusc că era aproape ora şapte şi că se duce să pună legumele la fiert.

— Dumnezeule, puiul! exclamă Eden ieşind din apă, împroşcată toată.

— Am verificat. Va fi gata în treizeci de minute, exact timpul cât faceţi un duş bun. Sunteţi plini de noroi!

Privindu-şi fiul, Eden văzu că era adevărat. Se supuse fără împotrivire.

Jonathan, epuizat de activităţile din timpul zilei, se duse la culcare imediat după cină. Când reveni în bucătărie după

ce-l pusese în pat, Dane o luă în braţe oftând:

— Era timpul!

— Oh, sunt sigură că Jonathan n-ar avea nimic împotrivă să mă săruţi în faţa lui, zise ea.

— Există sărut şi sărut, făcu el pe un ton doct. Şi necazul, cu mine, este că nu ştiu să mă opresc!

Eden îl respinse râzând.

— Dacă ne-am bea cafeaua afară, şi seara asta... îşi petrecură noaptea împreună.

***

A doua zi rămaseră în grădină, liniştiţi. Jonathan se jucă în râu; apoi se transformă în indian piele-roşie, în timp ce Eden lenevea la soare. Dane nu vorbea deloc, dar era lângă ea, şi asta era de-ajuns pentru fericirea ei. Hotărâră să întârzie întoarcerea la Londra până după-amiază, când drumurile erau mai degajate. Totuşi, pentru Jonathan era prea curând.

— De ce nu rămânem mai mult? Mamă, dacă trebuie să mergi la magazin, eu pot să mă întorc cu tata.

Eden simţi o durere în inimă. Băieţelul îşi „adoptase” pe deplin tatăl şi intenţiona cu calm să se despartă de ea! Dane îi înţelese neliniştea şi răspunse calm, dar cu o voce fermă:

— Nici nu se pune problema. De altfel, nu sunt în concediu, sunt aşteptat la birou.

Telefoanele pe care le primise în timpul weekendului îi dovedeau buna-credinţă, astfel că Jonathan acceptă această explicaţie, nu fără a face eforturi.

— Bine, de acord, dar vom reveni?

— Vom vedea.

Mereu acelaşi răspuns vag! Eden remarcă paloarea subită care cuprinse faţa soţului ei. Era oare posibil ca, pentru el, acest weekend să fie ultimul petrecut în

compania lor?

Capitolul 9

Luni dimineaţă, când se trezi, Eden era într-o stare deplorabilă. Nu mai ştia ce-i cu ea. Avea doar teribila impresie a unei greutăţi enorme pe piept. Nu perspectiva unei săptămâni de lucru o putea aduce în starea asta…

Apoi îşi dădu seama că era singură, că dormise fără prezenţa liniştitoare a lui Dane alături de ea. Îndată ce ajunseseră la apartament în ajun, el ieşise. Ea sfârşise prin a renunţa să-l aştepte şi se culcase. Mult timp după miezul nopţii, îl auzise închizând uşa camerei lui. Poate nu vrusese s-o deranjeze?

Eden era chinuită de gelozie. Fusese la un pas de a se ridica din pat pentru a-l întreba unde fusese. Totuşi, se abţinuse de la un demers pe care el l-ar fi considerat probabil ridicol, dacă nu inoportun. Încerca fără îndoială doar să-i arate că oricum fuseseră evenimentele din ultimele două zile, el avea intenţia să-şi păstreze libertatea.

El nu se trezi pentru micul dejun, ceea ce întări părerea pe care şi-o născocise tânăra femeie. Hotărî aşadar să nu se ocupe de el; se pregăti, îl duse pe Jonathan la prietenul lui Peter, şi plecă la magazin.

Dane veni s-o caute spre ora şase, scuzându-se că întârziase puţin:

— Am fost la zoo, cu Peter şi cu mama lui. Jonathan şi cu mine i-am invitat.

— Foarte amabil din partea voastră, răspunse Eden puţin cam tăios.

— Tata şi doamna Graham discutau atât de mult, încât nici măcar n-au văzut elefanţii! interveni Jonathan cu inocenţă.

Trebuie să fi fost absorbiţi de conversaţia lor! se gândi Eden, torturată. Bănuieli îngrozitoare o chinuiau, pe care se forţă să le ascundă de privirea perspicace a soţului ei.

— Oh, sunt sigură că văzuseră deja elefanţii! îi spuse ea

băieţelului pe un ton vesel.

Dane nu reacţionă la această remarcă impertinentă, ceea ce o irită şi mai mult pe tânăra femeie. Părea complet insensibil, deasupra pasiunilor vulgare, ca mânia! Nu încetă să rumege aceste gânduri triste tot timpul drumului.

Acasă, când sună telefonul, ridică receptorul şi ţipă:

— Da, ascult!

— Ei bine, spuse mama ei, eşti într-o dispoziţie!

— Iartă-mă, mamă, abia m-am întors acasă şi sunt puţin obosită.

— Nu mă întrebi dacă am petrecut o vacanţă bună?

— Tu ai întotdeauna vacanţe bune, replică tânăra femeie exasperată.

— Locatarul tău te face atât de irascibilă?

Irene luase vocea ei de miere, cea pe care o rezerva perfidiei.

— Dane nu este locatarul meu!

— Scuză-mă, draga mea, bineînţeles că nu, dar nu ştiu cum trebuie să-l consider.

De asta, Eden nu se îndoia! Trevor nu pierduse timp pentru a transmite noutăţile! Dar Eden n-avea nicio dorinţă să aprofundeze subiectul. Nu era nevoie să arunce gaz peste un foc pe care-l vor aţâţa pentru ea!

— Trebuie să te las, mamă.

— O clipă, Eden. Ai uitat petrecerea mea de binefacere? Am încercat să te găsesc tot weekendul. Contez pe tine, nu-i aşa? Miercuri negreşit.

Eden păli. Îi ieşise complet din minte. În fiecare miercuri pe vremea asta, Irene organiza o mare recepţie în cursul căreia se desfăşura o prezentare de modă ale cărei beneficii mergeau la o operă de caritate. Obţinea prin urmare uneori participarea benevolă a unor artişti celebri. Îi plăcea la nebunie să organizeze aşa ceva şi se descurca foarte bine, graţie autorităţii de care ştia să dea dovadă.

— Ce seară ai spus?

— Haide, fetiţo. Îţi repet, miercuri. Adu-l pe Dane, continuă ea pe un ton mieros. Sunt sigură că nu va refuza să contribuie la o cauză atât de meritorie.

— Voi vedea, zise Eden, deliberat evazivă. Închise brutal telefonul.

— Cine era? întrebă Dane din bucătărie, adăugând încet, ca pentru el însuşi: din fericire, telefoanele astea sunt încasabile!

— Mama.

— Şi ce voia?

— Pe noi!

— Amuzant, conchise el reţinut după ce Eden îi explicase amănuntele chestiunii.

— Vrei să mă însoţeşti acolo? întrebă ea.

— De ce nu? La urma urmei, părinţii tăi sunt bunicii fiului meu! Evident, se gândi cu tristeţe Eden, era zadarnic să spere că Dane se va gândi într-o zi în alt fel la ei...

— Îţi atrag totuşi atenţia că biletele sunt la douăzeci şi cinci de lire de persoană şi că de obicei este de bonton să dai mai mult.

— Oh, cred că am încă mijloacele! O privea zâmbind ironic.

— Te preveneam, asta-i tot. Să nu te crezi obligat să vii...

— Eden, o întrerupse el cu răceală, m-am silit să-ţi văd părinţii în trecut, nu voi muri dacă îi voi suporta încă o dată!

Această răbufnire înfrânse calmul pe care Dane şi-l păstrase până atunci. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre baie şi trânti uşa în urma ei. Cina va aştepta! Trecând prin faţa salonului, îl zărise pe Jonathan fascinat de un program de desene animate şi brusc, apartamentul acesta de care era atât de mândră i se păru dezolant, comparat cu ceea ce Dane putea să-i ofere fiului său. Cuprinsă de descurajare la început, îşi reveni încetul cu încetul în căldura binefăcătoare a duşului pe care-l lăsă să curgă îndelung pe umerii ei. N-avea să roşească de modestia căminului ei.

Conta fericirea pe care i-o dăruia aici lui Jonathan. Gândul acesta o linişti.

Totuşi, ceva o neliniştea. Atitudinea mamei ei era ciudată.

Nu vorbise despre copil, care era de obicei subiectul ei preferat de conversaţie. Altcineva era aşadar obiectul preocupărilor ei, şi cine putea fi, dacă nu Dane? Oare ce punea la cale? Va încerca fără îndoială să scape de el, dar cum va proceda? Cu o ridicare din umeri, Dane încerca să alunge bănuiala; era puţin ruşinată că nutrea asemenea idei faţă de Irene, care nu manifestase nicio ostilitate reală. Cât despre Dane, era destul de mare ca să se apere, oricât de valoros ar fi adversarul, cum era incontestabil doamna Spencer!

Eden opri apa, se înfăşură într-un prosop de baie şi oftă adânc, pentru a se convinge că era pe deplin uşurată.

Dane rămase acasă după cină, dar alesese să menţină între ei o asemenea distanţă încât ar fi putut la fel de bine să iasă, îşi zise Eden, pe care acest comportament imprevizibil o descumpănea. Ea nu îndrăznea să ia iniţiativa unei apropieri. De data asta, lui îi revenea să facă primii paşi! Nu va tolera în niciun caz s-o acuze că a încercat să-l influenţeze sau să-l seducă.

***

A doua zi, la micul dejun, el îi vorbi despre toalete.

— Aş fi fericit să-ţi ofer o rochie nouă pentru recepţia de la părinţii tăi. Îţi datorez asta, după ce ai făcut pentru mine, aici şi în Shetland.

— Şi te-ai simţi jenat să-mi fii dator, nu-i aşa? replică ea pe un ton acru. Este foarte amabil din partea ta, dar pot foarte bine să-mi cumpăr eu însămi o rochie.

— Voiam numai să-ţi fac un cadou, dar dacă o iei astfel, să nu mai vorbim despre asta. Trebuie să plec, am întârziat

deja, încheie el terminându-şi cafeaua.

În drum spre birou, o lăsă pe Eden la magazin. Jonathan fusese încredinţat doamnei Willis pe timpul dimineţii, deoarece era stabilit că Dane îşi va petrece după-amiaza cu el.

Eden nu făcu toată ziua decât să mediteze la incidentul referitor la rochie. Poate greşise refuzând? Nu avea bani pentru toalete şi adesea nu era îmbrăcată după ultima modă. Când ieşea cu Trevor, asta nu-i provoca nicio grijă, dimpotrivă: spera ca lipsa ei de eleganţă va sfârşi prin a-i displace şi-l va descuraja. Cu Dane, lucrurile stăteau cu totul altfel: el dorea probabil prezenţa unei femei rafinate alături de el. Privirea lipsită de admiraţie pe care i-o aruncase părăsind-o în faţa magazinului nu lăsa nicio îndoială în privinţa asta.

Ceea ce află seara nu făcu decât să-i confirme părerea. Dane o invitase din nou pe Jennifer; ei luaseră ceaiul cu cei doi băieţi. Bănuielile tinerei femei sporiră când, înainte de cină, frumoasa ei vecină, venită chipurile să-i împrumute puţin zahăr, se purtă cu Dane ca şi cum îl cunoştea dintotdeauna! Eden avu mare grijă să nu arate decât o indiferenţă politicoasă, dar în inima ei se înfruntau sentimente amestecate, dându-i un ritm îndrăcit.

***

În ziua următoare, pentru a compensa absenţa unei ţinute noi, Eden se hotărî să meargă la coafor. Din nefericire, întâmplarea vru ca cei doi Famdale, achizitorii ei, să aleagă dimineaţa aceea ca să-i aducă un camion plin cu mobile şi diverse obiecte pe care trebui să le trieze, eticheteze şi instaleze în magazin. Cum ora înainta, Leo propuse să rămână pentru ca Eden să ajungă la coafor.

Nu avu de ce să regrete această extravaganţă. Nu-şi mai încredinţase de mult părul mâinilor unui profesionist şi

rezultatul merita cheltuiala. Buclele blonde cădeau de fiecare parte a feţei ei fine, conferindu-i o palidă lumină care-i accentua delicateţea trăsăturilor. Chiar şi modesta ei rochie albă fu pusă în valoare.

Totuşi, când Dane, cu un aer rece, îi adresă un compliment, ea îl atribui mai mult politeţii decât unei aprecieri sincere.

— Îmi porţi încă pică din cauza rochiei? îl întrebă ea.

— Nu. Înţeleg că ceea ce porţi nu mă priveşte; ai fost foarte clară asupra acestui punct. Fireşte, dacă mă recăsătoresc într-o zi, aş dori ca soţia mea să se îmbrace cu cea mai mare eleganţă, mai ales pentru recepţii ca aceasta. Oricum, mi-e perfect indiferent ce faci!

Eden primi aceste cuvinte ca o palmă. Pretinse că-şi uitase batista pentru a merge să se închidă o clipă în camera ei. Sprijinită de uşă, respiră adânc de mai multe ori, până când i se potoliră bătăile inimii. Suferinţa la care o supunea Dane era aproape fizică. Meritase fără îndoială să fie tratată astfel, dar durerea era atât de intensă, încât o mira în cel mai înalt grad.

După câteva minute, obrajii recăpătându-şi culoarea, reveni în hol. Din fericire, Dane nu-şi ridică ochii spre ea, ocupat cu legătura de chei.

Plecară fără să mai întârzie, după ce făcuseră doamnei Willis recomandările de rigoare în privinţa lui Jonathan.

În magazin, după un lung moment de tăcere apăsătoare, Dane vorbi:

— Jennifer nu este invitată niciodată la recepţiile mamei tale? Eden tresări. Era mai mult decât putea suporta.

— Mama n-o cunoaşte pe Jennifer, care are propriul ei cerc de prieteni; ea iese mult, să ştii. A fost amabil din partea ta că ai luat-o cu copiii; am văzut că asta i-a făcut mare plăcere, încheie ea printre dinţi.

El îi aruncă o privire întunecată şi se cufundă din nou în mutism. Tânăra femeie nu se mai putu stăpâni; îi venea să

strige, să urle numele lui Jennifer, să ştie... în loc de asta, murmură şovăind:

— Va trebui să vorbim despre Jonathan, curând.

— Eşti nerăbdătoare ca totul să fie pus în ordine, în formă legală, aşa-i?

— Având în vedere circumstanţele, mi se pare preferabil... pentru noi.

— Ei bine, de acord, dar nu în seara asta. Am nevoie să mă destind puţin, imaginează-ţi! Asta mă va schimba.

Ce putea răspunde la asta? Avea penibila impresie că este permanent pe banca acuzaţilor, victimă a unui procuror arţăgos. De ce era oare vinovată? Ce stângăcie comisese recent pentru a fi agresată astfel?

— Lucrurile nu s-au schimbat mult pe aici, declară el pe neaşteptate, întrerupându-i cursul gândurilor.

Soseau în faţa vilei familiei Spencer.

Pe o latură a casei fusese amenajată o parcare şi Briggs, cu mănuşi albe, dirija un val neîncetat de vehicule spre acest amplasament; ochiul lui exersat reperă totuşi maşina lui Dane, căruia îi adresă semnale diferite, indicându-i un loc rezervat în faţa intrării principale.

— Ce onoare! bombăni acesta. Nu mă aşteptam să fiu primit cu aceste dovezi de favoare.

Eden nu avu timp să reacţioneze, deoarece Irene înainta deja spre ei, zâmbitoare. Ea îşi sărută cu tandreţe fiica şi-i oferi obrazul lui Dane, fandosindu-se:

— Sun fericită să te revăd!

— Eşti superbă, Irene, nu te-ai schimbat, o flată interlocutorul ei cu un aer indiferent.

Aceste maimuţăreli de curtoazie o stânjeniră teribil pe Eden. În trecut, mama ei nu dăduse niciodată dovadă de atâta amabilitate faţă de soţul ei; era ceva suspect...

Dacă îşi dăduse seama, Irene nu păru să se sinchisească de perplexitatea care marca trăsăturile fiicei ei. Îşi trecuse braţul pe sub cel al lui Dane, conducându-l în timp ce

flecărea vesel, cu voce tare şi clară:

— Prezentarea de modă începe în câteva clipe, grăbiţi-vă să vă găsiţi locuri! După aceea va fi un bufet, un spectacol de cabaret şi se va dansa. Ah, dacă aveam un magazin, ca Eden, aş fi avut o bună scuză să scap de genul acesta de griji! A fost muncă grea să organizez toate astea, să ştii! Bineînţeles, nu neg că meseria de anticar nu este o sinecură, dar este pasiunea ei; nimeni şi nimic n-ar putea s-o facă să renunţe. A ales-o singură, noi n-am îndemnat-o spre asta! Eu m-am resemnat văzând ce înseamnă pentru ea cu Jonathan...

După aceste zgomotoase declaraţii, se îndepărtă rapid, lăsându-l pe Dane stupefiat. Eden grăbi pasul ca să i se alăture în timp ce el se îndrepta spre cortul uriaş care fusese ridicat pe imensa peluză. Cuvintele incoerente ale mamei sale îi răsunau încă în urechi. Ce prostii! Şi niciun cuvânt despre Trevor... Trebuie să-l fi plictisit teribil pe Dane, chiar dacă el n-o arătase.

Cortul era arhiplin când Eden ajunse acolo şi, spre marea ei descumpănire, nu văzu nici urmă de Dane, care n-o aşteptase. Se aşeză la o masă, lângă oameni pe care nu-i cunoştea.

Prezentarea de modă începu. Manechinele alunecau şi se învârteau cu un mers uşor care punea în valoare ţinutele lor, de cea mai mare eleganţă. Publicul, cunoscător, îşi manifesta aprobarea în faţa rafinamentului modelelor şi bogăţiei stofelor din care erau croite.

Eden îşi plecă ochii spre umila ei rochie albă şi oftă, melancolic. Evident, nu rezista comparaţiei cu aceste tinere splendide şi îmbrăcate luxos. Lui Dane îi era poate ruşine să fie văzut în compania ei? Iată de ce dispăruse...

Când ultimul manechin îşi încheie turul şi mulţimea se risipi, se ridică în vârful picioarelor, cu gâtul întins, pentru a încerca să zărească silueta soţului ei. Cineva o prinse de cot.

— Bună seara, scumpo, îi spuse Trevor fără jenă.

Profitând de efectul surprizei, îşi trecuse acum un braţ protector în jurul umerilor delicaţi ai tinerei femei. Eden era în culmea furiei. Cum îndrăznea să se comporte într-un mod atât de familiar? Este adevărat că pentru el, „nu” nu era un răspuns! Va înţelege că ea n-avea memoria scurtă, hotărî Eden, care se desprinse cu un gest brusc, aruncându-i pe un ton tăios:

— Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd!

— Dar atunci erai furioasă. Pe bună dreptate, probabil, admise el. Totuşi, trebuie să recunoşti că am acţionat spre binele tău. Ştii că sunt sincer. Perseverenţa mea ar trebui să ţi-o dovedească: sunt bărbatul cel mai fidel din viaţa ta!

Aluzia la Dane era prea evidentă. Eden refuza să argumenteze. Reperându-şi brusc soţul la câţiva metri, se scuză brusc şi se îndepărtă, lăsându-l tablou pe bietul Trevor.

Dane era în plină conversaţie cu un bărbat în care Eden recunoscu un celebru participant la cursele automobilistice; se prefăcu că nu observă privirea dezaprobatoare pe care Dane o aruncase la apropierea ei.

— Este soţia ta? întrebă pilotul.

— Acum nu mai este; suntem divorţaţi, replică el fără menajamente faţă de ea.

— Nu ştiam că ai fost căsătorit, prietene. Încântat, doamnă Sutherland.

Îşi subliniase salutul tradiţional făcându-i cu ochiul, ceea ce ar fi trebuit s-o asigure pe Eden în privinţa puterii lui de seducţie. Dar ea n-avea dispoziţia de a umbla după omagii.

— Este ora spectacolului. Vii, Eden?

Îşi urmă soţul, în timp ce pilotul se pierdu în mulţime. Dane alese o masă deoparte.

— Nu voiam să-ţi întrerup conversaţia, zise tânăra femeie ezitând; am avut impresia că te deranjez.

— Nu-i vorba de asta. Dar prefer să eviţi oameni ca Tony

Cook. Tipii aceştia nu sunt băieţi serioşi.

Ce insolenţă, se gândi ea. O lăsa singură la jumătatea recepţiei şi-i făcea morală!

— Am asistat la prezentarea de modă într-un colţ, alături de persoane pe care nu le cunoşteam, bombăni ea cu un aer bosumflat.

— Ah, da? Credeam că erai cu Lawson. Am văzut că-i vorbeai.

— Nu-i vorbeam!

— Atunci, îl ascultai.

Lacrimi de disperare îi urcară în ochi. N-ar fi trebuit niciodată să accepte această invitaţie. Oricum, nimeni n-ar fi regretat absenţa ei; de mult nu mai întreţinea relaţii cu prietenele mamei ei. Cât despre ale ei... Drumurile lor se despărţiseră... Se simţea copleşită de solitudine.

— I-am repetat doar lui Trevor ce i-am spus la magazin, încheie ea. Dane n-o asculta. Era fascinat de cântăreaţa care evolua pe scenă.

Era frumoasă şi avea o voce caldă, uşor voalată, cu inflexiuni senzuale. Ea coborî printre spectatori, fără să înceteze să cânte, şerpui printre mese într-un fel puţin provocator şi, ignorând-o pe Eden care era stupefiată, se postă în faţa lui Dane, pentru care gânguri câteva secunde interminabile, ca şi cum era singură pe lume. El părea hipnotizat şi n-o slăbi din ochi în timp ce ea revenea pe scenă, nu fără să-i fi adresat un surâs fermecător şi lăsând să plutească în urmă parfumul ei ameţitor.

Eden era consternată. Clare Renor era una dintre artistele cele mai renumite în specialitatea ei. Ziarele făcuseră din ea subiectul lor preferat, în special în rubricile de scandal; se spunea că este o „Înghiţitoare de bărbaţi” şi că-şi punea ochii pe milionarii tineri şi frumoşi!

Odată cântecul terminat, reveni spre masa lor, cu mersul ei legănat, dar de data aceasta însoţită de Irene, care ţinea să facă prezentările:

— Clare, trebuie neapărat s-o cunoşti pe fiica mea… Şi de asemenea pe Dane Sutherland, care a fost soţul ei. Nu este minunat să vezi astăzi acest cuplu de divorţaţi care rămân buni prieteni?

Cântăreaţa nu-i acordă lui Eden decât o privire indiferentă. Cu siguranţă, Dane îi acapara toată atenţia şi ea îl fixa cu o aviditate neascunsă.

— Doamna Spencer mi-a spus că lucraţi pentru „Petroles Budford”, domnule Sutherland. Vărul meu…

— Nu lucrează pentru „Budford”, draga mea, interveni Irene bătând cu complezenţa braţul bărbatului, el este „Budford”!

Această revelaţie o bulversă pe Eden; ea îşi ascunse emoţia sub o uşoară tresărire repede stăpânită. Clare Renor, în schimb, făcu mare paradă de admiraţia ei: punându-şi vârful degetelor cu unghii roşii pe mâna lui Dane, cu un gest de împărătească, declară cu voce scăzută, clipind din genele imense de vedetă:

— Este… fantastic. Sunt încântată…

— Foarte onorat, replică Dane curtenitor, înclinându-se să ducă la buze mâna delicată.

Eden asista la scenă ca în vis. Îl uitase pe acest Dane, monden şi seducător, dându-şi brusc seama că trebuia să fie obiectul multor dorinţe.

— Invitaţi-mă la dans, vă voi vorbi despre vărul meu, îl rugă Clare Rnor cu o siguranţă pe care Eden i-o invidie.

— Cu plăcere, murmură el, îndepărtându-se cu ea.

Eden recăzu pe scaunul ei. În ceaţa coşmarului ei, o auzi pe mama ei explicând pe un ton mieros:

— Ea m-a rugat s-o prezint, nu-mi porţi pică? Tânăra femeie îşi ridică hotărâtă bărbia şi replică:

— Bineînţeles că nu! De ce ţi-aş purta pică? Totuşi, cum ai făcut să atragi aici o artistă de această anvergură?

— Oh, n-am fost eu, răspunse Irene, cu un aer absent. Cineva din comitet cred că a întâlnit-o şi ea a acceptat,

foarte simplu.

Totuşi, Clare Renor nu dădea impresia că era o fiinţă atât de simplă! Eden avea sentimentul obscur că se pregătise ceva dubios, dar nu se punea problema să se destăinuie mamei ei. Până când va vedea clar cum stau lucrurile, nu putea decât să suporte situaţia cu demnitate; jumătate din persoanele prezente, cărora manevra cântăreţei nu le scăpase, aveau ochii aţintiţi când asupra cuplului care dansa, când asupra tinerei femei rămasă singură la masa ei.

— Am citit în ziar că şi ea a divorţat?

— Da. Şi asta din cauza unui frumos scandal: are doi copii, dar au rămas în grija tatălui lor, zise Irene urmărind cu o privire satisfăcută dansatorii care acum adoptaseră o atitudine languroasă. De altfel, consider că presa, în loc s-o condamne, ar trebui să-i salute curajul: nu este uşor să mergi împotriva curentului, şi este cinstit din partea ei să admită că era mai puţin ataşată de copii decât soţul ei.

— Mamă, interveni Eden, pe care această digresiune n-o amuza deloc, ce i-ai spus despre Dane şi „Petroles Budford”?

Irene zâmbi enigmatic.

— Încă n-ai vorbit cu tatăl tău? Imaginează-ţi că el a descoperit că soţul tău este în fruntea companiei. Este acţionarul principal şi totodată preşedintele ei.

Văzând paloarea fiicei ei, adăugă:

— Nu este totuşi la fel de bogat cum va fi Trevor la moartea tatălui său, care nu va întârzia, dacă informaţiile mele sunt exacte. Sănătatea bătrânului Ben Lawson este foarte precară.

Eden strânse din dinţi, profund şocată. Exista o lume între mama ei şi ea. Irene nu va înţelege niciodată că fiica ei nu era ca ea, animată de ambiţii venale. Apoi, gândurile ei reveniră încet spre Dane. Ce se întâmplase oare după weekend, cum putuse să-şi schimbe atât de complet

comportarea? Tot ce spusese sau făcuse după întoarcerea lor din Sussex dezminţea gesturile de dragoste pasionate pe care acolo nu şi le reţinuse.

Printre lacrimile pe care se străduia cu disperare să le reţină, îl văzu confuz că o conducea pe Clare Renor spre scenă înainte de a reveni la masă. El încă nu se aşezase şi Irene exclamă deja, teatral:

— Ce femeie fermecătoare, această Clare, nu-i aşa? Am avut discuţii agreabile cu ea în aceste ultime zile, când repeta. În ciuda succeselor, viaţa n-a fost întotdeauna roz pentru ea!

— Artiştii de temperamentul ei sunt uneori foarte fragili, aprobă Dane cu căldură, cu ochii spre scenă. Vrei să dansezi? întrebă el fără măcar s-o privească pe Eden.

Ea ezită, dar poate că era ultima ei şansă de a fi în braţele lui.

— De ce nu?

Dacă pe Clare Renor o ţinuse strâns lângă el într-un mod aproape indecent, cu soţia lui dansă într-o manieră foarte convenţională, distant şi rece. Desigur, Eden ar fi fost jenată să fie tratată ca partenera precedentă, dar se simţi totuşi umilită de această indiferenţă glacială şi, de ciudă, rosti cu o notă de sarcasm în voce:

— Miss Renor stăpâneşte bine scena.

— Şi dansează la fel de bine cum cântă, întări Dane conducând-o mai aproape de artista care susura suav: „Când ne vom revedea?”

— Poate că are şi alte talente... adăugă el pe un ton provocator.

— Ai intenţia să le descoperi?

— Asta te-ar supăra?

— Eşti liber să acţionezi cum găseşti de cuviinţă, i-o întoarse tăios tânăra femeie.

— Este adevărat că este dificil să rezişti unei femei atât de seducătoare, spuse el.

— Ei bine, nu te opune!

— Eden! rosti el brusc. Weekendul trecut...

— Să nu ne mai gândim la el, îl întrerupse ea zâmbind. El se arătă foarte uimit.

— Devii extrem de tolerantă. Pălise, dar continuă:

— M-aş simţi demn de dispreţ dacă te-aş părăsi din nou.

— Nu te nelinişti pentru mine! Ai auzit-o pe mama: pasiunea mea este magazinul. Şi apoi, dacă aş vrea să mă recăsătoresc, n-aş duce lipsă. Trevor...

— După tot ce ne-a făcut, l-ai ierta?

— Oh, nu m-am gândit. N-a fost mai mult din stângăcie decât din rea-voinţă? S-a arătat întotdeauna remarcabil de fidel, şi eu foarte dură faţă de el.

— Nu pot să-mi cred urechilor! exclamă Dane.

— Nu este mai rău decât altul, făcu ea cu un mic râs artificial. Această veselie aparentă îi ascundea profunda tristeţe, dar Dane nu-şi dădu seama.

— Văzându-te apărându-l astfel, am impresia că el contează mult pentru tine. E timpul să lămurim lucrurile între noi.

Ea încuviinţă în tăcere. Era preferabil să se oprească aici. La terminarea dansului, bâigui:

— Mă duc să-l caut pe tata.

Îi trebuia o scuză pentru a fugi cât mai repede, înainte de venirea Clarei Renor; dar spre marea ei surprindere, Dane, fără o privire spre cântăreaţă, îi spuse:

— Se întunecă, te însoţesc.

— Casa nu este departe, obiectă ea.

Fără să ţină seama de protestele ei, Dane o conduse afară, sub un boschet. Aici întorcându-se brusc, o luă în braţe şi-i acoperi faţa cu săruturi fierbinţi.

Capitolul 10

El nu punea nicio tandreţe în această îmbrăţişare. Eden încercă în zadar să se zbată, deoarece braţele lui puternice o ţineau cu forţa şi Dane puse stăpânire pe gura ei, strivindu-i buzele. Curând, îi descheie unul câte unul nasturii rochiei, strecurându-şi mâinile sub stofa uşoară, explorând corpul fremătător al tinerei femei. Era gata să cedeze mângâierilor lui, când brusc, el o respinse viguros, cu ochii încărcaţi de ură şi de dispreţ.

— Dane, găsi ea curajul să murmure, de ce?

— Ca să mă vindec de tine, şuieră el. Puţină violenţă pentru a sfârşi; este o tehnică precum oricare alta!

Ea îl privi un moment fără să înţeleagă, îngrozită. Apoi îşi aranjă rochia şi se îndepărtă în fugă spre casă. Tatăl său nu era în biroul lui. Îi lăsă un bilet, spunând că se întorcea acasă, şi chemă un taxi.

Aşteptă tremurând în întuneric, pândind maşina. Când aceasta sosi, se repezi spre ea şi dădu adresa şoferului, fără să remarce silueta înaltă din colţul peronului vilei.

Cu o faţă împietrită, Dane asistă fără un gest la plecarea ei.

Îl aşteptă toată noaptea. Va reveni, îşi spunea ea. Dar dimineaţă, nu avu nevoie să împingă uşa camerei lui ca să ştie că nu dormise acolo. Hohote grele urcau din adâncul fiinţei ei; lacrimile îi ardeau ochii şi izbucni în plâns.

Aşadar, se sfârşise. Îl pierduse pe Dane pentru totdeauna. Cu toate că se aştepta la această încercare, nu era pregătită să înfrunte o asemenea durere. Toate speranţele ei se risipiseră într-o clipă, distruse... îşi petrecuse fără îndoială noaptea în compania Clarei Renor. Da, era singura posibilitate, deoarece n-ar fi căutat un hotel la o asemenea oră, fără măcar o periuţă de dinţi asupra lui.

Apoi se gândi la Jonathan şi-şi reveni în fire. După un duş înviorător, se îmbrăcă rapid şi-l trezi pe băieţel.

— Ar trebui să vii cu mine la magazin dimineaţa asta, dragul meu, zise ea pe tonul cel mai firesc posibil

— Nu pot rămâne cu tata?

— Nu este aici astăzi, şi mă tem că nu-l vom mai vedea câteva zile. Îmbracă tricoul cu tigrul pe deasupra.

Trebuia să pară veselă, dar copilul nu se lăsă înşelat; simţea că mama lui era supărată, că veselia ei era forţată, şi-i vedea ochii încercănaţi. De aceea, nu mai insistă. Nu-şi putut totuşi stăpâni un oftat adânc.

Ea se simţea vinovată că-i ascundea adevărul. Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu că nu-şi va revedea tatăl aici, cel puţin nu în aceleaşi circumstanţe. În orice caz, nu voia ca el s-o descopere brutal, ceea ce nu va întârzia să se întâmple dacă rămânea acasă cu doamna Willis şi dacă Dane apărea pe neaşteptate pentru a-şi face bagajele.

— Tata îmi lipseşte, bombăni Jonathan.

Hotărât lucru, avusese dreptate. Un copil înţelege totul.

— Ştiu, dragul meu.

— Va fi aici când vom reveni de la magazin?

— Nu este sigur. Are de lucru.

„Şi ce lucru!” se gândi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să ştie că asta se va întâmpla într-o zi, cu Clare Renor sau cu alta. Dar cum va primi situaţia Jonathan? Va accepta oare să trăiască o perioadă la mama lui, alta la tatăl lui? Dacă Dane se va recăsători, ce se va întâmpla între noua soţie şi copil? Simţi deodată milă pentru micul ei băiat; era nedrept să fie confruntat atât de tânăr cu dificultăţile vieţii şi Eden ar fi vrut să-l ferească de suferinţe.

Pe drum, pe care-l făcură pe jos, nu încetă să se frământe cu aceste gânduri. Poate că ar fi mai bine să-şi vândă magazinul şi să se întoarcă să locuiască în casa mare a familiei Spencer, cu fiul ei. Jonathan ar avea mai multă libertate, iar ea mai mult timp să-i dedice; şi părinţii ei vor fi încântaţi.

Nu, îşi spuse ea, ar însemna să recunoască în ochii

tuturor că pierduse lupta. Va discuta cu Dane şi vor negocia modalităţile dreptului său de vizitare a copilului. Îi scăpă un oftat adânc: de acum înainte, singurele ei contacte cu el se vor petrece probabil prin intermediul avocaţilor lor…

Cerul se întuneca. Eden văzu în asta un semn rău.

Jonathan se amuză în bârlogul lui de la etaj în timp ce ea se ocupa de magazin. Curând totuşi, el îşi lăsă jucăriile şi coborî să-şi hărţuiască mama cu întrebări.

De obicei, Eden îi aprecia spiritul curios, dar subiectul preocupărilor lui nu-i puteau aduce decât răspunsuri dureroase, răspunsuri care îi repugna să i le dea.

— Vom trăi oare cu tata? A plecat ca să ne caute o casă? Mi-ar plăcea să fie ca cea de la ţară, nu prea mică, dar nici prea mare. Peter spune că marile case sunt bântuite de stafii.

Din fericire, se deschise uşa şi intră Leo Famdale. Băieţelul, bănuind că urma o discuţie comercială, abandonă partida şi urcă să-şi regăsească jucăriile.

— Florence m-a trimis, îi explică bătrânul, puţin încurcat. Să vezi, am avut o discuţie şi am vrea să-ţi vorbim…

— Da? zise Eden pe un ton încurajator, puţin obişnuită cu atâtea ezitări din partea colaboratorului ei, de obicei sincer şi deschis.

— Ei bine, adică, ştiu că eşti divorţată, dar te-am văzut cu soţul şi păreaţi că vă înţelegeţi atât de bine încât m-am întrebat… Pe scurt, dacă ţi-ai schimba viaţa şi te-ai hotărî să abandonezi magazinul, ai accepta să-l preluăm noi?

Tânăra femeie păli. Cu respiraţia tăiată, îi destăinui:

— Mi-e tare ruşine să-ţi mărturisesc asta, Leo: Dane nu mă mai vrea.

La aceste cuvinte, bătrânul ei prieten îşi regăsi toată siguranţa:

— Dar tu îl iubeşti încă, nu-i aşa?

— Da, îngăimă ea plecând capul, forţându-se să nu plângă.

— Îmi pare rău, micuţa mea.

— Oh, este vina mea. Dane nu este singurul de blamat. În orice caz, adăugă ea ridicând cu curaj bărbia, dacă pentru un motiv sau altul îmi las afacerea, ea este pentru voi.

Desigur, îşi spunea ea, existau puţine şanse ca asta să se întâmple pentru moment, numai în cazul unui miracol. Trebuia să-şi câştige existenţa şi deocamdată nu vedea alt mijloc. Totuşi, se simţi consolată de calda prietenie pe care i-o arăta în tăcere Leo Famdale.

Nu avu nicio veste de la Dane câteva zile. Nu venise după bagaje şi, la apropierea weekendului, Eden era atât de deprimată, încât acceptă să meargă la părinţii ei pentru tradiţionalul prânz duminical. Nici Jonathan nu era în mare formă. Aceasta poate va fi ocazia să-şi abată atenţia de la Dane şi să-l alunge din gândurile ei.

Spre marea ei uimire, Trevor nu fusese invitat. Eden îi era recunoscătoare mamei ei pentru acest semn de delicateţe. Irene ţinea în sfârşit seama de sentimentele fiicei sale şi le respecta păstrând acestei reuniuni familiale un caracter de intimitate.

La terminarea mesei, în timp ce băieţelul îşi urma bunicul în grădină, îşi întrebă mama cu un aer nepăsător:

— Ai realizat beneficiile pe care le scontai pentru opera ta de caritate?

— Nu aduni niciodată destui bani... Apropo, Dane părea că a petrecut o seară bună; ce păcat că n-a putut veni astăzi!

— Ţi-am spus că este plecat... pentru munca lui.

— Este adevărat! Mi-a scăpat... Pentru cât timp?

— N-a precizat.

— Foarte bine, Eden; dacă n-ai încredere în mine, să ne oprim aici. Sunt obişnuită cu misterele tale, aruncă Irene pe un ton tăios.

Tânăra femeie făcu ochii mari, neîncrezători. De când se interesa Irene de grijile fiicei sale? De fiecare dată când,

copil fiind, Eden încercase să se apropie de ea să-i vorbească, primea acelaşi răspuns întotdeauna: „Mai târziu, draga mea…” Iar mai târziu, n-o asculta mai mult, neştiind decât s-o sufoce cu sfaturi şi să-i dicteze comportarea.

— Vei afla oricum, mai devreme sau mai târziu, admise ea, resemnată. Dane m-a părăsit.

— A venit totuşi cu tine la recepţie şi părea mai curând fericit…

— Cred că a fost atras de Clare Renor, zise Eden, stânjenită, pândind reacţia mamei sale.

Aceasta se încruntă şi replică degajat:

— Ah, da? într-adevăr, am remarcat. Dar nu era singurul. Ştii cum sunt bărbaţii… L-a uitat probabil, acum, deşi…

Inima tinerei femei tresări, dar Irene tăcea.

— Ce este mamă?

— Nimic, nimic…

— Mamă, tu ştii ceva…

— Bine, dacă insişti! Nu voiam să-ţi spun, dar am auzit un zvon… Umblă vorba că trăieşte cu ea… Dar oamenii îndrugă asemenea prostii…

Eden îşi ridică semeţ capul şi rosti cu indiferenţă:

— Este foarte posibil, la urma urmei. Suntem divorţaţi de mult. Dane n-a venit acasă la mine decât pentru a-şi cunoaşte fiul.

— Da… şi toată lumea ştie că miss Renor nu iubeşte deloc copiii, încheie doamna Spencer cu perfidie.

În clipa aceea, Jonathan năvăli în încăpere, strigând entuziasmat:

— Mamă, vino să vezi noile raţe! Au pene de toate culorile! Eden îl urmă zâmbind, ca în vis, ca amorţită. Rămase la părinţii ei, până seara, încă sub şoc, cu impresia că devenise total insensibilă.

***

A doua zi după-amiază, închise magazinul. În mod obişnuit, nu-şi acorda timp liber în cursul săptămânii, dar în ziua aceea simţi că are nevoie urgentă. Când îi anunţă vestea bună lui Jonathan, copilul fu încântat.

— Mergem să ne plimbăm, dacă vrei, îi spuse ea vesel.

— De acord! Până când te pregăteşti, eu voi citi cartea pe care mi-a cumpărat-o tata.

Buna dispoziţie forţată a lui Eden dispăru brusc. Fiul său îi va aminti întotdeauna de soţul ei. Întră tremurând în camera mică de oaspeţi, acum goală. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, se întoarse prompt şi se duse în baie ca să-şi revină. Îşi stropi faţa cu apă rece, se pieptănă, îmbrăcă o pereche de blugi şi se pregătea să i se alăture lui Jonathan în bucătărie când se sună la uşă.

Cine putea fi? Cu siguranţă, nu Jennifer care era plecată în vacanţă cu fiul ei pentru o săptămână. Nici doamna Willis, fiind ziua când ieşea. Atunci, Dane?... Alungă rapid această idee şi se hotărî în sfârşit să meargă să deschidă. Era ridicol să tergiverseze astfel şi să facă pe ghicitoarea. Cu inima bătând mai repede, descuie şi făcu un pas înapoi sub efectul surprizei.

— Sandy! exclamă ea.

Brusc, totul începu să se învârtească. Ar fi căzut, dacă Brown n-ar fi reţinut-o cu o mână fermă.

— Doamnă Eden! Vă simţiţi mai bine? întrebă el după o clipă.

— Da, îţi mulţumesc. Scuză-mă, am fost atât de uimită să te văd...

— Nici eu nu mă aşteptam să vă găsesc aici, doamnă, dar sunt mulţumit să vă revăd, zise şoferul.

Eden avu nevoie de câteva minute pentru a-şi domina emoţia, apoi reuşi să întrebe:

— Ce faci la Londra?

Bărbatul ezită puţin înainte de a răspunde cu un aer stânjenit:

— Am venit din Insulele Shetland cu patronul.

— Da? Şi unde locuieşti?

— Dar… în apartamentul domnului Sutherland. Ei drăcie! … Iertaţi-mi limbajul, doamnă Eden, dar nu trebuia să v-o spun…

— Despre ce vorbeşti, Brown?

— Despre apartament, doamnă. Ieri seară, când patronul mi-a spus să vin să-i iau lucrurile, a precizat că nu trebuie să spun nimic despre apartament. Şi nu mi-am ţinut gura!

Eden se înfioră. Aşadar, Dane avea un apartament la Londra…

— Brown, reluă ea, presupun că eşti la curent cu situaţia noastră. Divorţul…

— Da, doamnă Eden. Oricum, înţeleg, să ştiţi. Şi apoi, mi-a vorbit mult în seara când s-a întors acasă. Era miercuri…

Tânăra femeie tăcu o clipă. Apoi, adunându-şi tot curajul, îndrăzni să pună întrebarea care-i ardea buzele:

— Este… o femeie în viaţa lui?

— Nu, după câte ştiu! Este foarte ocupat. Dacă nu m-aş amesteca, şi-ar petrece nopţile la birou!

Zdruncinată de cele aflate, Eden îl privi pe şofer cu ochi lipsiţi de expresie. Într-un cuvânt, Dane n-o părăsise pentru o altă femeie, se gândi ea. Pur şi simplu se plictisea şi alesese o ruptură clară şi netă. Ce-i drept, asta nici măcar nu era ciudat din partea lui, având în vedere firea lui şi comportarea din ultimul timp.

— Mă duc să pregătesc bagajul, zise ea. Nu va dura mult.

— Bine, doamnă, răspunse Brown, care făcu ochii mari de uimire când Jonathan dădu peste el alergând.

— Credeam că s-a întors tata, îngăimă copilul.

La început descumpănită de apariţia lui intempestivă, Eden îşi reveni şi făcu prezentările. Îşi dădu seama că şoferul înţelesese imediat cine era Jonathan.

— Condu-l pe domnul Brown în salon, până când mă ocup de lucrurile tatălui tău.

În timp ce strângea puţinele lucruri, cu impresia sfâşietoare că-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la proprietarul lor, auzea vocea însufleţită a băieţelului amestecată cu accentele grave ale vocii însoţitorului său. Convorbirea lor încetă doar când o întrerupse ea pentru a-i înmâna lui Brown, fără tragere de inimă, obiectul vizitei lui.

— Aveţi un copil grozav, zise acesta înainte de a-şi lua rămas-bun.

— Brown, murmură ea, cum o duce Dane?

— N-aş putea să vă spun exact, răspunse el evaziv. Dacă aveţi nevoie de mine, iată adresa.

După plecarea lui, strângând în palmă bucata de hârtie pe care el scrisese în grabă preţiosul mesaj, se prăbuşi într-un fotoliu, epuizată de emoţie.

De ce îi ascundea oare Dane atâtea lucruri? De ce o lăsase să creadă că descindea la hotel când venea la Londra? Ce se întâmplase exact cu Clare Renor? Mii de întrebări fără răspuns se îmbulzeau în mintea ei. Totuşi, evocând numele cântăreţei, avu sentimentul ciudat că cineva îşi bătuse joc de ea... După spusele lui Brown, se pare că Dane nu se întorsese acasă, în seara recepţiei, în compania Clarei Renor. Dar atunci, ce însemnau aluziile mamei ei? încetul cu încetul, o idee îşi făcea loc în mintea tinerei femei, care sări brusc la telefon.

— Eden! Ce fericită surpriză, exclamă Irene cu intonaţia ei melodioasă.

— Mamă, o întrerupse brutal fiica ei, vreau să vorbim despre Clare Renor. Ai invitat-o intenţionat la recepţia ta, în speranţa că-l va seduce pe Dane?

Urmă o tăcere totală. În cele din urmă, Irene răspunse pe un ton glacial:

— La tine mă gândeam, nu la el; şi nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Dimpotrivă, înţelegi foarte bine.

— La urma urmei, ce rău am făcut? izbucni doamna

Spencer. Trebuia să te scot din încurcătură şi atitudinea lui Dane cu această femeie dovedeşte că aveam dreptate!

— Dovedeşte numai că te comporţi într-un mod extrem de stupid, sau poate mai rău…

— Ce ingrată eşti, fetiţa mea! Nu înţelegi că era pentru binele tău? Ai fost întotdeauna prea sentimentală pentru a avea capul pe umeri… Din fericire, eu nu mă las înşelată, îmi păstrez mintea limpede! Nu înţelegi că este un noroc pentru tine? Dane nu va putea niciodată să te importuneze în legătură cu Jonathan, fiind cu această femeie, deoarece ea detestă copiii, este de notorietate publică! Iată-te liniştită!

— Ai plănuit toată treaba asta singură? întrebă cu blândeţe Eden, uimită de propriul ei calm.

Irene crezu că sesizează o notă de admiraţie în vocea fiicei sale.

— Da, am întâlnit-o într-o zi pe miss Renor din întâmplare şi m-am gândit…

— Cu cât ai plătit-o?

— Aş fi plătit bucuroasă dublu! exclamă ea, trădându-se astfel cu totul. Acum vei putea să-ţi refaci viaţa cu Trevor, şi asta mă va răsplăti din plin.

Eden închise fără grabă telefonul, refuzând să asculte mai mult. Când peste câteva minute telefonul sună insistent, îl ignoră.

Îşi petrecu restul zilei afară cu Jonathan, preocupată cu anticipaţie de seara pe care o plănuia.

După ce culcă băiatul, îl încredinţă fidelei doamne Willis şi porni în căutarea apartamentului lui Dane. Nu era o treabă uşoară. Într-adevăr, mototolise atât de tare hârtia cu adresa, după plecarea lui Brown, când se lamenta în fotoliu, încât dacă numele străzii se mai putea citi, numărul se ştersese. Era o fundătură din cartierul de vest al Londrei. Mai multe case impunătoare de acolo fuseseră transformate şi împărţite în apartamente. Eden îşi dădu

seama rapid că acţiunea ei era aproape imposibilă, fiind de neconceput să sune la toate uşile.

Abătută şi descurajată, făcea cale-ntoarsă, spre ora opt, când o maşină intră în fundătură. Şoferul ei ar putea fără îndoială s-o îndrume, îşi spuse ea plină de speranţă, apropiindu-se de locul unde oprise. Apoi văzu că era Dane.

El n-o zări imediat, în întunericul care se lăsa. Dar îi auzi paşii. Ridicând privirea, o recunoscu şi tresări:

— Eden!

Ea se opri în dreptul lui, respiră adânc şi zise cu efort:

— Dane, trebuie să-ţi vorbesc.

El o privi lung, fără un cuvânt, cuprins parcă de o emoţie puternică.

— Şi eu voiam să te văd, rosti el în cele din urmă… Brown mi-a explicat totul.

Eden se încruntă, fără să înţeleagă.

— El mi-a dat adresa ta, recunoscu ea, dar eu nu i-o cerusem. Am avut o discuţie cu mama şi…

Din nemişcat cum era până atunci, Dane se transformă într-un vârtej. Luându-i braţul, o târî în casa cea mai apropiată, o făcu să urce în fugă scara care ducea la etaj, intră cu ea în apartamentul la care ajunseseră, trânti uşa şi, sprijinindu-se de ea, zise cu o voce întretăiată:

— Brown găsea că erai bolnavă.

— A spus asta?

— A petrecut o oră în biroul meu, încercând să mă convingă.

— În ce privinţă? murmură ea, tulburată de fixitatea ochilor lui cenuşii în care ardea un foc intens.

— I-am spus că era absurd, dar el pretinde că încă mă iubeşti. Eden se strânse în ea însăşi, ruşinată că fusese atât de uşor descoperită. Aşadar, se vedea atât de limpede!

— Ce l-a făcut să creadă asta?

— Jonathan.

— Jo… Jonathan?

Se pare că el a surprins o discuţie între Leo şi tine, la magazin. Eden, măcar o dată, spune-mi adevărul. Jonathan s-a înşelat s-au i-ai declarat într-adevăr lui Leo că mă iubeşti?

Dane, aplecat asupra ei, îi strângea braţul până la durere. Paralizată de teamă, ea încercă să mai reziste:

— De ce te-aş iubi? La ce mi-ar servi, dacă tu nu mă iubeşti?

— Eşti nebună! exclamă el dându-i drumul imediat. Te iubesc de la început, şi n-am încetat niciodată să te iubesc.

Ridică ochii spre el, străpunsă până în adâncul inimii de intonaţia dureroasă a cuvintelor lui, şi de suferinţa pe care o citea pe figura lui încordată.

— Dar tu, făcu ea tremurând, n-ai ghicit niciodată ce simţeam?

— Nu, şi vreau să te aud spunând-o.

— Te iubesc, şopti ea printre lacrimile care-i şiroiau pe faţă şi pe care nici măcar nu încerca să le reţină.

— Nu, nu plânge…

O trase cu tandreţe spre el, apoi deveni mai insistent.

— Avem multe să ne spunem… Dar asta va trebui să aştepte, spuse el cu o voce înăbuşită, ridicând-o în braţele lui puternice.

O duse spre cameră şi o depuse încet pe pat, implorând-o în şoaptă:

— Dezbracă-te, doresc atât de mult să te privesc.

Tânăra femeie se supuse încet, şovăitor, intimidată de nuditatea dezvăluită încetul cu încetul. Dane o mângâia cu privirea şi înţelegându-i emoţia şi pudoarea, o ajuta cu gesturi tandre, dezbrăcându-şi propriile lui haine.

— Ce frumoasă eşti! zise el în sfârşit. Te vreau, Eden… Vei accepta să te căsătoreşti cu mine a doua oară?

Eden ar fi strigat de bucurie, dar niciun sunet nu ieşea de pe buzele ei. Dane tocmai rostise aceste cuvinte atât de aşteptate, la care nu mai spera…

— Credeam că nu te voi mai auzi niciodată spunând-o, reuşi ea să articuleze.

Gura lui Dane o acoperi pe a ei, reducând-o la tăcere. Fu un sărut lung, şi dorinţa pe care o simţea urcând în ea era marcată de o extraordinară seninătate. Încrezătoare şi destinsă, se abandonă privirilor şi mângâierilor care-i explorau corpul splendid, apoi forţa iubirii lor îi antrenă spre culmea pasiunii spre care se avântară cu bucurie până la uitare…

După un timp cât o eternitate, Dane îşi ridică în fine capul ca s-o privească din nou.

— Aşa va fi toată viaţa noastră, de acum înainte, spuse el liniştit când ea deschise ochii.

— Crezi că nu vom avea niciodată nimic mai serios de făcut? replică ea cu un surâs ironic în faţa aerului lui grav.

În loc de orice răspuns, el o trase uşor de păr.

— Şi când mă gândesc că a fost cât pe ce să te pierd…

— Iar eu credeam că era invers, că nu vei reveni niciodată, deoarece plecaseşi să trăieşti cu Clare Renor!

El tresări şi-i aruncă o privire îngrijorată.

— Glumeşti!

— Nu, din păcate. Nu te-ai întors acasă în noaptea aceea, îi explică ea roşind. Mi se păruse că fuseseşi fermecat de ea.

— Mă prefăceam că sunt, o corectă el. Încercam să aflu ce simţeai realmente pentru mine. Vezi tu, când ne-am cunoscut, nu eram sigur dacă atracţia noastră reciprocă era dragoste adevărată. De altfel, pe vremea aceea, ştiam oare ce era dragostea? Dacă n-ai fi fost atât de tânără, m-aş fi mulţumit cu o aventură cu tine.

— Şi te-ai simţit prins în cursă când te-am „sedus?”

— Eram răspunzător la fel ca tine. Erai atât de fermecătoare, încât m-am lăsat sedus cu plăcere! recunoscu el. Mai târziu, am înţeles că dificultăţile care au apărut între noi erau din vina mea. Eram hărţuit, teribil de

absorbit de munca mea: Orientul Mijlociu îmi solicita toată energia. Acolo am câştigat destui bani pentru a-mi întemeia propria companie, dar asta îmi cerea o atenţie exclusivă. Acesta a fost motivul pentru care am acceptat divorţul când l-ai propus.

Un nor de tristeţe voală ochii violeţi ai tinerei femei. Dane îl şterse cu un sărut şi continuă:

— Linişteşte-te, n-ai fost singura care ai suferit. Mi-am dat repede seama de greşeala mea, dar tu te întorseseşi deja să trăieşti în casa părinţilor tăi. Ce aveam să-ţi ofer, prin comparaţie? M-am liniştit repetându-mi că erai prea tânără şi că era preferabil pentru tine să fie astfel. Dar, adăugă el cu un aer grav, dacă aş fi ştiut că aşteptai un copil, nimic pe lume nu m-ar fi ţinut departe de tine.

— Nu te-ai recăsătorit...

— Cum aş fi putut? Ar fi trebuit să te uit... Am avut unele legături, care m-au decepţionat întotdeauna. Totuşi, abia când ai venit în Insulele Shetland am înţeles la ce renunţasem. Şi faptul că am aflat că aveam un fiu, a întărit şi mai mult acest sentiment. Te-am urmat la Londra deoarece nu voiam să risc să te pierd din nou. Doream să mă recăsătoresc cu tine, dar aveam rezerve, pentru mai multe motive.

— Care? întrebă Eden, reţinându-şi respiraţia. El ezita, cu fălcile strânse.

— Mă temeam să descopăr că nu mă mai iubeai la fel de mult cum te iubeam eu. N-aş fi suportat. De aceea, păstram o anume distanţă faţă de tine.

Pe Eden o străbătu un fior.

— Şi eu credeam că nici măcar nu-ţi plăceam.

— Oh! îmi plăceai... în Shetland, am fost foarte surprins să constat că din adolescenta fascinantă, desigur, dar capricioasă, te transformaseşi într-o femeie responsabilă şi captivantă. Şi când am văzut, la Londra, ce realizaseşi singură: părăsirea părinţilor tăi, creşterea fiului nostru, te-

am găsit admirabilă. Voiam să te iubesc la nebunie, ca să mă răscumpăr, dar în ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, nu eram sigur de dragostea ta. Eram convins că Lawson îmi luase locul în inima ta.

Eden ridică mâna şi-şi strecură cu gravitate degetele prin părul lui.

— N-a fost nimeni după tine, Dane, nimeni. Nu l-am încurajat niciodată pe Trevor dincolo de o simplă prietenie. Mama a fost cea care...

— Cred că înţeleg, draga mea, o întrerupse Dane. După weekendul nostru la ţară, am încercat să te fac geloasă cu Jennifer, dar în zadar. Clare Renor mi s-a părut atunci foarte indicată. Am bănuit că Irene manevrase puţin treaba, dar eram disperat şi în stare de orice ca să stabilesc profunzimea sentimentelor tale faţă de mine. Cum aparent nu făceai decât să mă urăşti mai mult, m-am gândit că a venit momentul să dispar. Te-am văzut urcând în taxi şi mă pregăteam să plec când Clare s-a agăţat de mine, cerându-mi s-o conduc. Poate că asta a dus la zvonul acela fals. N-am călcat niciodată în casa ei, şi nici ea aici. Am lăsat-o în faţa uşii ei, mărturisindu-i că eram încă îndrăgostit... de fosta mea soţie, încheie el cu un zâmbet larg.

Eden avea ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Ei bine, glumi ea, nu cred c-a anunţat-o pe mama!

— Cu siguranţă, nu i-ar fi plăcut să se afle că un bărbat, unul singur, i-a rezistat! în ce mă priveşte, nu mă atrage deloc.

— Nu i-o voi ierta niciodată mamei, zise Eden strângând din dinţi, după ce povestise amănunţit conversaţia furtunoasă pe care o avusese cu Irene la telefon. Toate astea pentru că făcuse o pasiune pentru Trevor, este absurd! încheie ea.

— Cred că asta se va aranja când vom fi recăsătoriţi, spuse Dane pe un ton liniştitor. Îmi voi folosi farmecul pe lângă ea, şi cine ştie? poate se va îndrăgosti de mine! Ar fi

comod, când vom avea alţi copii, să-i putem încredinţa bunicii lor!

— Copii, făcu Eden, visătoare. Oh, Dane, nu-ţi poţi imagina cât de geloasă eram! Infirmiera cu ochii negri, Jennifer, Clare... Am crezut că înnebunesc. După accidentul tău, am înţeles ce reprezentai pentru mine şi n-aveam decât o dorinţă: să fiu soţia ta, dar eram foarte hotărâtă de data asta să aştept ca să mi-o ceri tu. Nu îndrăzneam să fac nici cea mai mică aluzie care putea să ţi-o sugereze, aş fi murit de ruşine, şi mai ales, nici nu se punea problema să te simţi constrâns în vreun fel. Dane o strânse la piept.

— Dragostea mea, când mă gândesc la tot timpul pe care l-am pierdut...

Deodată, Eden îşi aminti un amănunt care o intriga.

— Ce ţi-a povestit Brown, exact?

— Că Jonathan l-a rugat foarte serios să-mi spună că mă iubeşte mult, şi că şi tu mă iubeşti. Brown trebuie să fi arătat oarecare uimire, şi atunci Jonathan a insistat, asigurându-l că era sigur de ceea ce susţinea, deoarece surprinsese o discuţie la magazin; tu spuneai, se pare, lui Leo Famdale, plângând, că încă mă iubeşti. Brown era deja oricum convins, şi de aceea, când m-a găsit la birou...

Dane făcu o pauză, înainte de a continua:

— ...M-a ocărit literalmente, făcându-mă cu ou şi cu oţet că te-am lăsat să scapi... A adăugat chiar că nu voi întâlni niciodată o femeie ca tine şi că aş face bine să prind ultima şansă care-mi rămânea... Pe scurt, trebuia să-ţi vorbesc. Când te-am văzut pe stradă, am crezut că este un miracol.

O lumină blândă apăru în ochii violeţi ai tinerei femei.

— Te-am iubit la Cairo, în Franţa, mai târziu, dar nu atât de mult cum te iubesc acum.

— Sper că eşti sigură, replică Dane fixând-o cu o privire intensă, pentru că nu te voi mai lăsa niciodată să mă părăseşti...

Aveau încă o mulţime de lucruri să-şi spună, dar Eden era

de acord cu el: asta va trebui să aştepte. Cum el se apleca să-i sărute buzele fierbinţi, îşi trecu braţele în jurul gâtului soţului ei şi răspunse cu înflăcărare pasiunii lui reînnoite.

Sfârşit